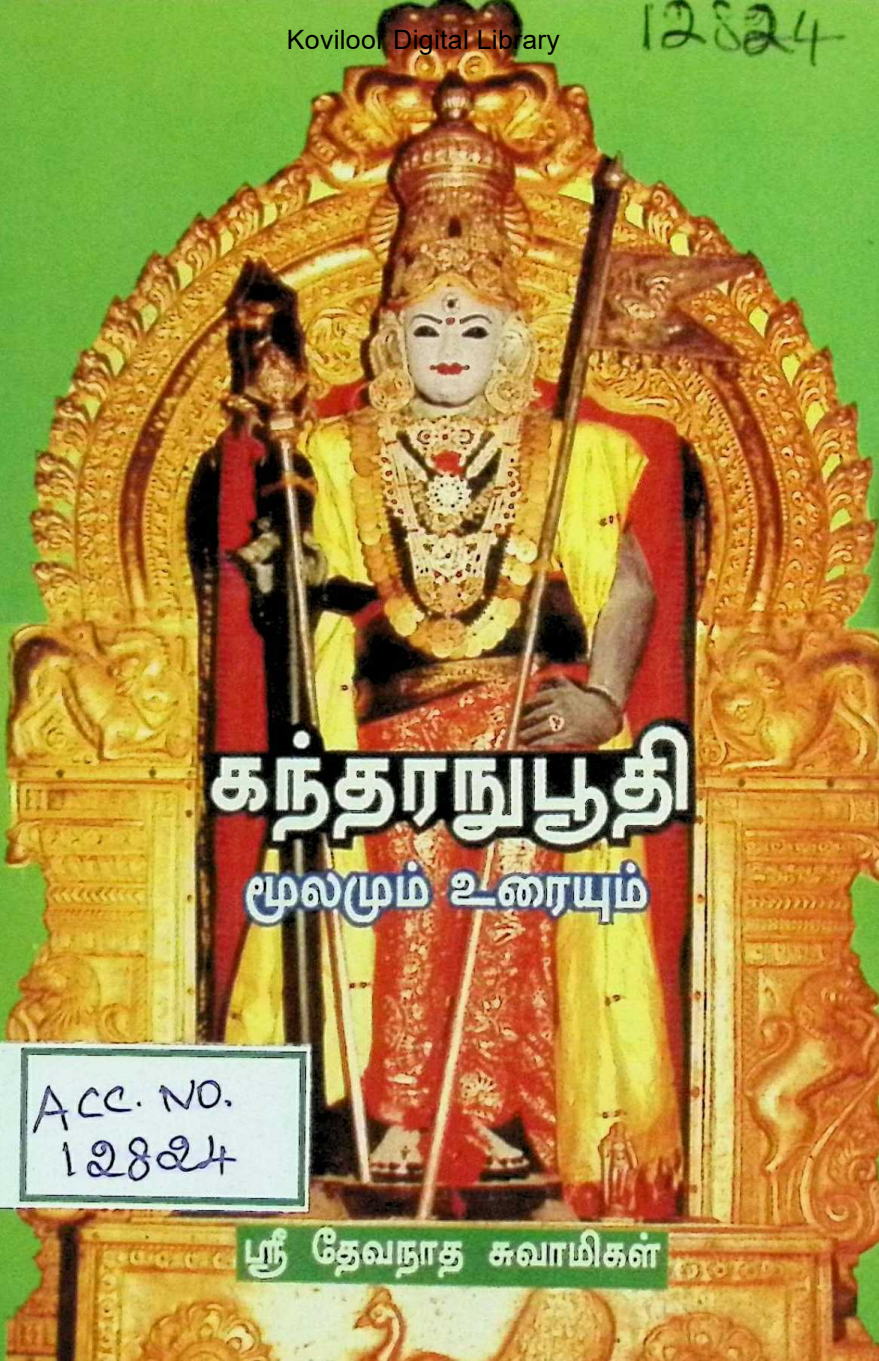

கந்தரநுபூதி

மூலமும் உரையும்

ACC. NO.
12824

ஸ்ரீ தேவநாத சுவாமிகள்

அருணகிரிநாத ஸ்வாமிகள் அருளிய

கந்தரநுபூதி

மூலமும் - எளிய தமிழில் உரையும்

முருக உபாசகர்களின் வேதம் மட்டுமல்ல, உயரிய ஆதம்
ஞானம்பெற விழைவோரின் கையேடும் கூட!

உரையாசிரியர் :

ஸ்ரீதேவநாத சுவாமிகள்

ACENo: 12824

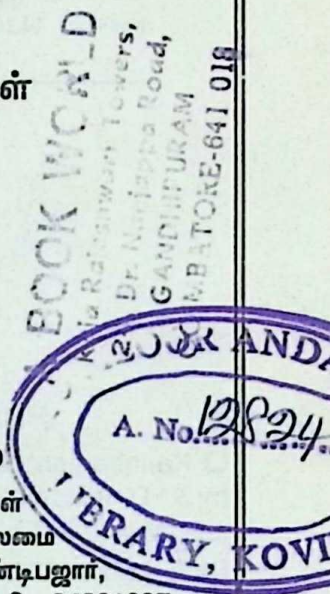
நாரமதா பதிப்பகம்

நல்ல நூல் வெளியிட்டாளர்கள்

10, நானா தெரு, (தி.நகர் தலைமை

அஞ்சலகத்தை ஒட்டிய தெரு), பாண்டிபஜார்,

தி. நகர், சென்னை-600 017 தொலைபேசி : 24334397

வாசகர்களுக்கு

நல்ல நூல்களுக்காகத் தரப்படும் தொகை செலவல்ல மூலதனம்! நமது சிறப்பான எதிர்கால வாழ்வுக்காகத் தரப்படும் Investment! ஐம்பது ரூபாய் புத்தகத்தில் ஆயுட்கால வாழ்க்கைக்கான யோசனைகள் நிறைந்திருக்கும்.

பொழுதுபோக்கு, கேளிக்கைகளுக்காக செலவிடப்படும் தொகையில் சிறு பகுதியையாவது பயன் தரும் புத்தகங்களுக்காக செலவிடுங்கள். மிகுந்த நன்மை பெறுவீர்கள்!

எங்களது இலவச விலைப்பட்டியலைப் பெற 50 காசு அஞ்சலட்டை மட்டும் எழுதுங்கள். உடன் எங்கள் செலவிலேயே அனுப்பி வைக்கிறோம்.

Pages: 112

Price Rs. 30.00

Paper Used: 11.6 kg. Seshasayee

□ Kandharanupoothi - An exposition for the same in simple Tamil by Sri Devanathar Swamigal □ First Edition : 1998, This Edition : May 2003 □ Published by: T.S. Raamalingam, Narmadha Pathipagam, Chennai - 600 017 □ D.T.P Execution at: M/s Amma Systems, T.Nagar, Chennai 600 017 □ Printed at: M/s. Malar Printers, Chennai - 600 034 □

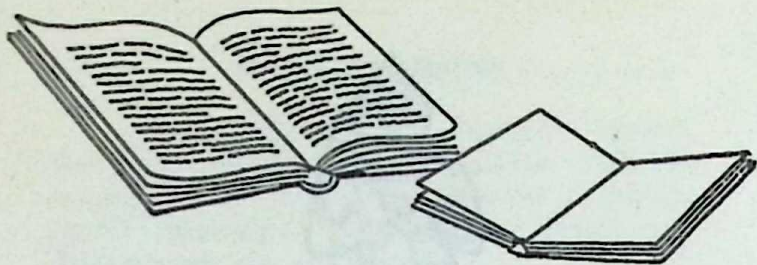
வாசக அன்பர்களே!

யோக மார்க்கங்களைத் தழுவி அதனால் தேகங்களுக்குத் துன்பம் அளிப்பதைவிட, உபாசனை செய்து, குருநாதன் அளித்த சிவஞான நெறியில் நிற்பதே சிறப்பு.

இந்நெறியில் மனம் பண்படுவதோடு, சுக துக்க வாதனைகளும் அற்றுப் போகும். துன்பம் என்பதையே காணாமல் மனம் சதா ஆனந்த வயப்பட்டு நிற்கும் என்பது நமக்கு 'கந்தரநுபூதி' தந்த அருணகிரியாரின் முடிவான கொள்கை.

சர்வ மத சமரச மார்க்கமான இந்நூலைப் படித்து, உணர்ந்து கொண்டவர்கள் அருள்நிலையில் மேம்பட்டவராவர்.

வாசியுங்கள்: அதன்படி உபாசியுங்கள் - இந்நில உலகிலேயே பேரின்பம் பெறுவீர்கள்!

வாசித்தீர்களா?
நர்மதாவின் புதிய
பயன்தரும் பக்தி நூல்கள்!

✧ அம்பாள் அர்ச்சனை 1000	உமாமகேஸ்வரி	16.00
✧ சங்கடங்கள் அகற்றி மன சாந்தியளிக்கும் மந்திர சக்கரங்கள்	கே.எஸ். பதஞ்சலி ஐயர்	18.00
✧ குடும்ப வாழ்வில் இன்பம் நிலவ மந்திரங்களும் யந்திரங்களும்	கே.எஸ். பதஞ்சலி ஐயர்	30.00
✧ காரிய சித்தி தரும் மந்திரங்களும் யந்திரங்களும்	கே.எஸ். பதஞ்சலி ஐயர்	27.00
✧ செவ்வாய் தோஷமும், சகல பரிகாரங்களும்	கே.எஸ். பதஞ்சலி ஐயர்	23.00
✧ திருமுருகாற்றுப்படை விளக்கம்		25.00
✧ நவநிதி தரும் நவக்கிரக அர்ச்சனை		23.00
✧ சங்கடங்கள் அகற்றும் சனி பகவான் அர்ச்சனை		25.00
✧ ஐஸ்வர்யம் அருளும் அஷ்டலட்சுமி அர்ச்சனை		27.00
✧ மன அமைதிக்கு வழிகாட்டும் பக்தி மார்க்கம்		30.00
✧ கவலையை விடுங்கள், கடவுளை நம்புங்கள் (இந்து சமய தத்துவ விளக்கம் - கேள்வி பதில்கள்)		27.00

ஸ்ரீ அருணகிரிநாத ஸ்வாமிகளின் கந்தரநுபூதி

காப்பு

விபூதி தியானம்

நெஞ்சக் கனகல்லு நெகிழ்ந்துருகத்
தஞ்சத்தருள் சண்முகனுக்கியல் சேர்
செஞ்சொற்புனை மாலை சிறந்திடவே
பஞ்சக்கரவானை பதம் பணிவாம்

கந்தரநுபூதி மனவியல் உண்மைகளைத் தன்னுள்
அடக்கிய ஒரு மகத்தான நூல்.

மந்திரம், தந்திரம், அதன் பிரயோகம் என மூன்றும்
கொண்டது.

மற்ற இவ்வகை நூல்களைப் போல், மந்திர விளக்கம்
என்ற அளவோடு நின்று விடாமல், கற்போர் பயன் காணும்
வண்ணம் வழி முறைகளையும் உரைப்பது!

விபூதி, சைவர்களுக்கு விலையற்ற செல்வம். மன
வலிமை அளிப்பது. அதனை எப்போதும் நினைத்திருக்க
வேண்டும் என்பதற்காக, முதன்மை நிலையில் வைத்து
தியானிக்கப்படுகிறது.

பொழிப்புரை

‘கல்’ போன்ற நெஞ்சுடையாரும் கரைந்துருக, தன்னை வந்து அடைந்தார்க்கு ஆறுமுகன் தயை (அருள்) புரிகின்றான். அந்த மேலோனுக்கு யாம் செஞ்சொற் பொருளுடன் செய்தளிக்கும் மாலை சிறப்புற, ஐந்து கரம் படைத்த ஆனைமுகக் கடவுளின் திருவடியைத் துதிப்போம்.

சிறப்புரை

இக்காப்புச் செய்யுளின், ‘நெஞ்சக் கனகல்லும் நெகிழ்ந் துருக’ என்ற சொற்றொடர், இந்நூல் மனவியல் உண்மைகளை விளக்க வந்தது என்பதை முன்னின்று தெரிவிப்பதாகும். ‘பஞ் சக்கர’ என்னும் சொற்றொடர் ஐந்து கரத்தனைக் குறிப்பதோடு, பஞ்சாட்சரத்தையும் (ஓம் என்னும் பிரணவத்தின்கண் உள்ள ஐந்து எழுத்துகள்) உணர்த்துவதாகும்.

இப்பஞ்சாட்சரமே விபூதி என்பதை வெளிப் படுத்துவதே ‘விபூதி தியானம்’ என்று தலைப்பிட்டதன் நோக்கம்.

1. மத யானை அநுசரிக்க

ஆடும் பரிவேல் அணிசேவல் எனப்
பாடும் பணியே பணியாய் அருள்வாய்
தேடும் கயமாடுகனைச் செருவில்
சாடும் தனி யானை சகோதரனே

பொழிப்புரை

கஜமுகாகரனை களத்தில் வென்ற கணபதிக் கடவுளின் உடன் பிறந்தவனே! முருகா, உனது படையாகிய

வேலையும், பரியாகிய மயிலையும், வெற்றிக் கொடியாகிய
சேவலையும் பாடிப் பணியும் பணியையே (வேலையை)
எமக்கு அருள்வாயாக!

சிறப்புரை

யானைமுக அசுரனை அடக்கிய கணபதியின்
சகோதரனை (முருகன்) வழிபடுகிறவர்களுக்கும்,
யானையை அடக்கக்கூடிய ஆற்றல் வந்து சேரும். ஒருவர்
தமது மன வலிமையைப் பெருக்கிக் கொள்ள இம்மறை
உதவும். அண்பங்கள் அனைத்தையும் தனது உருவாகக்
கொண்டது மயில். அந்த மயிலைத் தனது வாகனமாகக்
கொண்டவன் முருகன். அவனுடைய சக்தி அளப்பரியது.
அவனது திருவடியில் சிந்தை வைத்தவர்கள் தமது ஆற்றல்
விரிவடையக் காண்பார்கள்.

நாம் மனதை அடக்கும் காரியமும் யானையை
அடக்குகிற மாவத்தனது முயற்சியும் ஒன்றேயாகும். இந்தக்
காரிய வெற்றிக்கு உதவுவது தியானம். தியானத்தை ஒரு
நிமிடமும் விட்டு விடாதீர்கள் என்று உணர்த்தவே வந்தது,
'பாடும் பணியே பணியாய் அருள்வாய்' என்கிற
சொற்றொடர்.

தியானத்தின் மூலம் பெறுகிற ஆற்றலை தெய்வ
பக்தியாலும், தூய உள்ளத்தினாலும் பெருக்கிக் கொள்ள
வேண்டும்.

2. வணங்காரைத் தண்டிக்க

உல்லாச நிராகுல யோகவிதச்
சல்லாப விநோதனும் நீ அலையோ
எல்லாம் அற என்னை இழந்தநலம்
சொல்லாய் முருகா கருபதியே

பொழிப்புரை

யார், தன்னை மதிக்காமலும், தன் சொல்லுக்கு அபங்கி நடவாமலும், தனது விருப்பம் போல் ஒழுகாமலும் அவரவர் இச்சையாய் நடக்கிறார்களோ, செயல்படுகிறார்களோ அவர்களைத் தண்டித்து தனக்கு அடங்கி நடக்கச் செய்யும் நெறியை உணர்த்துவதாய் இப்பாடலின் தலைப்பு அமைந்தது.

முருகா! தேவலோகத்துக்கு அதிபதியானவனே! உன் சித்தம் உவகைக் கடல். அதில் 'துக்கம்' என்பது அணுவளவும் இல்லை. உலகத்தின்பால் வைத்த பற்றெல்லாம் இழக்க வழி ஒன்று சொல். 'நான்' என்பதை இழந்து, உன் வயமாகி நிற்கிற வழி எதுவோ அதனை எனக்கு உபதேசித்திடு.

சிறப்புரை

துன்பம் வருங்கால், அதனைத் தொலைத்திட உபாயம், அத்துன்பத்தையும் இன்பமாய் கொண்டு நிற்பதாம். 'ஆசை அற்றவர்க்கே தெய்வம்' என்பதனை 'ஸ்ல்லாம் அற என்னை இழந்த நலம் சொல்லாய்' என்ற சொற்றொடர் உணர்த்தும்.

பாசம் ஒருவனது பலவீனம். அந்தப் பாசத்தைப் பயன்படுத்தியே அவனை வீழ்த்த நினைப்பார் மாற்றார். அத்தகையவரை அடக்கி, வணங்கச் செய்வதற்கு ஒரே வழி, தாம் பற்றற்ற தன்மை படைப்பதேயாகும். இது அனுபவத்தில் அறியக் கூடியது.

3. கல்வியில் மெச்ச

வானோ புனல் பார் கனல் மாருதமோ
ஞானோதயமோ நவில் நால் மறையோ

யானோ மனமோ எனை ஆண்ட இடம்
தானோ பொருளாவது, சண்முகனே!

பொழிப்புரை

‘கற்றுத் தேர்ந்தவன்’ என்று மற்றையோர் புகழும் வண்ணம், இப்பாடலை மனதில் பதித்து தியானிப்பவர்க்கு கல்வியறிவு சிறக்கும். இக்காரணம் பற்றியே, இவ்விதத் தலைப்பு அமைந்தது.

யாம் அறிய வேண்டியது எது? வான் முதலிய *பூதங்கள் ஐந்தினையா அல்லது ஞானம் உதயமாகும் நிலையையா? வேதங்கள் நான்கினையா? அறிந்துணரும் எம்மையா? எம் அறிவிற்குக் கருவியான மனதையா? எமது யோகக் காட்சியையா? ** ஆறாதாரங்களிலும் வியாபித்த முகம் கொண்ட ஆறுமுகனே, நீ சொல்வாய்.

சிறப்புரை

குருவின் அருளில் நாம் பெறக்கூடியது இரண்டு. அவை, உலகியல் பற்றிய கல்வியும், உயர்நிலை அளிக்கும் ஞானமும் ஆகும். கல்வியிலும் ஞானமே சிறந்தது. ஏனெனில், அது பிரத்தியட்ச*** அநுபூதி ஆகும். இந்தப் பாடலில், அருணகிரியார் அதனைத் தெளிவாக உணர்த்துகிறார்.

‘வானமும், வேதமும் அறியவேண்டுவனவல்ல. அவை ஞானத்திற்குத் தடை. அவற்றை விலக்கி விடுங்கள்.

* பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் என பூதங்கள் ஐந்து.

** முலாதாரம், சுவாதிட்டானம், மணிபூரகம், அநாகதம், விசுத்தம், ஆக்ஞேயம் என ஆதாரங்கள் ஆறு.

*** சிவாநுபவம்.

அவற்றோடு மனத்தையும் விலக்கி விடுங்கள். நீங்கள் அறிய வேண்டியதும், அடைய வேண்டியதும் அவளது (முருகன்) அருளை மட்டுமே. அந்த அருள் ஞானத்திற்கு உதவக்கூடிய கல்வியறிவைப் பெறுங்கள். மற்றையதெல்லாம் கபடத் தன்மையது, போலியானது என்கிறார் அருணகிரியார்.

ஐயா, அருணகிரி அப்பாவுனைப் போல
மெய்யாக ஓர் சொல் விளம்பினர் யார்?

என்று தாயுமானவர் கூறியது இவ்விடம் நினைவு
கூரத்தக்கது ஆகும்.

4. துறவு பெற

வளைபட்ட கை மாதொடு மக்கள் எனும்
தளைபட்டழியத் தகுமோ, தகுமோ
கிளைபட்டு எழுதூர் உரமும் கிரியும்
தொளைபட்டுருவத் தொடு வேலவனே

பொழிப்புரை

உறவென்னும் தளைப்பட்டு அழிவதோ? 'ஆசை அறுமின், அருட்செயல் போற்றுமின்' என்கிற கருத்தில் அமைந்தது தலைப்பு.

முருகா, உளது வேல் துரபதுமனின் நெஞ்சைப் பிளந்தது. கிரவுஞ்ச மலையைப் பிளந்தது. வளை அணிந்த மாதரார் உறவும், அவ்வுறவில் விளைந்த மக்கள் உறவும் எம்மைக் கட்டுப்படுத்தும் தளைகளாயின. இந்தத் தளைகளில் கட்டுண்டு எமது பிறவிப் பயனை யாம் இழந்து நின்றல் நியாயமோ?

சிறப்புரை

எமது நெஞ்சம் அச்சத்தைக் கொண்டது. அது ஒன்றாய் பலவாய் கிளைப்பது. அகந்தைக்கு இடம் கொடுத்த காரணத்தால் எமது சிரமானது ஒரு மலைபோல் கனக்கிறது. 'எழுதர் உரமும், கிரியும்...' என்ற 'சொற்றொடர்' இதனை உணர்த்த வந்தது. உமது வேல், எமது சிரத்தையும், நெஞ்சத்தையும் ஊடுருவ இதுவரை எம்முள் குடிக்கொண்டிருந்த இருள் விலகும். ஆசாபாசங்கள் அகலும் என்பதை, 'தொளைபட்டுருவத் தொடு வேலவனே'.... என்ற சொற்றொடர் மூலம் கூறப்புகுந்தார் ஆசிரியர்.

5. மாயை ஒழிக்க

மகமாயை களைத்திட வல்ல பிரான்
முகமாறு மொழிந்து மொழிந்திலனே
அகமாயை மடந்தைய ரென்றயரும்
சுகமாயையுள் நின்று தயங்குவதே?

பொழிப்புரை

நிரந்தரமற்ற பொருளின் நிரந்தரமற்ற மகிழ்ச்சியை வேண்டி நிற்பது மாயை. மாயையில் அறிவு தடம் புரளும். இது பற்றி எச்சரிக்கை விடுக்கும் தலைப்பு 'மாயை ஒழிக்க.'

முருகா! நீ எமக்கு ஆறுமுக தத்துவத்தை உபதேசித்திருந்தால் உலகப் பொருட்களில் (வீடு, அணிகள், அழகிய பெண்கள்) இச்சை வைத்து மயங்கும் நிலை எமக்கு ஏன் ஏற்படும்?

சிறப்புரை

மாயை அற்றவன் முருகன். அவனுடைய அனுபவம்

(அநுபுதி) பெற்றவர் இடத்திருந்தும் மாயை அறுகிறது. இது பற்றியே 'மகமாயை களைந்திடவல்ல பிரான்' எனக் குறித்தது.

முருகனின் ஆறுமுகங்களும் ஆறு தேவதைகளின் (வாரண முகவன், மலரோன், திருமால், உருத்திரன், மகேசுவரன், சதாசிவன்) பிரதிநிதிகளாக நிற்பன. இத்தேவதைகளை ஆராதிப்பதால், அவ்வவ் வாதாரங்களில் குறிக்கப்படும் இதழ்களின் அளவு கொண்ட பாச உணர்ச்சிகள் விலக்கப்படுகின்றன. இது குண்டலினி மார்க்க இரகசியம்.

மூலாதாரம்	-	4	இதழ்கள்	-	4	பாச உணர்ச்சிகள்
சுவாதிட்டானம்	-	6			6	"
மணி பூரகம்	-	10	"		10	"
அநாகதம்	-	12	"		12	"
விசுத்தி	-	16	"		16	"
ஆக்ஞை	-	2	"		2	"

உபாசகன் தனது பலத்தினால் மேற்கண்ட இதழ்களாக் குரிய பாச உணர்ச்சிகளை அறுத்தெறிகின்றான். அவ்வவ் வாதாரங்களின் தேவதைகளைத் துதித்தால் இது சாத்தியம்.

முருகன், இவ்வுண்மையை முற்றுமாய் மொழிந்திருந்தால் மாயையில் சிக்கிக் கிடக்கும் நிலை வருமோ? அப்படி முருகன் மொழிந்திருந்தும், அதனைக் கடைப்பிடிக்கிற (அநுஷ்டானம்) பலம் இல்லாமையால், மாயையில் இருந்து விடுபட முடியாமல் போகிறதோ? என்கிறார் ஆசிரியர்.

ஆக, மாயை ஒழிக்கிற மார்க்கமும், ஆற்றலும்

அவனிடம் இருந்தே பெறப்படுவது என்பது தெளிவு.

அந்தக் கரணம் அடங்கத் துறப்பதுவே
எந்தத் துறவினும் நன்று
என்பர் பெரியோர்.

அருணகிரியாரைப் பொறுத்தவரை துறவு என்பது
வேடமல்ல, அது மனம் பற்றியது. மாயையில் அழுந்திக்
கிடப்பவர்க்கு மனத் துறவு வாய்ப்பதல்ல.

6. மாதரைத் தழுவு

திணியான மனோசிலைமீ துனதாள்
அணியார் அரவிந்தம் அரும்புமதோ
'பணியோ?' என வள்ளிப் பதம் பணியும்
தணியா அதிமோக தயாபரனே

பொழிப்புரை

'எனக்கு இட்ட பணி எதுவோ?' எனக் கேட்டபடி
வள்ளியம்மையின் பாதம் தொட்டுக் குலவும் முருகையனே!
எமது கல்லான மனத்தின்கண் உமது கால் பதியேன்.
அங்கு கமலங்கள் (தாமரைப் பூக்கள்) பூக்கட்டுமே.

சிறப்புரை

புலனடங்கிய ஆண் பெண்ணிடையே, அவர்தம்
அன்பின் வெளிப்பாடாக உடலுறவு நிகழ்ந்தாக வேண்டும்
என்பதில்லை. அவர்களுடைய பேச்சும், செயலும் சமூக
ஒழுக்கத்திற்கு கேடு செய்யாது. அவர்களை ஒத்த மேல்
நிலையினர் மட்டுமே இந்த உறவின் புனிதத்தை உணர்ந்து
கொள்ள முடியும்.

இவ்வுலக நெறிகள் இரு வகை. ஒன்று அறநெறி, மற்றது அருள் நெறி. இரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று வேறுபடும். எப்படி எனில், நம்முடைய ஆன்மா அறநெறியில் அனுபவிக்க முடியாத சில இன்பங்களை அருள்நெறியில் அனுபவிக்க முடியும். இந்த ஆன்ம இன்பம் ஆண், பெண் என்கிற பாலின பேதமற்றது. பெண்களும் அனுபவித்தறிவது.

ஆன்மாக்கள் ஈருருக் கொண்டு இன்பம் துய்ப்பது இறைவனின் விருப்பம். அதுவே படைப்புக் கொள்கை. அதனை அறியும் பக்குவம் (தேக மனோநிலை) உள்ளவர் எதற்கு சந்தியாசம் போகத் துணிவது?

மனப்பண்பை கெடுத்துக் கொள்வது நல்லநெறி ஆகுமோ? 'ஆகாது' என்கிறார் அருணகிரியார்.

இருண்ட மனத்தினர் மாயையில் டிடப்பர். அருள் திரண்ட மனத்தவரோ தெய்வீக இன்பத்தில் திளைப்பர். மனிதர்களுக்கு முன்மாதிரியாக தெய்வ உறவைக் காட்ட வேண்டியே, 'வள்ளிப் பதம் பணியும் தணியா அதிமோக தயாபரனே' என்றது.

பெண் ஒன்றும் பாவத்தின் வடிவம் அல்லள். அப் பெண்ணிடத்து உடலுறவு கொள்வதுதான் சுகம் என்றில்லை. உள்ளங்களின் இணைப்பிலும் இன்பமொன்று விளையும். அது மேம்பட்டது, தூய்மையானது. யார், பெண்ணை இழித்தும், பழித்தும் பேசுகிறாரோ அவர்தாம் அறியாமையில் விழுந்தவர், அசுத்த மாயையில் அழுந்திக் கிடப்பவர்.

7. தீராப் பிணி தீர

கெடுவாய் மனனே கதிகேள் கரவாது
இடுவாய் வடிவேல் இறைதாள் நினைவாய்

சுடுவாய் நெடுவேதனை தூள்படவே
விடுவாய் விடுவாய் வினை யாவையுமே

பிறப்பும், இறப்பும், தீராப் பிணியென உணர்த்தவே
பாடலின் தலைப்பு இவ்விதம் அமைந்தது. அப்பிணியை
எவ்விதம் தீர்ப்பதென்று பாடல் சொல்லும்.

பொழிப்புரை

சினமிறக்கக் கற்றாலும் சித்தியெல்லாம் பெற்றாலும்
மனமிறக்கக் கல்லார்க்கு வாயேன் பராபரமே

- என்பார் பெரியோர். அழிந்து போகக்கூடிய இந்த
மனத்தை, இழக்க விரும்பாதவர்களாகவல்லவா நாம் இருக்
கிறோம். ஆனாலும் அது உய்யும் வழி அறிந்ததில்லை.

அதனால்தான் அருணகிரி இப்பாடலில்,

‘ஏ அழிந்து போகும் மனமே, நீ பிழைத்திட ஒரு
வழியை நான் சொல்வேன், கேள். உன் கையில் எதையும்
ஒளித்து வைக்க எண்ணாதே. ஒளியாமல் கொடுத்துவிடு.

‘முருகக் கடவுளின் திருவடிகளை எப்போதும்
சிந்தித்திரு. அந்த நினைவில் பெற்ற ஞானத்தால் பிறவித்
துன்பத்தைப் பொடியாக்கு. மீண்டும் வினைகள்
தலையெடுக்காதபடி பார்த்துக் கொள்’ என்கிறார்.

சிறப்புரை

அழியும் மனத்தைக் கருவியாய்க் கொண்டு, அழியாத
பேரருளைப் பெறுவதே உய்யும் வழி. மனம்
அழியக்கூடியது என்பதை உணர்த்தவே ‘கெடுவாய்
மனமே’ என்ற சொற்றொடர் வந்தது. உபாசகனின்
நற்கதிக்கான வழியைச் சொல்ல முனைந்தவர், மனதுக்கு

உபதேசம் செய்கிற விதமாய் 'கரவாது இடு' என்றார்.

தனது வினைகளை ஒழிக்க எண்ணுகிறவன் ஒரு யாசகனின் நிலையில் நின்று இறைவனது அருளை இறைஞ்சிப் பெறவேண்டும். இறைவனது முன்னிலையில் உள்ளம் வெற்றாக இருக்க வேண்டும். உள்ளத்தில் எதையும் மறைத்து வைக்கக்கூடாது. விருப்பு, வெறுப்பு அற்ற நிலையில்தான் உண்மை ஞானம் உணரற்காகும்.

மனதைத் தூய்மையான ஸ்படிகம் (Crystal) போல் வைத்திருக்க வேண்டும். ஸ்படிகம் என்கிற பளிங்கு தெளிவாக, சுத்தமாக இருக்கும். சிறிய தூசோ, பெரிய மாசோ எதையும் அது மறைப்பதில்லை. பளிங்கொத்த மனமும் அப்படித்தான். பெருமை, சிறுமைகளைத் தெளிவாக உணரும்.

மனம் கைப்பொருளிடத்துப் பற்று நீக்கி, பரம் பொருளைப் பற்றி நிற்க வேண்டும்.

மனம் தூய்மையற்றால் மட்டும் போதாது. அது தன்னிடம் உள்ளதை எல்லாம் பிறருக்கு அளித்து விட்டாலும், அதனால் ஏற்படும் பெருமிதம் ஆனவமாகும். அந்நிலையில் பிணி தீராததாகிறது. அந்நிலையை விட்டொழிக்க வேண்டும் என்பதற் காகத்தான் 'வடிவேல் இறைதான் நினைவாய்' என்றார் அருணகிரியார்.

வினைகளின் பயனாய் தான் அனுபவிக்கும் சுகதுக் கங்களில் ஏற்பட்ட கஷ்டங்களைக் குறிக்க 'நெடுவேதனை' என்றது. ஐயா, துக்கத்தில்தானே கஷ்டம், சுகத்திலுமா? என்று கேட்கத் தோன்றும்.

மரமேறித்தானே கனி கொய்யவேண்டும்; மலை ஏறித்தானே கொடி நாட்டவேண்டும். கனிகளைச் சுவைப்பதும், சிகரத்தைத் தொடுவதும் சுகமான

காரியம்தான். ஆனால், ஏறுதலால் ஏற்படும் சிரமத்தை அனுபவிக்காமல் முடியுமா? ஆக, சுகம் என்பதும் கஷ்டத்தின் பேரில்தான் கிடைக்கிறது.

களிமண் ஓட்டும். சுட்ட மண் ஓட்டுமா? ஓட்டு வதில்லை. ஞானம் பெற்றவனிடம், பாச உணர்ச்சிகள் ஓட்டிக் கொள்ள முடியாது. எனவேதான், 'சடுவாய்... தூள் படவே' என்ற சொற்றொடர் பயன்படுத்தப்பட்டது. 'விடுவாய் விடுவாய் வினை யாவையுமே' என்பதும் இதனையே வலியுறுத்தும்.

'தானே சர்வ வல்லமை படைத்தவன்' என்ற இறுமாப்புடன் ஒருவன் முற்பிறவியில் செய்த வினைகள் பல்கிப் பெருகி, மறு பிறவியில் அவனை அவதிக்குள்ளாக்கும். வினைகள்தாம் மீண்டும் அவன் பிறப்பதற்குக் காரணமாகிறது. பிறவி - தீராப் பிணியாவது இப்படித்தான்.

வினைகள் மூன்று வகை. சஞ்சிதம், பிராரப்தம், ஆகாமியம். பழம்பிறவி வினைகள் சஞ்சிதம் என்றும், இப்பிறவியில் அனுபவிப்பது பிராரப்தம் என்றும், புதிது புதிதாய் சேரும் வினைகள் ஆகாமியம் என்றும் அறியப்படும். இவற்றுள் பிராரப்த வினை அனுபவித்தே தீரவேண்டியது. ஞானிகளும் விலக்கல்ல. பிராரப்த வினையை முற்றிலும் மாற்ற முடியாது. தெய்வத்தின் துணையோடு குறைக்கலாம். (மரணத்துக்குப் பதிலாக ஊனத்தோடு தப்பிப்பது போல்).

ஆணவத்தின் காரணமாக தான் வந்த இடம் எது, நிற்கும் இடம் எது, போகும் இடம் எது என்று தெரியாமல் ஆன்மா மயங்கி நிற்கும். அவ்வான்மா வினைவழிச் சென்ற பயன் அதுவென்பதை, கடவுள் அருளால் ஒரு கட்டத்தில் உணரக்கூடும். ஆணவம் இருக்கும்வரை அது உணரப்படுவது இல்லை. அந்த ஆணவம் அகன்ற

நிலையில்தான், ஆன்மாவுக்கு உண்மை புலனாகிறது.

8. குடிகளைத் தம் வசம் ஆக்க

அமரும்பதி கேள் அகமாமெனுமிப்
பிரமங்கெட மெய்ப்பொருள் பேசியவா!
குமரன் கிரிராஜகுமாரி மகன்
சமரம் பொருதானவ நாசகனே!

மக்களைத் தன் வசப்படுத்திக் கொள்ளும்
இரகசியத்தை எடுத்துக்காட்டும் பாடல் இது.

பொழிப்புரை

குமாரக் கடவுளும், பர்வத ராஜகுமாரியின்
மகனுமாகிய துரளை அழித்த முருகக் கடவுள் எமது
மயக்கம் எமை விட்டொழிய, உண்மைப் பொருளை எமக்கு
உபதேசித்த தன்மையை என்னென்று சொல்லி வியப்பது
(அது சொல்லற்கரியது). ஈண்டு மயக்கம் தருவன
எம்முடைய ஊரும், உறவும், வீடும் எனக் கொள்க.

சிறப்புரை

ஆள், படை, குடி இவற்றால் ஒரு அரசனுக்கு ஏற்படும்
அகந்தையைப் போன்றது ஊர், உறவு, வீடு பற்றி ஒருவன்
அடைகிற இதமும், அந்த இதத்தால் ஏற்படும் மயக்கமும்.

அறிவு விசாலப்படுகிறவரை எமது ஊர், எமது சுற்றம்,
எமது வீடு என்ற குறுகிய வட்டத்துக்குள்ள்தான் ஒருவன்
உழன்று கொண்டிருப்பான். வெளி உலகப் பழக்கம்
ஏற்பட்ட பிறகு அவனுடைய எல்லை விரிவடைகிறது.
அறிவு, அன்பு, மனம் பற்றிய எல்லைகள்.

‘யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்’ என்ற கணியன் பூங்குன்றனார் வாக்கும் இவ்விடம் நோக்கத்தக்கது.

முருகக் கடவுள் உணர்த்துகிற உண்மையும் இதுதான்.

தன்னை உலகத்திற்கு உரியவனாக ஒருவன் ஆக்கிக் கொண்டு தன்னுடைய அன்பின் எல்லையை அவன் விரிவுபடுத்திக் கொள்ளும்போது உலகமே அவனுக்கு ஊரும், உறவும், வீடும் ஆகிறது.

அந்த உலகத்திடம் இருந்து பேரளவான பயனை அவன் பெற முடிகிறது.

பிரமரம் என்றால் சுழற்சி, இங்கு மயக்கத்தைக் குறிப்பது.

பதி - ஊர்.

கேள் - உறவு.

அகம் - வீடு.

தானவன் - அசுரன்.

முருகனைக் ‘குமரன்’ என்று போற்றுவது அவனுடைய மாறா இளமையை வியத்தல் ஆகும். குமரனைத் தொழுவோர் அவனைப் போலவே குன்றா இளமைப் பொலிவடைவர். ஒருவனது மனப்பண்பைப் பொறுத்தே அவன் உடம்பு ஆரோக்கியமாக இருப்பதும், முகத்தில் ஒளி கூடுவதும். அப்பண்பினால் முருக உபாசகன் உலகத்திற்கே ஊழியம் செய்கிறவனாகிறான்.

9. மட்டூர் குழல் மங்கையர் மையல் வலைப்
பட்டுசல் படும் பரிசென் றொழிவேன்
தட்டுடற வேல் சமிலத் தெறியும்
நிட்டூர் நிராகுல நிர்ப்பயனே

காதலும், மோகமும் வெவ்வேறு. காதல் இரண்டு உள்ளத்தில் ஏற்படும் ஒத்த உணர்வு; மோகம் ஒரு தலையானது. காதலின் தன்மை அன்பு. மோகத்தின் தன்மை ஆசை. பெண் மோகம் - பெண்ணாசையை அகற்றக் கூறும் பாடல் இது.

பொழிப்புரை

கிரவுஞ்ச மலை மீது வேலெறிந்து சினப்போனே! வியாசுலம் இல்லாதவனே! பயமற்றவனே! மணப் பூக்களைக் கூந்தலில் துடிய பெண்கள் மீது ஆசை வைத்தோம். எமது மனம் தான் வைத்த ஆசையே வலையாக, அந்த வலைக்குள் அகப்பட்டு விழிக்கிறது. எமது அல்லலை நீக்கவொரு வழி சொல்லேன்.

சிறப்புரை

‘ஊசல் படும்...’ என்ற சொற்றொடர் மனதின் அல்லாட்டத்தைக் குறிப்பது.

மாதரார் குழல் வாசம் மனதில் தைத்தாலும், மாயை பற்றிய அறிவுடையோர் அந்த மையலை தமது அறிவின் துணை கொண்டு விலக்க முடியும். மையல் தோன்றி விலக்குவது வேறு, மையலே தோன்றாத நிலை அடைவது வேறு. மையலற்றிருப்பது உபாசகன் கடமை. இதனை உணர்த்தவே ‘ஊசல்படும் பரிசு என்று ஒழிவேன்’ எனக் குறித்தார்.

கண்ணின் பார்வை, வார்த்தையில் சொல்ல இயலாதவற்றையும், சொல்லத் தகாதவற்றையும்கூடச் சொல்லும். பார்வைக்கு அர்த்தம் உண்டு. ஒருவனது நோக்கை நெடுநோக்கு, சுடுநோக்கு, தொடுநோக்கு எனப் பலவாறு பிரித்தறியலாம். பெண்களைப் பார்க்கும்போது,

பார்வையின் ஈர்ப்பு சக்தியைப் பயன்படுத்தக் கூடாது. அவர்களுடைய உடம்பையும், உள்ளத்தையும் துளைப்பதுபோல் உறுத்து நோக்குவது (Hypnotic Sight) ஒழுக்கக்கேடான செயலாகும். பண்பாளனுக்கு அழகு, தன்னுடைய பார்வையை தனக்கு முன் இரண்டு அல்லது இரண்டரை அடிக்கு மேல் நீளவிடாமல் செய்வதாம். அந்தப் பண்பு அநேக பாவங்களில் இருந்து அவனை விலக்கி வைக்கும்.

எத்தனைதான் எச்சரிக்கையோடு ஒருவன் நடந்து கொண்டாலும், தற்செயலாகவேனும் பெண்ணிச்சை அவனுள் தலை எடுத்து ஆதிக்கம் செலுத்தத் தொடங்கி விடும். எப்போதும் கடவுள் நினைப்பை முன்னிலைப் படுத்திக்கொண்டவர்க்கு, அத்தகைய இடர்ப்பாடு இல்லை எனலாம்.

கணத்தில் தோன்றும் பெண்ணாசை, காலத்துக்கும் ஆட்டிப் படைப்பதாகிவிடும். பெண்ணிடத்து மையல் கொண்டவன் தன்னுடைய ஒழுக்கத்தையும், கல்வியையும், செல்வத்தையும் இழந்து விடுகிறான். மலையளவு சுமையை தலை மீது வைத்து அலைகின்ற நிலை அவனுக்கு ஏற்பட்டு விடுகிறது. இது காரணம் பற்றியே 'மட்டுர் குழல் மங்கையர் மையல் வலைப்பட்டு ஊசல்படும் பரிசு' என்றார் அருணகிரியார்.

10. நமனை விலக்க

கார் மாமிசைக் காலன் விற்கலபத்
தேர் மாமிசை வந்தெதிரப் படுவாய்
தார் மார்பவலாரி தலாரி யெனும்
தூர்மா மடியத்தொடு வேலவனே

பொழிப்புரை

வெற்றி மாலை அணியும் மார்பை உடையவனே! இந்திர லோகத்துக்குப் (சொர்க்கம்) பகையாகிய தூரபதுமன் அழியுமாறு வேலாயுதம் ஏவிய முருகக் கடவுளே! கரிய எருமை வாகனத்தமர்ந்த யமன் எமக்கு முன்னைத் தோன்றினால், அக்காட்சி கெடும் வண்ணம், 'அஞ்சேல்' என்றெம்மைக் காப்பதற்காய் அழகிய மயில் வாகனத்தில் எமக்குக் காட்சி அளிப்பீராக.

சிறப்புரை

யமன், ஒருவரது மனக்கண்ணிலும் படாதபடிக்கு, அவர்களது அச்சத்தை விலக்கும் மார்க்கத்தை எடுத்துரைக்கிறார் ஆசிரியர்.

நம்முடைய சராசரி மக்களுக்கு ஒரு நம்பிக்கை உண்டு. சொர்க்கம், நரகம் என்ற இரு பதங்கள் பற்றிய நம்பிக்கை. இவை, முறையே ஒருவர் செய்த புண்ணிய, பாவ காரியங்களின் பலனாக கடவுளால் வழங்கப்படுவது என்ற நம்பிக்கை நமது மக்களிடையே வலுத்து இருந்தது. இந்த நம்பிக்கை அவர்களுக்கு அச்சத்தை உண்டுபண்ணுவதாக இருந்திருக்கிறது.

யமனது பாவனை ஏற்படும் போதெல்லாம், மயில்வாகனமாகிய முருகன் எதிர் நிற்பதாகவும், அம் முருகனது உபதேசம் கேட்ட மாத்திரத்தில் கஷ்டமான காலங்கள் வலுவிழக்கும் என்பதாகவும் அம்மக்கள் கருதலாயினர். அத்துடன் அவ்வுபதேசம் மோட்சத்திற்கு (விடுதலை) வழி என்றும் அறிந்தனர். இதனை மனதில் கொண்டுதான் இந்நூலாசிரியர், 'கார்காமிசை காலன் வரில் கலபத்து ஏர்மாமிசை வந்து எதிரப்படுவாய்' என்றது.

யோக நிலையில் முருக சாட்சாத்காரத்தை அனுபவிக்கிறவருக்கு சொர்க்கமும், நரகமும் பொன், இரும்பு விலங்காகவே படும். அவர் நோய்களையோ, யம வாதனையையோ அடைகிறதில்லை. எதற்கும் கலங்காத விடுதலைத் தன்மை அவருக்கு வந்துவிடுகிறது.

11. தளிகை சேர்க்க

கூகாவெனவென் கிளை கூடியழப்
போகா வகை மெய்ப் பொருள் பேசியவா!
நாகாசல! வேலவ! நாலுகவி
த்யாகா சுரலோக சிகாமணியே.

நமது சிர உச்சியில் சகஸ்ரார தளம் என்று ஓரிடம் உள்ளது. அமிர்த தாரை வர்ஷிக்கும் இடம். அமிர்தம் உண்டு அமிர்த ஷட்வாகு, உணவுக்குப் பதிலாக, ஞானத்தைப் புசி. அன்னமய கோசம் ஆனந்தமய கோசமாகட்டும் என்கிறது இப்பாடல். பாடலுக்கேற்ற தலைப்பு.

பொழிப்புரை

நாகாசல மலை மீது குடிகொண்டவனே! வேலாயுதனே!* நான்கு வித கவிபாடும் திறனை மாந்தர்க்கு அளிப்பவனே! உற்றார் உறவினர்கள் என் மீது விழுந்து அழுது அரற்றும் நிலையில், சரீரம் விட்டு உயிர் போகாத படி எனக்கு உண்மைப் பொருளை (மெய்ஞ்ஞானம்) நீ உபதேசித்த கருணையை என்னவென்பது!

சிறப்புரை

நமது உடம்பில் பிராணன், அபானன், உதானன், சமானன், வியானன் என ஐந்து வாயுக்கள் உண்டு. இவை,

* ஆசு, மதுரம், விஸ்தாரம், சித்திரம் என்பன நான்கு கவிதைகள்.

நாம் உண்ணும் உணவின் சாரத்தை ஸ்தூல, சூக்ஷ்ம, காரண சரீரங்களாகப் பிரித்து, அன்னமய கோசம், பிராணமய கோசம், மனோமய கோசம், விஞ் ஞானமய கோசம், ஆனந்தமய கோசங்களாக மாற்றுகின் றன. இக்கோசங்களில் உலாவும் சக்தியைப் பெறுவதற் காகவே அஷ்டாங்க யோக நெறியைக் கைக் கொள்வது.

இந்த யோகத்தில் முக்கியமானது குண்டலினி சக்தியை எழுப்பி சூரிய, சந்திர மனோ மண்டலங்கள் தாண்டி, எப்போதும் நிலைத்து இருக்கும் தலை உச்சியில் உள்ள சந்திரகலா மண்டலத்துள் அதைப் புகவிட்டு அங்குள்ள அமிர்தத்தை உடம்பு முழுதும் ஊறுமாறு செலுத்தி நனைத்து இச்சரீரத்தை ஆனந்தமயமாக்கி தூங்காமல் தூங்கச் செய்வதே ஆகும்.

அமிர்த உணவை அளித்த முருகக் கடவுள் போற்றற் குரியவர். ஆயினும், மூலாதார அக்கினியை சிரமளவு எழுப்புதல் ஆபத்தான முயற்சி. இதனை உபாசகன் உணர்தல் வேண்டும். குண்டலினி சக்தியை எழுப்புவோரில் பலருக்கும் அதனை மீட்கும் திறன் அரிதாகிவிடுவது உண்டு. அந்நிலையில், தக்க நண்பர்களைத் தமது உடற்காப்பிற்காக தயார் செய்ய வேண்டியது அவசியம்.

சிலருக்குத் தானாகவே குண்டலினி சக்தி மேலெழும்பி சிரவுச்சிக்கு சென்றுவிடும். அந்நிலையில் சாதகர் மரண முற்றதாகவே மற்றையோர் எண்ணி விடுவர். அவர் உடலை தீயிட்டுக் கொளுத்தியும் விடுவர். யோகத்தில் இருப்பவரின் நாடி ஓட்டமில்லாதிருப்பதும், அவரது இருதயத் துடிப்பு குறைந்து விடுவதும் தான், மற்றவர்கள் ஒரு விபரீத முடிவுக்கு வரக் காரணம் ஆகிறது. குண்டலினி யோகத்தின்போது பிரேதத்துக்குரிய குணம், குறி எதுவும் உடம்பில் காணப்படாது என்பதை அவர்கள் கவனிக்க

வேண்டும். அத்துடன் சாதகரின் முகம் பொலிவு குன்றாதிருப்பதையும் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அத்தகைய நிலையில் உள்ளங்கை, உள்ளங்கால் பகுதிகளில் நெய்கொண்டு தேய்க்க, உயிர் விழிப்புற்று, உடல் இயங்கத் தொடங்கும்.

சாதகரின் உடல் உயிர்த்தெழும்போது, அவர் பார்வையில் இருந்து ஏனையோர் விலகி நிற்க வேண்டும். காரணம், அப்படி விழித்தெழுங்காலை, அன்னாரது பார்வை ஒருவித கோரம் கொண்டிருக்கும். இது காரணம் பற்றியே, அருணகிரியார் தமது உடலை திரு வண்ணாமலைக் கோபுர உச்சியில் யாரும் காண முடியாத இடத்தில் வைத்து சோதிர் மயி குண்டலினி சக்தியை எழுப்பும் வழக்கத்தில் இருந்தார் என்று தெரிகிறது.

இப்படி அமிர்தப் பிரவாக சித்தி பெற்றவரின் ஆன்மா, விரோத குரோதங்களில் வீழ்வதில்லை.

12. களவு வெல்ல

செம்மான் மகளைத் திருடும் திருடன்
பெம்மான் முருகன் பிறவானிறவான்
சும்மாவிரு சொல்லற வென்றலுமே
அம்மா! பொருளொன்றும் அறிந்திலனே!

பொழிப்புரை

மகாவிஷ்ணுவின் பெண்ணாகிய வள்ளியை உடன் போக்காகக் கொண்டு சென்ற தலைவனாயிற்றே எம்பெருமான். அவன், தாய் தந்தை அறியாவண்ணம் களவொழுக்கில் அல்லவா நாச்சியாரைக் கொண்டு சென்றது! முருகன் எம்மை, 'மவுனத்துச் சொல் அற இரு' என்றதன் பொருள் இப்போதுதான் புரிகிறது.

சிறப்புரை

வள்ளி நாச்சியார் தெய்வப் பெண். எப்படியெனில், அவளைப் பெற்ற சிவமுனிவர் திருமாலேயாகும். தூர்வாச முனியின் சாபத்தில் அவ்விதம் நிகழ்ந்தது. பின்னர் அத்தெய்வக் குழந்தை வேட்டுவ அரசனது மனையில் வளர்ந்து வரலாயிற்று.

உலகக் கட்டுப்பாடுகளுக்குள் நில்லாத மாந்தர்க்குத் தோன்றும் குழந்தைகள் யாவரும் தெய்வக் குழந்தைகள் தாம்.

காடாளும் அரசனால் வளர்க்கப்பட்ட வள்ளியுடன் முருகன் களவொழுக்கம் கொண்டது முறையேயாகும். பிறப்பும், இறப்பும் அற்ற முருகன், செம்மால் மகளைக் கொண்டதனால்,

செம்மால் மகளைத் திருடும் திருடன்

பெம்மான் முருகன் பிறவானிறவான்...

என்றார் ஆசிரியர்.

‘திருடன்’ என்ற சொல், அனைத்தும் தெளிவாய் அறிந்த கள்வன் எனும் பொருளில் உபயோகிக்கப் பட்டது.

பிறப்பென்னும் பேதமையும், இறப்பென்னும் மறதியும் இல்லாது ஒழிவதனை நிரூபிக்கவே ‘பிறவான், இறவான்’ என்றது.

எந்த நிகழ்வின் போதும் அதன் மூலம் என்ன, விளைவு என்ன என்பது அப்போதே தெரிந்துவிடாது. ஒரு காரியத்தை நாம் எப்படிச் செய்கிறோமெனில், நம்முள் அமைந்து கிடக்கும் கருவி கரணங்களைக் கொண்டுதான் தமக்குரிய வினை (செயல்) எது என்பதை அக்கருவி கரணங்கள் உணர்ந்தால் போல் செயல்படும். பின்னரே,

விவேகம் அச்செயலின் மூலத்தையும், விளைவையும் ஆராயத் தொடங்கும்.

அவ்விதம், மேலோர் ஆராய்ந்து உரைப்பவற்றையே சராசரிகள் மதக்கொள்கையாய்க் கொள்வர். மேலோனாக வேண்டும் என்று நீங்கள் விரும்பினால் மவுனத்தைக் கடைப்பிடிப்பதே முறை. 'சும்மாவிரு சொல்லற என்றாலுமே' எனக் குருநாதன் உரைத்தது இது பற்றியே.

மகான்கள் ஒன்றிலும் கருத்து வையாது சும்மா இருப்பவர்கள். உலக மக்கள் தமது சுமைகளை இன்னாரிடம் இறக்கி வைக்கலாம் என்றுதான் மகான்களிடம் வந்து சேருவது.

13. இருள் வழி கடக்க

முருகன் தனிவேல் முனி நம் குருவென்
றருள் கொண்டறியாரறியும் தரமோ
உருவன்றருவன் உளதன்றிலதன்
றிருளன்றொளியன்றென நின்றதுவே

பொழிப்புரை

முருகன் என்றும், வேலேந்திய முனிவன் என்றும், அவனே நமது குருவென்றும் மனக்கண்ணால் அறிய முடியாதவர்கள் வடிவானதுமல்ல, வடிவற்றதுமல்ல, உள்ளதென்று காட்டக் கூடியதுமல்ல, இல்லை என்று துணிந்து சொல்லக் கூடியதுமல்ல, அஞ்ஞான ரூபமாகிய இருட்டுமல்ல, ஞான ரூபமான ஒளியுமல்ல என அறிவுக்கு

* இகலோக இன்பங்களில் திளைப்பதே சார்வாகர்களின் கொள்கை. மறுமையிலோ மோட்சத்திலோ அவர்களுக்கு நம்பிக்கை இல்லை.

எட்டாமல் நின்ற பொருளை (பரம்பொருள்) அறிவது சாத்தியமாகுமா? (ஆகாது).

சிறப்புரை

எதிர்காலத்தில் இன்னது நடக்கும் என்று மனிதர்கள் முழுதாய் அறிதற்கில்லை. எனவேதான் ஆசிரியர் பாடல் தலைப்பில் இருள்வழி என்றது.

முருகனையே குருவாகக் கொண்டவர்கள், அம்முருகனது அருளால் தெளிவு பெறுவர். அவர்கள் பெற்ற அருள் ஞானம் இருண்ட வழியில் ஒளியாகும், வழி கடக்க உதவும்.

அறிவு மூன்று பகுதிகளுக்குட்பட்டவை. வாதம், தர்க்கம், விசாரம் என்பன அம்மூன்றாகும். அறிவின் எல்லை இரண்டு. மெய்யுணர்வு, அறியாமை என்பனவே அவ்வெல்லைகள். உச்ச எல்லையாய் மெய்யுணர்வும், கடை எல்லையாய் அறியாமையும் அமைந்துள்ளன. இந்த இரண்டு எல்லைகளுக்கும் இடையில்தான் நாம் நிற்கிறோம், கேட்கிறோம், சிந்திக்கிறோம், தெளிகிறோம். ஆனால், இவை எல்லாம் உண்மை ஞானத்தை நமக்குத் தந்து விடுவதில்லை. உலகியல் அறிவோடு நின்று விடுகின்றன.

கடை எல்லையில் நிற்பவர், 'கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலம்' என்று வாழ்வார். இவர்களுடையது *சார்வாக நிலை. சுருதி, யுக்தி, அனுபவம் என்கிற பிரமாணங்களும் உண்டு.

தர்க்கத்தில் ஈடுபடுகிறவர்களுக்குத் தாம் அனைத்தும் அறிந்தவர் என்ற எண்ணம் இருக்கும். உண்மையில் அவர்கள் தங்களுடைய அனுமானப் பிரமாணத்தில் (ஊக

அளவு) அறிந்தவற்றைக் கொண்டே வாதிக்கிறார்கள். அனுபவ ரீதியாக அறிந்திருப்பதில்லை. தங்களுக்குப் பிரத்தியட்ச ஞானம் இல்லை என்பதை அவர்கள் உணரத் தவறிவிடுகிறார்கள்.

எந்த ஒரு பொருளைப் பற்றியும் அவர்கள் அறிந்திருப்பது ஓரளவுதான். முழுமையாக அறிதற்கில்லை. காரணம், எல்லாப் பொருட்களுமே அவர்களுடைய சொல்லுக்கும், மனதுக்கும் எட்டாத சில ரகசியங்களை தம்முள் பொதிந்து கொண்டிருப்பதுதான்.

பூரணத்தில் (absoluteness), ஒவ்வொரு மனிதனும் ஒரு தீர்மானமற்ற (indeterminate) பகுதியே. அவனவன் வினைகளுக்கு ஏற்றபடிதான் அவனவனின் தேகமும், கருவி கரணங்களும் அமைந்துள்ளன. தன்னுடைய தேகத்துக்கு விதிக்கப்படாதவற்றை தனது கரணங்களால் ஒருவன் அறிய முடியாது. அவன் அறிவதெல்லாம் ஏட்டுக்கல்வி அளவினதாக இருக்குமேயன்றி, பிரத்தியட்ச அனுபவமாகி விடாது. குருவின் அருள் மட்டுமே விஷயங்களை நிதர்சனமாகக் கண்டு அனுபவிக்க உதவும்.

முருகன் எல்லோரிடத்தும் உள்ளான், எல்லோர்க்கும் அவனே குரு என்பதை உணர்த்த வேண்டியே 'நம் குரு' என்று உரைத்தார் ஆசிரியர். முருகனது அருளன்றி எதையும் அறிய முடியாது என்பதை உணர்த்தவே 'அருள் கொண்டறியார் அறியும் தரமோ' என்றது.

எது நிரந்தரமானதோ அதற்கு இரட்டை நிலை என்பது கிடையாது. அதனால்தான், 'உருவன்று, அருவன்று, உளதன்று, இலதன்று, இருளன்று, ஒளியன்று' எனக் குறித்தார். உபாசகன் இது போல் ஏனைய இரட்டை நிலைகளையும் விலக்கிப் பார்க்க வேண்டும். இம்மனோநிலை பெற்ற ஒருவனுக்குள் அறியாமை இருள்

வந்து புகுவதில்லை. ஞானம் பெற்றது முதல் அவனது வழி ஒளி பொருந்தியதாகவே இருக்கும்.

14. பாத தரிசனம் செய்ய

கைவாய் கதிர்வேல் முருகன் கழல் பெற்ற
றுய்வாய் மனனே ஒழிவாய் ஒழிவாய்
மெய்வாய் விழு நாசியொடும் செவியாம்
ஐவாய் வழி செல்லுமவா வினையே

பக்குவமுற்ற உபாசகனது சிரத்தில் இறைவனது திருவடி சக்தி பதியும் அற்புதத்தை அநுபூதி (அனுபவம்) வாயிலாகவே அறிய முடியும் என்பதையும், அவன் ஜாக்கிர நிலையில் நின்று அத்திருவடி தரிசிக்க வேண்டும் என்பதையும் இப்பாடலின் தலைப்பு உணர்த்தும்.

பொழிப்புரை

ஒளி பொருந்திய வேலைக் கையினில் தாங்கிய முருகனது திருப்பாதம், நம் சிரசின் மீது பதிய, நற்கதிக்கான பக்குவம் பெறுவோம். நெஞ்சமே! நாம் *பஞ்சேந்திரியங்களின் வழியாகப் புகும் ஆசைகளை இப்போதே விட்டொழிப்போம்.

சிறப்புரை

மனிதப் பண்பு மூன்று வகை. முதல் வகை சார்ந்தவர்க்கு தம்மை ஒத்தவர் அருகிருந்து விளக்கினால்தான் எதையும் புரிந்து கொள்ள முடியும். இத்தகையோர் ஆணவம், கன்மம், மாயையினால் அழுந்திக் கிடப்பர். இவர்கள் தூல வடிவிலான குருவைப் பணிந்து விவேகமுற முயல்வர். இவர்களுடைய முயற்சியில் மாயை மட்டும் விலகுமேயன்றி, ஆணவமும்,

கன்மமும் அப்படியே இருக்கும். காரணம், இவர்களுடைய குருவிடத்தும் இவ்விரண்டு குணங்களும் ஒழியாமையே.

அதனால் இவர்கள், பக்குவம் பெற்ற துக்கும தேகிகளான **உபாசனா மூர்த்திகளிடம் ஞானம் பெற உபாசிப்பார்கள். உபாசனா மூர்த்தங்களில் ஒன்றான ஆதித்யனது அம்சமாகவே அக்கினியை உபாசிப்பார். முச்சக்தி களும், பஞ்ச சக்திகளும், சப்த மாதர்களும் அம்பிகை யினது அம்சங்களாகவே உபாசிக்கப் படுவர். இவர்களை சமய அல்லது வைதிக முறைப்படி மட்டுமே ஆராதிக்க வேண்டும். வைணவ சமயத்தினர் விஷ்ணு வடிவில் ஞானகுருவை உபாசிப்பார்கள். அதிலும், விஷ்ணுவின் கிருஷ்ணாவதாரத்தையும், இராமாவதாரத்தையும் அர்ச்சனா ரூபமாக வணங்குவது வழக்கமாக உள்ளது. துயரத்தில் மூழ்கியவனும், பொருள் வேண்டி நிற்பவனும் கணநாதனையும், மகேஸ்வரனையும் ஆராதிப்பார். மெய்ப்பொருளை அறிய விரும்புகிறவரோ முருகன் அல்லது தட்சிணாமூர்த்தியையே வணங்கி வழிபடுவர்.

இம்மூர்த்திகள் இரண்டும் குருமூர்த்தியின் தன்மையைக் காட்டும் சக்தி வாய்ந்தவை.

மேற்சொன்ன ஐந்து மூர்த்தங்களையும், அவற்றின் பல்வேறு வடிவங்களையும் உபாசிக்கிறவருக்குக் கன்மம் நீங்கும். இக்கன்மம் நீங்குதற்கான அறிகுறியே உபாசகனது சிரத்தின் மீது அவனது உபாசனைக்குரிய மூர்த்தி பாதம் பதிப்பது.

* மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி ஆகியன பஞ்சேந்திரியங்கள்.

** ஆதித்யம், அம்பிகாம், விஷ்ணும், கணநாதம், மகேஸ்வரம் ஆகியன 5 மூர்த்தங்கள்.

முருக உபாசகனின் உடலும், மனமும் தூய்மை பெறுகிறது. முருகனின் பாத தரிசனப் பலன் இது. அவன் ஞானவானாகிறான்.

இத்தகைய நுட்பங்களை உரைப்பதன் காரணமாகவே 'கந்தரநுபூதி' முருக உபாசகர்களுக்கு ஒரு வேதமாகவே விளங்குகிறது.

முதல் நிலையில் மாயையும், இரண்டாம் நிலையில் கன்மமும் விலக, ஆணவம் மட்டுமே எஞ்சி நிற்கும், மூன்றாம் நிலையில் விஞ்ஞானத்துவம் சித்திக்கிறது. சித்தாந்த நூல்களில் இப்படி மூன்று நிலைகள் காட்டப்பட்டாலும், ஞானியான பிறகு உபாசகனின் கர்மம் வேறு வகைப்படும். அதுவரை அப்பியாச கருமமாயிருந்தது, உலக உய்வுக்கான ஆளுட கர்மமாகிறது.

ஞானிக்கு உபாசனா மூர்த்தம் என்று ஏதும் இல்லை. அவன் தனது ஆத்ம சக்தியையே உற்று நோக்க வேண்டியவனாகிறான். உலகின் சுகதுக்கங்கள் இவனைப் பாதிப்பதில்லை. புறத் தொழில்களில் (Physical activities) இவனுடைய மனம் செல்லாது. அவன் சகஜ நிஷ்டையில் ஆழ்ந்து, ஆத்ம விசாரணையையே தொழிலாய்க் கொள்வான். இப்படி ஒரு பக்குவநிலை பெறுதற்குப் பிரார்த்திப்பதே மனதின் கடமை என்பதை உணர்த்தத்தான், 'உய்வாயாகும் மனனே' என்றார் ஆசிரியர். பொறிவழி ஆசையை விடுக என்று வலியுறுத்தவே 'ஒழிவாய் ஒழிவாய்... ஐவாய்... வழி செல்லும் அவாவினையே' என்ற சொற்றொடர் வந்தது.

நாம், மேற்குறிப்பிட்ட மூன்று நிலைகளையும் கிரமமாய், இப்பிறவியிலேயே அடைய வேண்டும் என்பதே அருணகிரியாரின் விருப்பம்.

15. அஷ்டாவதானம் செய்ய

முருகன் குமரன் குகனென்று மொழிந்
துருகும் செயல் தந்துணர்வென்று அருள்வாய்
பொருபுங்கவரும் புவியும் பரவும்
குரு புங்கவ! எண் குண பஞ்சரணே!

பொழிப்புரை

தேவர்களும் மற்றைய உலகோரும் வணங்கிப்
போற்றும் குருநாதனே! எட்டு குணங்களாகிய கூட்டுக்குள்
திகழ்பவனே! முருகா, குமரா, குகா என்று உனது
திருநாமங்களை உச்சரித்து மனம் உருகவும், அச்செயலின்
மூலம் உண்மை உணர்வைப் பெறவும் எப்போது எமக்கு
அருள்வாய்?

சிறப்புரை

எட்டு வித காரியங்களை மனதில் கொண்டு
அவற்றைக் குறைவறச் செய்து முடிக்கும் ஆற்றல்
அஷ்டாவதானம் ஆகும்.

பாடலில் வரும் 'எண் குண பஞ்சரணே...' என்ற
சொற்றொடர், 'அஷ்டாவதானம் செய்ய' என்று தலைப்பிட
ஏதுவாயிற்று.

எண் குணங்களாவன - தன்வயமாதல், தூய உடம்
பினனாதல், இயற்கை உணர்வினனாதல், பாசம் நீங்கு
தல், பேரருள் படைத்தல், முடிவற்ற ஆற்றல் உடைமை,
வரம்பற்ற இன்பமுடைமை என்பன. இத்தகைய எட்டு
குணங்களும் தம்மிடத்து அமைந்தனவாக மதித்து அநு
பூதி பெறும் உபாசகன் எட்டு என்ன, நூறு அவதானங்
களும் செய்ய முடியும். இப்பாவனையோடு முருகன்,

குமரன் என்னும் பாவனைகளும், அறிவு என்னும் பாவனையும், மெய் ஞானத்தை வளர்க்கும் என்பதைப் புலப்படுத்தவே, 'முருகன், குமரன் உணர்வென்றருள் வாய்' என்ற சொற்றொடரை ஆசிரியர் பயன்படுத்தியது.

மூளையின் பக்குவத்திற்கேற்பவே எண்ணங்கள் உருவாவது. உள்ள இருளைப் போக்கும் முருகன் நமது குரு. அந்த குருநாதனை எண்ணி உருக மூளை விரைந்து பக்குவப்படும். இது காரணம் பற்றியே 'உருகுஞ் செயல் தந்து' என்ற சொற்றொடர் மூலம் வலியுறுத்தியது.

இரும்பு உருகினால் புது வடிவம். இதயம் உருகினால் உபாசகனின் கருவி கரணங்களுக்குச் செம்மை. விரைந்து செயலாற்றும் வல்லமை உபாசகனுக்கு வந்து விடுகிறது. யோக மார்க்கத்தைவிட உபாசனை எளிதானது. தூல குருவினும் உபாசனா மூர்த்தம் ஆகிய குருவே மேலானது.

16. பேராசை விலக்க

பேராசை எனும் பிணியிற் பிணிபட்
டோரா வினையேனுழலத்தகுமோ?
வீரா! முதுதூர் படவேலெறியும்
தூரா! சுரலோக துரந்தரனே

அளவற்ற ஆசையே பேராசை. அதுவே பிறவிக்கு வித்து, அசுத்த மாயையுடன் தொடர்பு கொண்டது. அத்தகைய ஆசை, தன்னை வந்து அணுகாதபடி உபாசகன் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகவே இத்தலைப்பு.

பொழிப்புரை

தேவலோகத்தவரின் சமைகளைத் தாங்கும் ஆற்றல்

படைத்தவனே! நடுக்கமுற்றவர் மீது வேலெறிந்து அவர் தம் நடுக்கம் தொலைத்து, அழியா நிலை அளிக்கும் செளகர்யம் வாய்ந்தவனே! உனது திருவடி ஞானமும், வேல் தீட்சையும் பெற்ற பிறகும் நான் ஆசை என்னும் பிணிவாய்ப்படுவதும், உலகியல் வினைகளில் உழல்வதும் நியாயமாகுமா?

சிறப்புரை

‘தூர்’ என்ற சொல்லுக்கு நடுக்கம் என்பது பொருள். முதுதூர் - பழைய நடுக்கம். இதனை நெடுநாளைய அறியாமை என்றும் கொள்ளலாம்.

பேராசை எப்படி உருவாகிறது?

அவித்தை (அஞ்ஞானம்) காரணமாக அகந்தையும், அகந்தை காரணமாக அவாவும் ஏற்படுகிறது. அவ்வவாவினால் காண்கின்ற பொருட்கள் யாவற்றையும் தனதாக்கிக் கொள்ளும் ஆசை வரும். அவ்வாசை நிறைவேற முடியாவிடில் சினம் ஏற்படும்.

ஆக, இவ்வைந்துமே குற்றங்களாகும்.

ஆசையை அடக்காவிடில் நாம் பெற்ற அறிவினால் என்ன பயன்? அதனை அடக்கவோ, தடுக்கவோ முடியாத நிலையில் அதுவே பேராசை ஆகிறது. எது உடம்புக்கும், மனதுக்கும் ஊறு செய்யுமோ அதனைப் பிணி என்கிறோம். பேராசையும் ஒரு பிணிதான். இந்தப் பிணி தீர்க்க வழி இல்லையா? ஏன் இல்லை? உணர்வுகளுக்கும், உணவுக்கும் தொடர்பு உண்டு என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள் அல்லவா! சாத்விக உணவை உட்கொள்வது நல்லது. சாத்விக குணம் உடையோருடன் பழகுதல் பலனளிக் கும். அவ்விரண்டிலும் பார்க்க ஆசை என்பதே இல்லாத

இறைவனது தானை (திருவடி)த் தன் ஆசை நோய் ஒழியும்
உபாயமாகக் கொள்வது சிறப்பு.

வேண்டத்தக்கது அறிவாய் நீ
வேண்ட முழுதும் தருவோய் நீ...
வேண்டி நீ யாது அருள் செய்தாய்
யானும் அதுவே வேண்டின் அல்லால்,
வேண்டும் பரிசு உண்டென்னில்
அதுவும் உன்றன் விருப்பன்றே

என்கிற பக்குவம் வர வேண்டும். அந்நிலையில் பேராசை
வெகு தூரம் விலகிப் போய்விடும்.

பெண் மோகத்தில் பிணியுற்ற வெண்மதி (சந்திரன்)
யோனுக்கும், இறைவனது பேரருளால் ஈடேற முடிந்தது.
இம்மாதிரியாகவே, பேராசைப் பிணி நம்மை
பீடிக்காதிருக்க, 'முதுதூர்பட வேலெறியும் தூரா' என்ற
சொற்றொடர் மூலம் உபாயம் ஒன்றைக் காட்டி அருளினார்
அருணகிரியார். தன்னடக்கமுள்ளவர்க்கு வரும்
துயரங்களை தாங்கி ஒழிக்க முன் நிற்பவன் என்பதால்
'சுரலோக துரந்தரன்' என்று குறிப்பிடப்பட்டது. உன்னைத்
துணையாகப் பெற்ற நான் பேராசை என்னும் பிணி
வாய்ப்ப்பட்டு அவதியுறல் தகுமோ (தகாது) என்பதும்
அதனால் குறிக்கப்பெற்றது. மன அடக்கமும், முருகனின்
வேலாகிய மருந்தும் உள்ளவரையில் உபாசகன் பேராசை
பற்றிக் கொள்ளுமோ என்று அச்சமுற வேண்டியதில்லை.

17. நடத்தை மேன்மையாக

யாமோதிய கல்வியும் எம் அறிவும்
தாமே பெற வேலவர் தந்ததனால்
பூமேல் மயல் போயற மெய்ப்புணர்வீர்
நாமேல் நடவீர் நடவீரினியே

பிறர் மதிக்கும் வண்ணம் ஒழுக்கத்தை மேம்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்கிறது தலைப்பு.

பொழிப்புரை

நாம் கற்ற கல்வியும், நமது மதி நுட்பமும் முருகன் அருளால் இயல்பாகவே நம்மை வந்தடைந்தது. முருகோபாசனை மேற்கொண்டவர்களே! உலகின் மீதுள்ள மயக்கத்தை விடுங்கள். மெய்ப்பொருளை கைக்கொள்ளுங்கள். வாய்மை பொருந்திய நாவின் வலிமையுடன் இனி உலக நெறியில் நடவுங்கள்.

சிறப்புரை

இங்கு, 'யாம்' என்பது யானும், என் போன்ற உபாசகர்களாகிய நீங்களும் என்பது பொருள். முருகோபாசனை செய்பவர்களுக்கு எதையும் மற்றையோர் உணர்த்திப் புரிய வேண்டும் என்பதில்லை. முருகன் அவர்தம் உள்ளத்தில் நின்று உண்மை உணர்வு தோன்றச் செய்கிறான். இதனை விளக்கவே, 'தாமே பெற வேலவர் தந்ததனால்...' என்ற சொற்றொடர் வந்தது.

உண்மை, மயக்கங்களை நீக்கும், தவறான வழியில் செல்லாதபடித் தடுக்கும். உங்கள் நினைப்பும், வாக்கும், செயலும் உண்மையானதாக இருக்க வேண்டும் என்பதனை 'மெய்ப்புணர்வீர்' என்ற சொற்றொடர் மூலம் வலியுறுத்துகிறார் ஆசிரியர். வாய்மை பொருந்திய நாவின் துணையோடு நடந்தால் துன்பமில்லை என்பதை உறுதிப்படுத்தவே 'நாமேல் நடவீர் நடவீர் இனியே' என ஆசிரியர் வற்புறுத்துகிறார்.

செவி வழி வந்த கதை ஒன்று இங்கே சிந்திக்கத் தக்கது.

அந்நாளில், தீய ஒழுக்கம் அனைத்தும் தனது வாழ்க்கை முறையாகக் கொண்ட கள்வன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் பொய், களவு, குடி, காமம் ஆகிய நான்கும் தனது தொழிலாகக் கொண்டவன். நீண்ட காலமாய், வனத்தில் தங்கி தவம் புரியும் மகான் ஒருவரை அணுகி ஞானமும், கல்வியும் பெற விரும்பினான். அவர் அவனுடைய இயல்புகளை முற்றுமாய் உணர்ந்தவர். “அப்பா! உன்னுடைய நான்கு குணங்களில் ஏதாவது ஒன்றை நீ விடுவாயா?” என்று கேட்டார். “அதற்கென்ன சுவாமி, நான் பொய்யை விட்டு விடுகிறேன்” என்று உறுதி அளித்தான் அவன்.

ஒரு நாள் இரவு, நகரம் ஒன்றில் அவன் திருடச் சென்றபோது, மாறுவேடம் புனைந்திருந்த அவ்வூர் அரசன் எதிர்ப்பட்டான். “நான் அரண்மனையில் திருடப் போகிறேன், நீரும் வருகிறீரா?” என்று அரசனிடமே கேட்டான். அரசனும் அவன் திருடுவதற்கு துணை செய்கிறான். திருடிய பொருளை இருவருமே பங்கிட்டுக் கொள்கின்றனர்.

பின்னர், அரசன் மந்திரியை அழைத்து கருவூலத்தை சோதித்து வரச் சொல்லிட, மந்திரியும் அவ்வண்ணமே சோதிக்கிறான். மூன்று மோதிரங்கள் களவு போயிருப்பதாக அரசனிடம் தெரிவிக்கிறான்.

அரசன் தான் முதல் நாள் சந்தித்த திருடனை அழைத்துவரச் செய்கிறான். மந்திரியின் கூற்று கள்வனுக்கு சினத்தை அளிக்கிறது. மந்திரியின் கன்னத்தில் ஓங்கி அறைகிறான். மூன்றாவது மோதிரம் அவனது வாயில் இருந்து விழுகிறது.

திருடனின் நேர்மையையும், அமைச்சரின் தீய குணத்தையும் அவையோர் அறியச் செய்த அரசன்,

பிற்பாடு அந்தத் திருடனையே தன்னுடைய மந்திரியாக்கிக் கொள்கிறான்.

இது கதைதான். எனினும், உண்மையின் சிறப்பை, உண்மையால் அடையக்கூடிய உயர்வை அல்லவா வெளிப்படுத்துகிறது!

ஒருவன் தனது நடத்தையில் மேன்மையுற விரும்பினால், உண்மை பேசுகிறவனாக இருக்க வேண்டும்.

நல்ல நூல்களை, தெய்வமே ஒருவனது பார்வையில் படச் செய்கிறது. இதனை உணர்த்தவே, 'கல்வியும்... வேலவர் தந்தார்' என்றது. கல்வியும், அறிவும் மட்டுமல்ல, இறைவனை வணங்கும் வாய்ப்பும்கூட இறைவனின் அருள் இருந்தால்தான் நமக்கு அமைகிறது.

18. கற்பு அழியாதிருக்க

உதியா மரியா வுணரா மறவா
விதி மாலறியா விமலன் புதல்வா
அதிகா! அநகா! அபயா! அமரா
வதி காவல! தூர பயங்கரனே!

கற்பு நெறி இல்லறத்தில் வதியும் பெண்ணுக்கு மட்டுமா? ஆன்மீகத்திலும்தான்! 'தெய்வம் ஒன்றென்றிரு' என்பதற்கு ஏற்ப, 'உன் மீதான பக்தி மட்டும் எனக்குப் போதும்' என ஒரு வழி நிற்பது, தனது உபாசனா மூர்த் திக்குச் செய்ய வேண்டிய பக்திக் கடமையில் இருந்து உபாசகன் தவறக்கூடாது என உரைக்கும் தலைப்பு

பொழிப்புரை

பிரமனும், திருமாலும் அறிய முடியாத தூயோனாகிய (விமலன்) சிவனின் மைந்தனே! பிறப்பு, இறப்பு; உணர்ச்சி,

மறதி என்னும் இரட்டை நிலைகளுக்கு அப்பாற்பட்டவனே! அச்சமற்றவனே - அன்பர் தம் அச்சம் களைவோனே! தேவருலகைக் காப்பவனே! துரபதுமனுக்கு பயத்தைத் தருவோனே! எம் சிந்தை உன்னையே பற்றி நிற்கிறது.

சிறப்புரை

நிங்கள் எந்த தெய்வத்தை உபாசிக்கிறீர்களோ, அத் தெய்வத்தின் மீது அழுத்தமான பக்தியை வைத்திருக்க வேண்டும். இறைவனைத் துதிக்கிற அளவோடு நின்று விடுவதல்ல பக்தி. அது ஒரு கடமை. உபாசகன் கீழ் நிலையிலேயே கிடந்துழலாமல், மேல் நிலை அடைய யோக சாதனை புரிந்து இறைத்தன்மை பெற வேண்டும்.

இக்கருத்தினை உட்கொண்டு எழுந்ததே 'விதி மாலறியா விமலன்' என்ற சொற்றொடர். 'நாம், எவ்விடம் இருந்தோம். இவ்வளவு காலத்தை எப்படிப் போக்கினோம்?' என்று ஒருவன் உணராமலும், தான் எண்ணி நின்ற விஷயத்தை (பிறப்பின் காரணத்தை) மறவாமலும் நிற்கிற மனோநிலைதான் உணரா, மறவா எனக் குறிக்கப்பட்டது.

முருகன், பாபமற்றவன், உபாசகர்களின் பாபத்தையும் அறவே ஒழிப்பவன். இது பற்றி வந்தது 'அபயா' என்ற சொற்றொடர். 'அமராவதி காவல்', 'துர பயங்கர' என்னும் சொற்றொடர்கள் தன்னை அடுத்து நின்றோர்க்கு அவன் குணச் செல்வங்கள் அளிப்பான் என்பதை உணர்த்தும். அதே போன்று தன்னிடம் வேறுபட்டு நின்றோர்க்கு அச்சத்தையே அளிப்பான் என்பதும் உணரத்தக்கது. உபாசகனுக்கு, வழிபாட்டில் ஒரு தெளிவைக் கொடுக்கவே இப்பாடலை இயற்றினார் அருணகிரியார் என நம்பலாம்.

'கற்பழியாதிருக்க' என்கிற தலைப்பும் அவ்விதமே சாலப் பொருந்தியது.

19. இல்வாழ்க்கை நீக்க

வடிவும் தனமும் மனமும் குணமும்
குடியும் குலமும் குடிபோகியவா!
அடியந்தமிலா அயில்வேலரசே
மிடியென்றொரு பாவி வெளிப்படினே

சாரமற்றது சம்சார (இல்லற) வாழ்க்கை. உலகத்
துன்பங்கள் அனைத்துக்கும் அதுவே காரணம். எனவே
அதனை நீக்கப் பார் என்கிறது தலைப்பு.

பொழிப்புரை

நீயே எனது குருவாகி, அறியாமை நீக்கி ஞானம்
புகட்ட வந்தாய். கூர்வேல் தாங்கிய குமரனே! தரித்திரம்
என்ற பாவி என் முன் தோன்ற, எனது உருவ அழகும்,
செல்வமும், பெருமித மனமும், உயர்குணமும், தூய
குடிப்பிறப்பும், குலத்தின் மேன்மையும் இருந்த இடம்
தெரியாமல் போய் விட்டதே!

சிறப்புரை

பெண்ணால் வந்தது எத்தனையோ. அவை பேசி
முடியாது என்பார்கள்.

எலியிடம் இருந்து தனது கோவணத் துணியைக்
காக்கவெண்ணிய யோகி ஒருவர், அதற்காக
குடும்பஸ்தனாகி, தான் மேற்கொண்ட காரியத்தையே
மறந்த கதை உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும்.

ஆடு, மாடு, வீடு, செல்வம் என்று உலகப் பொருட்கள்
நினைவைப் பற்றிக் கொள்ள, பரம்பொருள் பற்றிய
நினைவை இழக்க, பெண்ணே காரணமாகிறாள். ஆக,

பலவிதத் துன்பங்களுக்கும் இல்வாழ்க்கை பெரும் காரணமாகி விடுகிறது.

‘கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது’
என்றார் ஓளவை.

தரித்திரம் வனப்பை அழிக்கும், சரீரத்தை வாட்டும், அளவற்ற சோம்பலைத் தரும். சொல்லவொண்ணா கோபம் கொடுக்கும். கணவன் - மனைவிக்கு இடையில் சண்டை சச்சரவை உண்டு பண்ணும். தரித்திரன் பொய் பேசும் நிலை வருகிறது. அவன் பேராசைக்கும், அவ மானத்துக்கும் இலக்காகிறான். ஆனால், இறைவனிடம் உள்ளம் வைத்தவனை இந்தத் தரித்திரம் எதுவும் செய்ய முடியாது.

நீரின் மேற்பரப்பில்தான் அலைகள் அதிர்வை ஏற்படுத்தும். நீரின் அடிப்பாகம் சலனமற்றுக் கிடக்கும். தரித்திரம், மேலோனை எதுவும் செய்தற்கில்லை. அவன் ஒரு சிறிதும் கலக்கமின்றி நிற்பான். தரித்திர காலத்தில்தான் உண்மையான நட்பையும், சுற்றத்தையும் அவன் இனம் காண்பது. அவனுடைய வாழ்க்கை புடம் போட்டத் தங்கமாகும். அத்தனை சோதனையிலும் இல் வாழ்க்கை அவனைப் பற்றி நிற்குமெனில் அது ‘தெய்வ சித்தமான வாழ்க்கை’ என்றே கொள்ள வேண்டும்.

வறுமை ஒன்றும் சிறுமைக்குரியது அல்ல. அது ஒருவனை தெய்வப் பண்பை அடையும் நிலைக்கு உயர்த்துவது என்கிறார் ஆசிரியர். வறுமையை பாவத்தின் பலன் என்று கருதுவர் பலர். ஆயினும், ஒருவனின் உண்மை நிலை வறுமையில்தான் வெளிப்படுகிறது என்பதை நாம் உணர வேண்டும்.

20. அநுக்கிரகம் பெற

அரிதாகிய மெய்ப் பொருளுக் கடியேன்
உரிதா உபதேசம் உணர்த்தியவா!
விரிதாரண! விக்ரமவேள்! இமையோர்
புரிதாரக! நாக புரந்தரனே!

குருவினது அருளுபதேசத்தைப் பெறுகவென்பது
தலைப்பு.

பொழிப்புரை

வாழ்க்கை ஒரு கடல். பசி, நோய், துன்பம், மூப்பு, பிறப்பு, இறப்பு என்னும் வினைகளின் கடல். மக்கள் இந்தக் கடலைக் கடக்கும் வண்ணம், தானே படகாகி மக்களைத் தாங்கிக் கரை சேர்க்கும் முருகனே! வெற்றி வாய்ந்த செவ்வேளே! தேவர்கள் விரும்பும் மூலவனே! கிடைத்தற்கரிய மெய்ஞ்ஞானப் பொருளை எனக்குக் கிடைக்கும்படி உபதேசித்துணர்த்திய வனே! நின் பெருமையை என்னென்று சொல்வேன்!

சிறப்புரை

கடலைத் தாண்டிச் செல்லும் கருவி (படகு) ஆனபடியால் 'தாரணன்' என்க. ஓம் எனும் பிரணவத்தினைப்போல் உடலும், உயிரும் தானேயாகிக் காப்பதால் 'தாரகன்' எனக் குறிக்கப்பட்டது.

முருகனிடம் மனதை வைத்தால் மோட்சம் பெறல் எளிது. குருநாதன் வார்த்தைகளை கருத்தில் கொண்டால் போதும், கடுமையான யோக சாதனைகள் தேவை இல்லை.

இரவும், பகலுமற்றப் பெருவெளியில் மனம்

இருக்கட்டும். வேலாயுதனின் பாதங்கள் அங்கே அரணாகும்.

முருகனின் அநுக்கிரகம் பெற்ற தன்மையினால், முருக பக்தர்களுக்கு அவ்வநுக்கிரகத்தைப் பிறருக்கும் போதிக்கும் வல்லமை உண்டாகிவிடும்.

‘அறுமுகம்வேலும் திருக்கையும் உண்டே
எனக்கொரு மெய்த்துணையே’
என்பதை நினைவில் கொள்க.

21. திருவடி வணங்க

கருதா மறவா நெறிகாண எனக்
கிருதாள் வனஜம் தரவென்றிசைவாய்
வரதா! முருகா! மயில்வாகனனே!
விரதா! தூர! தூரவிபாடனனே!

உபாசகன் மோனத் தவமிருக்கையில், மனம் கலையவிடாதபடிக் காப்பது மூலப்பொருளான திருவடி ஞானம் ஆகும். அதுவே இறை ஞானம்.

திருவடி ஞானமே பற்றுக்கோடாய் கொண்டுவிடும் உபாசகனது உள்ளும், புறமும் ஞானமயமாகி விடுகிறது. உலக மயக்கங்களை அகற்ற அத்திருவடியே கருவியாகிறது. எனவேதான், ‘திருவடி வணங்க’ என்ற தலைப்பு அமைந்தது.

பொழிப்புரை

எமக்கு வரங்களை அளிப்பவனே! இளமை வாய்ந்தவனே! எப்போதும் யோக நிலையில் இருக்கும் மயில் வாகனனே! எமக்கு ஏற்படும் அச்சங்களை அழித்து ஒழிப்பவனே! உலகத்தை ஒரு பொருட்டாகக் கருதாமல்,

சதாவாகவும் உன்னையே நினைத்திருக்கும் மோட்ச நெறியை யாம் அனுபவத்தில் காணும்படிக்கு, உனது கமலப்பாதங்கள் எப்போது எமக்களிப்பாய்?

சிறப்புரை

கடவுள் மனம், வாக்குகளுக்கு அதீதமானவன். அதனால், பாவனா உலகத்தில் இருந்து ஒருவன் விலகி, பாவனா அதீதமான உலகத்தை அடைந்து, சகஜ நிஷ்டை பெறுவதற்கு இத்திருவடி ஞானமே பற்றுக் கோடு. ஞானத்திருவடி குறைவான பாவனை கொண்டது. அதுவே, மவுனத்திற்குக் கருப்பொருள். எப்போதும், ஏதா வது ஒன்றைப் பற்றி நிற்பது மனத்தின் இயல்பு. அவ் வியல்புக்குக் கமுவாயக அமைவது திருவடி தியானம்.

விபாடனன் - பெயர்த்தெறிபவன், கொன்றொழிப் பவன்

விரதா - உபாசகனுக்கு வேண்டிய யோக நிலை

வனஜம் - நீரில் பிறப்பது

தாள் வனஜம் - கமலப்பாதங்கள்

22. தவம் பெற

காளைக்கு மரேசனெனக் கருதித்
தாளைப் பணிய தவமெய்தியவா!
பாளைக் குழல் வள்ளி பதம் பணியும்
வேளைச் சுரபதி மேருவையே.

உண்மைத் தவம் இல்லற நிலையால் மாறுபடுவதன்று என்பதை உணர்க.

பொழிப்புரை

பாளை போல் நீண்ட கூந்தலை உடைய வள்ளி நாச்சியாரின் பாதங்களில் வணங்கிப் போற்றும் செவ்வேளும், தேவேந்திரனின் நிலையான வாழ்வுக்கு மகாமேருவை ஒத்த துணையாய் விளங்கும் முருகப் பெருமானை, இவ்வாழ்க்கையே சிறந்த தவமென நினைப்பூட்டும் அவனது பாதங்களில் வணங்கி நெறிப்படுவதற்கான தவத்தை யாம் அடைந்தவாறு என்னே!

சிறப்புரை

உபாசகன் தான் வழிபடும் மூர்த்தத்தை இளமை ததும்பும் குமரனாகக் காண்பது, தானும் அவ்விளமை நிலை பெறுவது, அவ்வழிபாட்டின் சித்தி நிலை. அதனால், இவ்வாழ்க்கையில் நிற்கும் நிலை சிறந்ததென அவனுக்கு நன்கு படவேண்டும். இவ்வுலக வாழ்க்கைக்குரிய (லோகாயத) காமக் குரோதாதிகளை உபாசகன் தழுவாமல், தற்காத்துக் கொள்ளுமாறு அவனுக்குப் புகட்டவே 'சுரபுபதி மேருவை' என்றார் அருணகிரியார்.

பெண் சுகத்தைப் பெரிதாய் கருதி தனது இளமையை செலவிடுகிறவனுக்கு அழிவுகள் மிகப் பல. காம வழியில் செயலற்றுப் போனவன் தான் கடைத்தேறுவதற்கு குமாரப் பருவத்து ஈசனிடமே சரண் புகுவது இயல்பாம். பத்தினி விரதராய் இலங்கும் தெய்வங்களை முன்மாதிரியாகக் கொண்டதால் இவ்வுலகமும் சீரான நிலையில் இயங்குவதாயிற்று.

துறவறத்தின் மூலம் மோட்சம் என்று வாதிடும் பிரிவினரும் கூடாவொழுக்கம் (பல பெண்களுடன் உறவு) பூண்டவரும் கண்டிக்கத் தக்கவர்கள். பொருந்தா இயல்புடைத்தவர்கள். மண வாழ்க்கையின் உன்னதத்தை

அவர்களுக்கு உணர்த்தவும், முருகோபாசனையில் வரும் தவப்பயனை விளக்கவுமே அருணகிரி இப்பாடலை இயற்றியது.

துறவு நிலை, ஏன் பொருத்தமற்றது எனக் கூறப்படுகிறது. மாந்தர்கள் தமது இந்திரியப் போக்கை இயல்பான வழியில் செலவிட வேண்டும் என்பதற்குத்தான் இறைவன் பெண்களைப் படைத்தது. முறையற்ற வழிகளில் அதனை வெளியாக்குதல் கூடாது.

ஒருவன் தகாத உறவில் நாட்டம் வைத்தால், பிறர் அதனைக் கண்ணுற்றபோது பழி வந்து சேரும். கையும் களவுமாய் அகப்பட, அங்கங்களை இழக்க நேரும். அப்படியின்றி புணர்ந்தாலும் அச்சத்தோடு இயங்கும்படி ஆகும். கள்ளக் கலவியில் துன்பமன்றி, காண்பது என்ன?

முறைப்படி மணந்து முயங்குதலால் கிடைக்கும் இன்பம் தவத்திற்கொப்பானது. இதனை நமக்கு உணர்த்திய குருநாதனின் (முருகன்) பாதங்களை வணங்க வேண்டும். பிறன் மனை நயவா பேராண்மை, பேரறிவாண்மை கிடைக்கப் பெற்ற உபாசகன் தனது மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தும் செயல் இது.

23. சலுகை சொல்ல

அடியைக் குறியாதறியா மையினால்
முடியக்கெடவோ? முறையோ! முறையோ!
வடிவிக்ரமவேல்மகிபா! குறமின்
கொடியைப் புணரும் குணபூதரனே!

தனக்கொரு குறை நேர்ந்தவிடத்து தந்தையிடம் கூறி நிவர்த்தித்துக் கொள்ளும் மகனைப் போல, உபாசகன் தனது குரு மூர்த்தமாய் விளங்கும் முருகனிடம்

தன்னுடைய குறைகளைக் கூறி அவற்றை மாற்றிக் கொள்ள முடியும். 'என்னப்பனே...' 'எம்பிரானே', என்கிற பாவனையில் அன்பு இருக்கிறது. அன்பினால், உரிமையுடன் முறையீடு செய்துகொள்ள முடிகிறது. இது பற்றியே தலைப்பு 'சலுகை சொல்ல' என்றானது.

பொழிப்புரை

சுர்மையான வெற்றிவேல் தாங்கிய கொற்றவனே! மின்னற் கொடிபோல் இடை உடைய வள்ளி நாச்சியாரை அணையும் குணக்குன்றே! எனது அறியாமை காரணமாக உனது திருவடி பணிந்து ஞானம் பெறாமல் நான் முற்றுமாய்க் கெட வேண்டுமோ? அப்படி நான் பிறவிப் பயனை அடையாது பேதுற்று நிற்பது முறையாகுமோ! முறையாகுமோ! நீயே சொல்.

சிறப்புரை

ஈசனை வழிபடுகிறவன் ஒன்று புத்திர 'பா'வத்தைக் கைக் கொள்ள வேண்டும் அல்லது தாசு 'பா'வத்தில் நின்றல் வேண்டும். வேறு நிலைகளில் நின்று தனது குறைகளை வெளிப்படுத்துவதெனில் தயக்கமாகும். அத்தயக்கத்திற்குக் காரணம், உபாசகனுக்குப் போதுமான உள்ளக் கலப்பு ஏற்படாமையே.

'குணமும் நீ, குற்றமும் நீ' எனக் கொண்டு விட்டால் அந்தத் தயக்கம் தானே விலகும்.

'நாம் பாசங்களில் முழுகிக் கிடக்கிறோம். இறைவனோ எவ்வித ஆசாபாசங்களும் அற்றவன். அவனை எப்படி நாம் அணுகுவது?' என்று மனம் கேள்வி எழுப்பும்.

பூரணத்துவம் (absoluteness) பற்றிய உண்மை புரிந்துவிட்டால் எந்தக் கேள்விக்கும் இடமில்லை. ஈசனிடம், 'எந்தை நீ' என்றோ, 'நின்னடியன் யான்' என்றோ ஒரு உறவை ஏற்படுத்திக் கொண்டு விடும் மனப் பண்பு வேண்டும்.

உண்மை அறிவு வந்துவிட்டால், தனக்கும் இறைவனுக்கும் இடையே நிற்கும் ஆவரணங்களை (மறைப்புகளை) உபாசகன் அழித்தொழித்துவிட முடியும். அறியாமை காரணமாக எழும் ஆவரணங்களை ஒழிக்க உண்மை அன்பு ஏற்பட வேண்டும் என்பதை சுட்டிக் காட்டவே, 'அறியாமையினால் முடியக் கெடவோ' என்ற சொற்றொடரை ஆசிரியர் பயன்படுத்தியது.

இங்கு நினைவுசுரத்தக்க சிறுகதை ஒன்று:

அரசன் ஒருவன், தன் மகளுக்கு நல்லொழுக்கம் பொருந்திய ஒரு இளைஞனைக் கணவனாக்க வேண்டும் என்று விரும்பினான். அமைச்சனிடம் தன் கருத்தைத் தெரிவித்தான்.

“அரசே, நம் ஊர் ஆற்றங்கரைப் பக்கம் சில இளைஞர்கள் முறைப்படி மந்திரம் ஒதி இறைவழிபாடு செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். நாம் அவ்விடம் சென்று பார்த்து தக்க ஒருவனைத் தேர்ந்தெடுக்கலாம்” என்றான் அமைச்சன்.

கயமைக் குணங்களே உருவெடுத்த இளைஞன் ஒருவனது காதுக்கு இச்செய்தி எட்டியது. அவன் நல்ல தோற்றப் பொலிவு உடையவன். 'நாமும் ஆற்றங்கரை இளைஞர்கள் வரிசையில் சென்று அமர்வோம். எப்படி யும் அரசன் மகளை மணப்போம். இந்நாட்டின் மன்ன னாவோம்' என்று எண்ணம் கொண்டான். அதற்கான,

பொய்வேடம் தரித்து ஆற்றங்கரையில் அமர்ந்து தியானிக்கலானான். இரு கண்ணும் இறுக மூடி, ஏதோ சில வார்த்தைகளை மந்திரமாக உச்சரித்துக் கொண் டிருந்தான்.

அரசன் தனது பரிவாரங்களுடன் ஆய்வுக்கு வரும் நாள்வரை இது தொடர்ந்தது.

குறிப்பிட்ட நாளில் அரசன் வந்தான். ஆற்றங்கரையில் தியானித்தபடி அமர்ந்திருந்த இளைஞர்களை ஒவ்வொருவராகப் பார்த்தான். அந்தக் கபடதாரியின் பால் சென்ற அவன் பார்வை அப்படியே நிலைத்தது.

‘ஆகா! இவன் பேரெழிலும், நற்குணங்களும் வாய்ந்தவனாகத் தெரிகிறான். மற்ற இளைஞர்கள் என்னைக் கண்டதும் எழுந்து வணங்கினார்கள். இவனோ புற உலக நிகழ்வுகளே அறியாத அளவு ஆழ்ந்த தியானத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறான். இவனே என் மகளுக்கு ஏற்ற மணாளன்’ என்று அரசன் தீர்மானிக்கிறான்.

அமைச்சனைக் கொண்டு, தன் உள்ளத்தில் தோன்றியதை அந்த இளைஞனுக்கு வெளிப்படுத்துகிறான்.

“அரசே! நான் புரட்டு வேலைகள் செய்து திரிந்தவன். உமது மகளை மணக்க எண்ணியே பாசாங்காக இங்கு வந்தமர்ந்தது. ஆனால், நாளடைவில் நான் பூண்ட பொய்யான பக்தி மெய்யானதாகிவிட்டது. இப்போது என் மனம் உலக வாழ்வை விரும்பவில்லை. அது இறையனையே நாடி நிற்கிறது” என்றான் அந்த இளைஞன்.

உபாசனையில் ஈடுபடுகிறவர்கள் இதனை நன்கு கவனிக்க வேண்டும். ‘ஐயனே, இவ்வுலகத்தார் வியக்கும்படிக்கு நான் உம்மிடம் வைத்தது விளம்பர பக்தியேயாயினும், உனது வேதிப் பண்பினால் அதனை உண்மையான பக்தியாக்கு. என்னைத் தூய்மையாக்கி விடு.

சதாவும் உனது திருவடியை நேசிக்கிறவனாகச் செய்' என்று தங்கள் உபாசனாமூர்த்தியிடம் பிரார்த்தித்துக் கொள்ள பலன் கிடைக்கும்.

24. மாதர் வலையில் அகப்படாதிருக்க

கூர்வேல் வழி மங்கையர் கொங்கையிலே
சேர்வேன் அருள் சேரவும் எண்ணுமதோ
தூர்வேரொடு குன்று துளைத்த நெடும்
போர்வேல் புரந்தர பூதியே!

‘மாதரார் தமது மோக வலையில் வீழாதிரு. அப்படி வீழினும் வேலவன் நினைவை விலக்காதிரு’ என்கிறது தலைப்பு.

பொழிப்புரை

தூரபதுமனை நிர்மூலப்படுத்தி, கிரவுஞ்ச மலையையும் துளைத்து நெடும்போர் நிகழ்த்திய வேலாயுதனே! இந்திராதி தேவர்க்கு இறைவனே! தமது கண்களிலும், கொங்கைகளிலும் கூர்வேல் படைத்த மாதர்கள் மடியில் கிடப்பவன் யான். என்னிடத்து உனது அருள் வந்து சேர உடன்படுமோ?

சிறப்புரை

‘தூர்வேரொடு, குன்று துளைத்த’ என்பதற்கு ‘அச்சத்தை அழித்த, மூலாதாரம் வரை உடுருவிய’ என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

வேல்விழி மாதர் வலையில் வீழ்ந்தவனுக்கு வேலவன் அருள் வந்து சேருமோ? எனக் கேட்க விரும்பிய ஆசிரியர், ‘போர்வேல், கூர்வேல் விழி... சேர்வேன்’ எனக் கூறினார்.

சரி, மங்கையர் உறவில் நின்றாலும், அருள்நெறி கெடாது நிற்க முடியாதா? எனக் கேட்கத் தோன்றும். அதற்கும் உபாயம் சொல்கிறார் ஆசிரியர்.

உடல்பாட்டுக்கு இயங்கிக் கொண்டிருக்க, மனம் அந்த இயக்கத்தில் ஓட்டியும், ஓட்டாமலும் நிற்கப் பழகினால் அது சாத்தியம். அதற்கு நெடுநாள் பழக்கம் வேண்டும்.

நாட்டுப் புறத்தில், பெண்கள் தண்ணீர்க் குடத்தைத் தலை மீது வைத்து நடப்பார்கள். கைகளை வீசி நடப்பினும், சக பெண்களுடன் பேசிக் கொண்டிருப்பினும், கவனம் மட்டும் தலையில் வைத்த குடத்தின் மீதுதான் இருக்கும்.

தன்னைச் சுற்றி எது நிகழ்ந்து கொண்டு இருந்தாலும், மின் பிடிக்கிறவனுக்குத் தான் வீசிய தூண்டில் மீதே கண் இருக்கும்.

உங்கள் காரியங்களின்போது, உங்களுடைய ஆன்மா ஒரு சாட்சிப் பொருளாய் விலகி நிற்கட்டும் என்கிறார் அருணகிரியார். ஜம்புலன்களால் அனுபவத்தறியும் காம நுகர்ச்சியின்போது இப்பயிற்சியை மேற்கொள்ள வேண்டும். அருளாளர்க்கு மிகவும் எளிதான காரியம் இது.

இறைவனின் அருளைப் பெறாதவர்களே நிஜத்தை விடுத்து நிழலைத் தேடிச் செல்வார்கள். கற்பனைக்கும், உண்மைக்கும் பேதம் அறியாமல் மயங்கித் திரிவார்கள். எது சரியோ அது அவர்களுக்கு தவறாகப்படும். எது முக்கியமானதோ அது முக்கியமற்றதாகப்படும்.

அருள் நெறியாளர்களுக்கு இகழ்ச்சியும், புகழ்ச்சியும் ஒன்றுதான். எதனாலும் பாதிக்கப்படாத ஒரு சமநிலையில் அவர்கள் மனம் இருக்கும். தாம் வந்த வழியையும், போய்ச்

சேர வேண்டிய இடத்தையும் மட்டுமே அவர்கள் சிந்தையில் வைத்திருப்பார்கள்.

சூரபதுமனை சம்ஹரிப்பதாகட்டும், அச்சம் அல்லது அறியாமையை அழிப்பதாகட்டும், கிரவுஞ்ச மலையைத் துளைப்பதாகட்டும் அல்லது மூலாதார மேருவை ஊடுருவதாகட்டும், இறைவனுக்கு இமை முடித் திறக்கிற காரியம்தான். ஆனால், மனிதனின் பார்வைக்கு இவை அரிய செயல்களாகும். எனவே 'நெடும் போர்' என்ற சொற்றொடரை ஆசிரியர் பயன்படுத்தினார். அரிய செயல் அருளாற்றலால் எளிதாய் முடிந்ததெண்ணி ஆன்மா இன்புறும்.

25. மகாவினை ஒழிக்க

மெய்யேயென வெவ் வினை வாழ்வை யுகந்
தையோ அடியேனலையத் தகுமோ?
கையோ அயிலோ கழலோ முழுதும்
செய்யோய் மயிலேறிய சேவகனே!

பிறப்பு, இறப்புக்குக் காரணமான பெரிய வினையை ஒழிக்க வேண்டி இத்தலைப்பு இடப்பட்டது.

பொழிப்புரை

முருகா! உனது கையும், கையில் ஏந்திய வேலும், அழகிய பாதங்களும் சிவந்த நிறத்தில் உள்ளன. மயில் மீது இருந்து போர் நடத்தும் சேவகனே! கொடிய வினைகள் நிறைந்த வாழ்க்கை அல்லவா இது! இதனை விரும்பியல்லவா நான் இலட்சியத்தை விட்டு வழிமாற்றி அலைகிறேன். உன் பக்தனாகிய நான் இவ்விதம் அலைதல் நியாயமாகுமோ!

அல்லல்படுகிற அடியார்க்கு அபயம் அளித்தே சிவந்தது கை. பகைவரது உதிரத்தில் பாய்ந்து சிவந்தது வேல். தாள் பணிந்து வணங்குவார் தலைகள் உரச சிவந்தன பாதங்கள். மெய்ப்பொருள் அறிவாரின் எண்ணிக்கை கூறியது இதனால் புலப்படும். அன்றியும், முருகனது அருளெல்லை பெருகியதும் இதனால் அறியப்படும்.

பகையை தன்னடிப்படுத்தியமையும், தன் தொழிலை மறவா நிலையையும் உணர்த்தவே, 'மயிலேறிய சேவகனே' என்றது. முருக உபாசகன், எவ்விதப் பகையையும் எதிர்த்து வெல்கிற ஆற்றலைப் பெறுவதுடன், எக்காலத்தும் எச்சரிக்கையோடு இருக்கப் பழகுவான்.

உபாசகனுக்குள் ஆயிரம் கேள்விகள் எழும். நாம் யார்? எங்கிருந்து வந்தோம்? எங்கு போகிறோம்? இங்கு வாழ்வதன் அர்த்தம் என்ன? நம்மைச் சூழ்ந்திருக்கும் இன்ப துன்பங்கள் எவ்விதம் வந்தன? வினையின் பயனாய் வந்தனவா? அப்படியாயின் அவ்வினைகளை வெல்லும் வழியும் உளதா? என்கிற கேள்விகள்.

அவனுடைய உபாசனையின் போதே, தெய்வத்தின் அருளால் அனைத்துக்கும் விளக்கம் கிடைக்கும். அவற்றை விளங்கிக் கொண்ட பிறகு, இரு வகை வினையும் ஒழித்து ஒடுக்கம் பெறுவான். அவன் தன்னை மறக்கிற நிலையிலும், உலக பாசங்களுக்கு உட்படுகிற பொழுதும், நெறியில் தடுமாற்றம் நேர்கையிலும் அவனுக்குள் அவ்வப்போது விரிவு ஏற்படும். அப்போதெல்லாம், 'மெய்யே என வெவ்வினை வாழ்வை உகந்து அடியேன் அலையத் தகுமோ, என்ற வினாவை அவன் எழுப்பிக்கொண்டே இருப்பான். அந்தத் தருணங்களில் தெய்வ அருள் அவனது உள்ளிருந்து அசரீரியாய்

ஒலிக்கும். அவன் தெளிவு பெறும் வண்ணம் உண்மைகளை உணர்த்தும்.

இவ்வாறு அடிக்கடி தன்னை சுய பரிசோதனை செய்து கொள்கிற உபாசகனுக்கு பார்வை தீட்சண்யப்படும். அவன், தன்னை விழுங்கப் பார்க்கும் மூலவினை (பரமாத்மாவிலிருந்து தன்னை வேறாகப் பாவித்துச் செய்யத் தொடங்கிய வினை)யையும் முற்றாக நீக்கிக் கொள்ளும் வல்லமை பெறுகிறான். அந்நிலை, ஓடும் புனியம்பழமும் போன்றது. (இரண்டும் ஒன்றாக இருந்தாலும் ஒன்றொடொன்று ஒட்டாமல் இருக்கும்.) அங்ஙனமே, உடம்புக்குள் மனம், வாழ்க்கை ஒட்டு, பற்று இல்லாமல் உலகைத் துறந்திருக்கும்.

26. யாருமற்ற பேர்க்கு ஆதாரமாக

ஆதாரமிலேன் அருளைப் பெறவே
நீதான் ஒரு சற்று நினைந்திலையே!
வேதாகம ஞான வினோத மனா
தீதா சுரலோக சிகாமணியே

உலகத்தின் அனைத்துப் பற்றுக் கோடுகளையும் இழந்தவர்களுக்கு, முருகனது அருளே பற்றுக்கோடு என்கிறது தலைப்பு.

பொழிப்புரை

ஆகமப் பொருளும், வேதசாரமும் தன்னுள் கொண்டிருக்கும் லீலாவிநோதனே! மனதுக்கு எட்டாதவனே! தேவருலகத்துக்குச் சூடாமணி போன்றவனே! 'நிராதரவான இவன் நமது அருள் பெற்று நம்மோடு இருக்கட்டும்' என்று நீ நினையாதிருப்பது என்ன நியாயமோ?

மோட்சத்தை அடைதற்கு சங்கல்ப நாசம், வாசனைகளின் நாசம் முக்கியம். இறைவனுடனான ஐக்கியத்திலன்றி, வேறெந்த வழியிலும் இவ்வாசனைகளையோ, சங்கல்பங்களையோ ஒழிப்பதற்கில்லை. அந்த நிலையே அத்வைதம். வேதமும், ஆகம புராணங்களும் அதைத்தானே விரிவாக எடுத்துரைக்கின்றன.

‘எனக்கு சரியையாதிகள் போதும்’ என்கிறார் ஆசிரியர் (சரியை - தாசமார்க்கம், இறை அடிமையாதல்). ‘நான், யாதொன்று பாவிக்கிலும் அதுவாகிறேன். உன்னையே நானாகப் பாவிக்கிறேன். எந்தையே, நான் ஏது பாவித்திடிலும் நீ அதுவாக வந்து அருள் செய்யேன்’ என்று இறைஞ்சுகிறார்.

சாதனமின்றி ஒரு காரியம் சாதிப்பதற்கில்லை. சாதனை (பயிற்சி)யில் முதல் நிலை துவிதானுஷ்டானம், இடைநிலை - விசிட்டாத்துவைதானுஷ்டானம். முன்றாவது அத்து விதானுஷ்டானம் ஆகும். இவையே மோட்ச சாதனங்கள்.

‘தானே அது’வெனப் பாவிக்கும் நிலையில் உலகப் பற்றுகள் ஒழியும். இறைவனது அருள் பற்றிக்கொள்ளும். அதில் மெய்மறந்து நிற்கும்போது, அவ்வருள் வடிவம் மேலெழுந்து ஈர்க்கத் தொடங்கும். அதிலொரு இன்பம் பிறக்கும். அது உலக விஷயானுபவங்களினின்றும் கிடைக்கிற இன்பங்களினின்றும் வேறுபட்டது. ஈசனுக்கொப்ப தன்னை எண்ணுவதால் வரும் இன்பம் இனிப் பிறவா நிலையை ஏற்படுத்தும். மாயா உறவுகள் மறைந்தொழியும்.

இறையானுபவக் காட்சிகளையும், இன்பங்களையும் மனம் இருந்தால்தான் கண்டு ஆனந்திக்க முடியும். மனம்

கைவிட்டுப் போகுமெனில், அத்தனையும் கனவாகிவிடும். இக்கரையில் நிற்பவன், அக்கரை சேர பாலம் வேண்டும். முருகா, நீ பாலமிடு, என்னை அருளென்னும் தலத்தில் ஏற்றி உன் பக்கம் கொண்டு செல். உன்மயமாக்கிக் கொள் என்பது அருணகிரியார் பிரார்த்தனை. ஆதாரமற்ற ஆன்மாக்கள் அனைத்துக்கும் பொருந்துகிற பிரார்த்தனை.

27. பாக்கியத்தை விதிவழி அனுபவிக்க

மின்னே நிகர் வாழ்வை விரும்பியயான்
என்னே! விதியின் பயனிங்கிதுவோ!
பொன்னே! மணியே! பொருளே! அருளே!
மன்னே! மயிலேறிய வானவனே!

என்னதான் பக்தன் தன்னையே இறைவனிடம் ஒப்புக் கொடுத்துவிட்டதாய் கருதிக் கொண்டாலும், வினை வழி அவன் அனுபவிக்க வேண்டிய போக பாக்கியங்கள் அவனது உடலுள்ளவரை அவனைப் பற்றி நிற்கும். அதுவே பிரார்ப்த வினை. (வினைகள் மூன்று வகை. சுஞ்சிதம் - பழம் பிறவி வினை, பிரார்ப்தம் - இப்பிறவியில் அனுபவிப்பது, ஆகாமியம் - புதிது புதிதாய்ச் சேரும் வினைகள்). இந்தப் பிரார்ப்த வினை என்பது அனுபவித்தே தீர வேண்டியது. அதனை அனுபவிக்கும்போது, மனம் சுக துக்கங்களில் தொடர்பற்றதாய் விலகி நிற்க வேண்டும். விதி கூட்டி வைக்கும் அனுபவங்களை விருப்பு, வெறுப்பின்றி அனுபவித்துக் கழிக்க என்கிறபடியான தலைப்பு.

பொழிப்புரை

பொன் போன்றவனே! மாணிக்கமே! உபாசகன் துய்க்கும் உலகப் பொருட்கள் யாவுமாய் உள்ளவனே!

அருளை ஊட்டுபவனே! நிலைபெற்றவனே! மயில் வாகனத்தமர்ந்த தேவே! வாழ்க்கை மின்னலைப்போல் விரைவில் மாறக் கூடியதென்பது அறிந்தும், நிலையற்ற இவ்வாழ்வின் மீது நேசம் வைத்த என் செய்கையை என்னென்பது. இது ஊழ்வினைப் பயனன்றி வேறெது?

சிறப்புரை

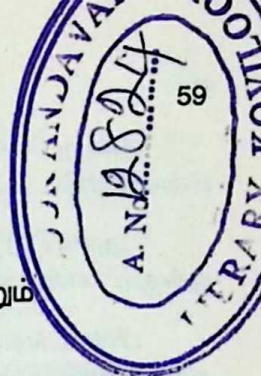
ஞான நிலை அடைந்தவர் இது எனது உடம்பு, எனது உடமை, எனது உயிர் என்று எதையும் பற்றி நிற்பதில்லை. அனைத்தையும் தனது குருநாதனுக்கே அர்ப்பணித்து விடுவர். உலக விஷயங்களில் விருப்பற்றவராகி ஆன்ம விசாரணை, தெய்விக சங்கம், பாராயணம், தனியிடத்திருந்து தான் கற்றபடி நின்றல் என்று காலத்தைக் கழிப்பர். அப்படிப்பட்டவரையும் பிரார்ப்த வசத்தில் உலக விவகாரங்கள் பற்றிக் கொள்ளும்.

இவ்வாழ்வின் நிலையாமையை உணர்த்தி, உலகத்தார்க்கு எச்சரிக்கை செய்யவே, 'மின்னே நிகர்' என்ற உவமானத்தை ஆசிரியர் பயன்படுத்தியது. இதனை அறிந்திருந்தும், மனம் திரும்பத் திரும்ப செக்குமாடுபோல் வாழ்வையே சுற்றி வருகிறது. இது பற்றியே 'வாழ்வை விரும்பிய யான்' என்ற சொற்றொடர் வந்தது. இப்படியொரு பரிதாப நிலை மனதுக்கு ஏற்படக் காரணம் ஊழ்வினைதான். பசுக்கூட்டத்தினிடையே கன்று தனது தாயைக் கண்டு கொண்டு விடுகிறதில்லையா, அப்படி வினையானது அதற் குரியவனை நாடிச் சென்றடையும். அவனுடைய பிறவிகள் தோறும் வினைகள் தொடர்வது அப்படித்தான். உபாசகன், ஒரு கட்டத்தில் இதை எல்லாம் சிந்தித்துச் சித்தம் தெளிகிறான். அந்தத் தெளிவை, 'விதியின் பயன் இங்கு இதுவோ' என்று எடுத்துரைத்தார் ஆசிரியர்.

கந்தநாடகம்

28. தான் அவனாக

ஆனாவமுதே, அயில்வேலரசே
ஞானா கரனே, நவிலத் தகுமோ!
யானாகிய என்னை விழுங்கி வெறும்
தானாய் நிலை நின்றது தற்பரமே!

பிண்டத்தில் இருப்பதே அண்டம்; அண்டத்தில் இருப்பதே பிண்டம். அனைத்திலும் ஆத்மா அவனே என்பதறிந்து, அத்தன்மையைதான் அனுபவம் பெற்று நிற்க வலியுறுத்தும் தலைப்பு.

பொழிப்புரை

மாறாத அமிர்த வடிவே! கூரிய வேல் தாங்கிய இறைவனே! ஞானத்தின் உறைவிடமே! யாம் என அகங்கரித்திருக்கும் இப்பிண்ட ஆத்மாவை அண்ட ஆத்மாவாகிய 'தான்' (பரப்பிரம்மம்) கபளீகரம் செய்து, முக்கியப் பொருளாய் நிலைபெற்று நின்றது. இதனை மவுனத்தால் உணர்ந்து அனுபவிக்க முடியுமே அன்றி, வார்த்தையால் எடுத்துச் சொல்லக் கூடுமோ!

சிறப்புரை

'உன்னத பரமாத்மாவாகிய நான் இதயத் தாமரையில் வாழ்கிறேன்' - கைவல்ய உபநிடதம்.

ஆம், உண்மை, ஆத்மாவாக எல்லா வடிவங்களிலும் அவனே உறைகிறான். ஆனாலும், மனிதர்களின் அறியாமையால் மூடப்பட்டிருக்கிறான்.

ஜீவாத்மாவும், அண்ட சராசரங்களின் இயக்கத்தோடு கூடிய ஈசுவரனாகிய பரப்பிரம்மமும் நிலைபேதத்தால் வேறாயினும், வஸ்து தத்துவத்தில் ஒன்றுதான்.

ஒன்று சேர்ந்த நிலையினது அண்டம். அதுவே பின்னமாகிட - பின்டம்.

‘அண்டத்துக்கொத்ததெல்லாம் பின்டத்துக்கும் ஒக்கும்’ என்பது சக்தி தந்திரம்.

பின்டங்களில் ஒன்றே மனிதன். அவன் அண்ட நாயகனாகிய ஈசுவரன் அல்லது பரப்பிரும்மத்தின் ஒரு அம்சம்.

ஆக, உண்மை அறிந்த ஆத்மாவானது ஈசனுக்குள் ஒடுங்கி விடுகிறது. அப்போது, பரமாத்மா ஜீவாத்மாவை விழுங்கிவிடுகிறது. அந்த அனுபவத்தை வெளிப்படுத்த ஆத்மா இல்லாமல் போய்விடுவதால் ‘நவிலத் தகுமோ’ என்றார் ஆசிரியர். ‘உரைக்க வொண்ணாத உண்மையை, மவுனத்திலிருந்து அனுபவித்தறி’ - இப்படியும் ‘நவிலத் தகுமோ’ என்பதற்குப் பொருள் கொள்ளலாம்.

முருகன் அளவற்ற ஞானத்தை உபாசகனுக்கு அளிப்பது பற்றியே, ‘ஞானாகரணே’ என்றது. இந்நிலையில் அமிர்தத்துவமும் வாய்ப்பதனால், ‘ஆனா அமுதே’ என்று உரைத்ததும்.

குண்டலினியை நிமிர்த்தி நடத்தவல்ல ஒளி வாய்ந்தவன் என்பதைக் காட்டத்தான் ‘வேலரசே’ என்று பொருத்தினார்.

‘யானாகிய வென்னை’ என்பது அகந்தையின்பால் பட்டது. அதனை அற விழுங்கி, தன்னைத் தவிர வேறொரு சக்தி இல்லை என்பதை நிரூபித்ததை ‘தானாய்’ என்றார் ஆசிரியர்.

தன்னைச் சார்ந்திருக்கும் உலகத்தை தான் சார்ந்திருக்க வில்லை என்பதை விளக்கும் ‘தற்பரம்’ என்கிற சொல்.

29. கடவுள் முன் கோபமாற்ற

இல்லேயெனு மாயையிலிட்டனை நீ
பொல்லேன நியாமை பொறுத்திலையே
மல்லே புரி பன்னிருவாகுவிலேன்
சொல்லே புனையும் சுடர் வேலவனே!

மனமும், வாக்கும் கடந்து நிற்கும் இறைவனை, ஒரு வடிவினனாகப் பாவித்து, அத்திருவுருவின் முன் உபாசகன் நின்று, தன் மீது தெய்வத்துக்கிருந்த சினம் தணியுமாறு செய்வது பற்றியான தலைப்பு.

பொழிப்புரை

அரும் செயலாற்றும் வலிமை பொருந்திய பன்னிரு கரங்களிலும் எனது பாமாலை தரிக்கும் சுடர்மிகு வடிவேலனே! என்னை இவ்வாழ்வென்னும் மயக்கத்தில் ஆழ்த்தியது நீயல்லவா. அந்த மயக்கத்தில் சில தீய செயல்களையும் நான் செய்யும்படி ஆயிற்று. அறியாமையில் நான் செய்த காரியங்களை நீ ஏன் பொறுக்க மாட்டேன் என்கிறாய்? இது எவ்விதத்தில் நீதியாகும்?

சிறப்புரை

மாயையில் சிக்கியவருக்கு அவர் வாழ்கின்ற மனையே சிறை (இந்த வீட்டில் இருந்து கொண்டு அந்த வீட்டை - மோட்சத்தை மறந்தனர்). வீட்டுக்கு விளக்கமாய் மனைவியும், மனைவியால் புதல்வரும், அவரைப் பராமரிக்க வேண்டி உலகப் பொருட்களும் என்று அவர்களுடைய தேடல் திசைமாறி விடுகிறது. குருநாதனையும், தான் பெற வேண்டிய மோட்ச நிலையையும் மறந்து விடுகிறார்கள். இந்த வீட்டையே சாதனமாய்க் கொண்டு அந்த வீட்டை (மோட்சத்தை)

அடையலாம் என்பதையும் உணரத் தவறி விடுகிறார்கள்.

இந்த மாயா வாழ்க்கை நமது வினையின் பயனாய் விளைந்ததென்றாலும், எதுவும் இறைவனின் திருவுள்ளப் பாங்கின்றியா நடக்கிறது?

இம்மாயையும், மாயைக்கு ஆதாரமான அறியாமையும், அவ்வறியாமையால் வரும் இன்ப துன்பங்களும் ஆகியவற்றுக்கு அவனே மூலம் என்பதை உணர்ந்து, அவ்வுணர்ச்சியுடன் அவனது முன்னிலையில் நின்று, அவனுக்கேற்பட்ட கோபத்தை மாற்றிக் கொள்ளச் செய்வதற்கு இப்பாடல் ஏதுவாகும்.

உபாசகனது மனச்சாந்தியே உபாசனா மூர்த்தியின் சாந்தி. உபாசகன் அறியாமையினின்று நீங்க, உபாசனா மூர்த்திக்கும் கோபம் நீங்கும். தனக்கு அறிவு வளர்ந்ததும், தனது பூர்வ அறியாமையை உணர்ந்து, உபாசகன் பரிதாபம் அடைகிற அக்கணமே தெய்வத்தின் கோபமும் மாறிவிடும் என்கிற கருத்து தோன்றுமாறு 'கடவுள் முன் கோபமாற்ற' என்று தலைப்பிட்டார் அருணகிரியார்.

30. வழக்குப் பேச

செவ்வானுருவிற் திகழ்வேலவனன்
றொவ்வாததென வுணர்வித்ததுதான்
அவ்வாற்றிவாரறிகின்றதலார்
எவ்வாறொருவர்க்கிசைவிப்பதுவே?

உபாசனையில் நிற்பவர்களுக்கு, எல்லாரும் ஒன்றுதான். அவர்கள் மதத்தின் பிரதிநிதிகளாய் தம்மைப் பாவித்துக் கொள்பவர்களிடம் எவ்வித உயர்வும் காண பதில்லை. தம்மைப்போல் சத்வ, ரஜஸ், தமோ குணம் உடையவர்களாகவே அவர்களையும் மதிப்பார்கள்.

பொழிப்புரை

சிவந்த அந்தி வானின் உருவம் போல விளங்கும் வேல் பெருமான் திருமேனி. என் குருநாதன் எனது அறிவினுள் அறிவாய் புகுந்து உணர்வித்த ஞான அனுபவத்தை மற்றவர்க்கு எவ்விதம் சொல்லி அந்த ஞானத்தை, அவர்களும் அடையச் செய்வது? அது அனுபவத்தால் அன்றோ அறியப்படுவது. என் போல், குருநாதர் திருமுன் நின்று, அக்குருவின் அருள் ஊட்டத்தான் அறிந்து கொள்ள முடியும்.

சிறப்புரை

நமது மக்கள், ஆத்மானுபவத்திற்கும், மதத்தின் பெயரால் நிகழ்த்தப்பெறும் சடங்குகளுக்கும் இடையே உள்ள வேற்றுமைகளை அறிந்தாரில்லை.

பொய் வேடதாரிகளைப் பணிந்து அவர்களை தெய்வத்தின் பிரதிநிதியாகவே பாவிக்கிற பேதமை இன்றும் காணப்படுகிறது. மந்திர சாத்திரங்களை விவரிக்கும் தந்திரங்கள் எவையும் உபாசகனை இவ்வித முடத் தனத்துக்குள்ளாக்குவதில்லை.

ஆன்மீகத்தில் ஒரு வழியைப் பின்பற்றி அந்த வழிக்கு ஆதாரமான உபாசனாமூர்த்தியை வணங்கி, அவ்வுபாசனாமூர்த்திக்கும் தனக்கும் பேதமேற்படாத நெறிக்கான சாதனையை செய்து அநுபூதி அடைந்தவர் கல்வி புகட்டும் குருவிற்கும், ஆத்மார்த்த ஞான குருவிற்கும் உள்ள வேறுபாட்டை நன்கறிவார்.

தூல குருவை ஞான குருவாகக் கொள்வது மாந்தரது அறியாமையையே வெளிப்படுத்தும்.

உபாசகன் தூல குருவை அறிவுள்ள மனிதர் என்ற அளவில் மதிக்கிறான். அதற்கும் மேலான ஒரு நிலையில் வைத்துப் பார்ப்பதில்லை.

சராசரி மனிதன் தன்னுடைய துயரங்களை நீக்க வேண்டி கோயிலுக்குக் காணிக்கை, பலி, விரதம், அர்ச்சனை என்று பலவாறான காரியங்களில் இறங்குகிறான். அவனைச் சூழ்ந்துள்ளோரின் மூட நம்பிக்கைகள்தாம் அவனுக்குள்ளும் புகுந்து கொண்டு விடுகின்றன. ஆனால், தான் எதிர்பார்த்தபடி துயரங்கள் நீங்காதபோது, அவன் புறநோக்கை விட்டு, உள்முகமாக நோக்கத் தொடங்குகிறான். அவனுடைய உபாசனா குரு இடர் நீக்கும் வழியை அவனுக்குப் போதிக்கிறார். அவன் துரியாதீதம் என்ற நிலையில் உபாசனாமூர்த்தியின் சாயுச்யத்தைப் பெற்று நிற்கும் தன்மையால் இப்போதனை ஏற்படுகிறது.

மனிதனுக்கு முதல் நாள் இருந்த கவலை, மறுநாள் தாங்கி எழுந்ததும் இல்லாமல் போகிறது. தேகத்திலும், மனதிலும் ஒரு புத்துணர்ச்சி கிடைக்கிறது. முருக உபாசகன், தான் இடர்ப்பட்ட நிலையில் அது நீங்குதற்கான முருக சாயுச்ய சாதனையை செய்து தனது இடர்ப்பாட்டை நீக்கிக் கொள்கிறான். இதனையே, 'அவ்வாறு அறிவார் அறிகின்றதலால்' என்கிற சொற்றொடர் மூலம் ஆசிரியர் உணர்த்துகிறார். இத்தன்மை 'தமக்கு மருத்துவர் தாம்' என்றபடி ஆகும். ஒவ்வொருவரும் தாமே கண்டறிந்து கொள்ள வேண்டியது என்பதால், 'எவ்வாறு ஒருவர்க்கு இசைவிப்பதுவே' என்றார்.

அவரவரும் தமது சுய உழைப்பின் மூலம் உபாசனா நெறியில் பெற வேண்டியதை, ஒரு தூல குருவின் மூலம் எப்படிப் பெற முடியும்? அந்த குருவும் சீடனைப்போல் பிராரப்த வினைகளுக்கு உட்பட்டவர்தாமே. பசி, பிணி

முதலிய உடல் உபாதைகள் அவருக்கும் உண்டு அல்லவா! அப்படிப் பட்டவரைப் பணிந்து கேவலமான கருமங்களை எதற்காகச் செய்வது? - என வழக்குப் பேசுவதற்கு இப்பாடல் ஏதுவானது.

உபாசனா முறையாகிய தந்திர அல்லது ஆகம் அநுபூதி நெறியில் நிற்பவன், சமஸ்காரங்கள் என்ற பெயரில் வழங்கிவரும் கர்மங்களை (Sacraments) ஒரு பொருட்டாகக் கொள்ளாது, பிறவிப்பயனை அடைவது தெளிவு.

31. கடவுள் முன்னிலையில் ஞானம் பெற

பாழ் வாழ்வெனுமிப்படு மாயையிலே
வீழ்வாயென வென்னை விதித்தனையே
தாழ்வானவை செய்தன தாமுளவோ?
வாழ்வாயினி நீ மயில் வாகனனே?

தான் அடைந்த துன்பங்களைத் தாங்க முடியாத நிலையில் ஒருவன் தனது இஷ்ட தெய்வத்தின் சந்நிதியில் இறக்கி வைக்க முற்படுவான். அவன் கூறிய குறைகளுக்குப் பதிலேதும் கிடைக்காது போக, வருந்துவதும், வருந்திப் பின் தெளிவதும் உலக அனுபவம். அது பற்றியே இத்தலைப்பு அமைந்தது.

பொழிப்புரை

மயில் வாகனத்தமர்ந்த முருகா! இந்த வாழ்வொரு மாயம். இதில், என்னை நீ ஆழ்ந்து கிடவென்று ஆக்கி வைத்தது ஏனோ? நான் புத்திக் குறைவான காரியங்கள் செய்து அவதிப்பட்டின், அது என் தவறே ஆகுக. இனி நீ சுகமாய் இரு.

சிறப்புரை

நெடுநேரம் பலவாறு புலம்பித் தீர்த்து, முத்தாய்ப்பாக, 'எல்லாம் அவன் செயல்' என்பார்கள் இல்லையா?

நிறுவனங்களில் சில உயர் அதிகாரிகள், வெற்றி கிடைக்கும்போது அது தம்மால் விளைந்தது என்று மார்தட்டிக் கொள்வார்கள். தோல்வி ஏற்பட்டால் தனக்குக் கீழ் பணி புரிகிறவர்கள் பக்கம் கையைக் காட்டிவிடுவார்கள். அப்படித்தான் சொந்த வாழ்க்கையில் துயர் வரும்போது 'சிவன் செயலாலே யாதும் வருமென்று' தேறுவது. சுகங்களை மட்டும் தனது புத்தி சாமர்த்தியத்தில் வந்ததென்று அனுபவித்து மகிழ்வது.

துன்பம் வரும்போது கடவுள் மீது குற்றம் சுமத்துவதே மனிதனுக்கு வாடிக்கையாகி விட்டது. கொஞ்சம் ஆராய்ந்து பார்த்தால் தன்னுடைய தீர்மானத்திலோ, காரியத்திலோ கோளாறு இருந்திருப்பது புரியவரும். 'இது உன்னுடைய தவறு' என்பதை அவனுடைய அறிவே அவனுக்கு உணர்த்தும். அத்துடன், இறைவனின் திருவருள் அல்லவா இப்போதேனும் நமக்கு உணர்த்திற்று என்கிற எண்ணம் வரும். அந்த இறைவனுக்கு நன்றி சொல்லத் தோன்றும். அப்படி உணர்ந்த பொழுதில் கூறிய உபசார மொழியே 'வாழ்வாய் இனி நீ' என்றது.

இந்த வாழ்க்கை மாயை என்பது ஒரு கட்டத்தில் தெரிய வரும். அப்படித் தெரிவது ஞானம். ஞானம் வந்துற்ற பின் எந்த மாயையும் தன்னை எதுவும் செய்ய முடியாதென்பது நன்கு விளங்கும். ஞானம் தவநெறியில் செலுத்தும். அத்தவத்தால் மனிதன் இடையூறுகள் கடந்து மேனிலை அடைகிறான் என்பதே இப்பாடலின் துணிபு.

விஷய ஞானம் பெற்ற ஒருவன் எது நிகழப்

போகிறதோ அதை முன்கூட்டியே அறிந்துகொண்டு விடுகிறான். அது தொடர்பான சுக துக்கங்களை அவன் மானசீகமாக அனுபவித்து விடுவதால், காரியம் நடந்தேறுகிறபோது அவன் எவ்வித உணர்ச்சியாலும் பாதிக்கப்படுகிறதில்லை. அவனது உள்ளம் மரத்துப் போய்விட, ஒரு சமநிலை கிடைத்து விடுகிறது. அதனால் விதியையும் புறமுதுகிடச் செய்யும் ஆற்றல் பெற்றவனாகிறான்.

பக்குவமடைந்த ஞானிகள் தமக்கு வரும் இன்பங்களை இனிப்பு பூசிய கசப்பு மாத்திரைகளாகவே மதிப்பார்கள். எந்த இன்பத்திலும் அவர்கள் நிலை இழப்பதில்லை.

32. கொலை மறுக்க

கலையே பதறிக் கதறித் தலையூடலையே
படுமாறதுவாய் விடவோ?
கொலையே புரிவேடர் குலப்பிடிநோய்
மலையே மலை கூறிடு வாகையனே.

‘கொலை மறுக்க’ என்றாலே உயிர்க் கொலைத் தொழிலை விட்டு நீங்குக என்றுதான் அர்த்தம். தனது உணவிற்காக விலங்குகளைக் கொல்வதும் இதில் அடங்கும்.

புலால் உண்ணும் குலத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவனும், அருள் பெறுவதற்கான நெறியைப் போதிக்கும் இப்பாடல்.

பொழிப்புரை

கொலைத் தொழில் புரியும் வேடர் குலத்தில் வளர்ந்தாலும், அக்கொலையையும், புலால்

உண்ணலையும் கைவிட்டவர் வள்ளி நாச்சியார். அவள் உனது தோளில் தோயும் பாக்கியம் அளித்த பர்வத காரமானவனே! கிரவுஞ்ச மலையைப் பிளந்து வெற்றி வாகைச் சூடியவனே! காட்டில் அலைப்புண்ட மானைப் போல் யானும் கலக்கமுற்று மனம் பதறி அலைதல் நீதியோ, யானும் கொலை, புலால் உண்ணல் தவிர்த்து உனது சாயுச்சயத்தில் தோயுமாறு அருள் புரிவாயாக!

சிறப்புரை

அருள்நெறி பெறுதல் யாருக்கும் ஆகும் என்பதை உணர்த்த வந்த இப்பாடல், ஒருவனது பிறப்போ, வளர்ப்போ, சூழ்நிலையோ அவனது முன்னேற்றத்தை தடுக்க முடியாது என்பதற்கும் ஆதாரமாகும்.

பூர்வ ஜென்மத்து நல்வினை தீவினைகளைப் பொறுத்தே இச்ஜென்மத்தில் பிறப்பு அமைகிறது என்பது இந்து மதத்தின் ஊழ்வினைக் கொள்கை. வேத, ஆகம நியதிகளைக் கொண்டு கீழ்நிலையில் கிடக்கும் ஒரு ஆன்மாவை கடைத்தேறச் செய்து விடலாம் என்ற நம்பிக்கை நம்மவர்க்கு உண்டு. ஆன்மாவிற்கு சுய அறிவு உண்டென்பதே இவ்வேறுபாட்டுக்கு ஆதாரக் கொள்கை யாய் அமைந்தது.

ஒருவன், எத்தனை கேவலமான சூழ்நிலைகளில் பிறந்து வளர்ந்திருந்தாலும் நல்லவர்களின் சகவாசத் தினாலும், மூர்த்தி உபாசனையினாலும் தனது கீழான நிலைகளை மாற்றிக்கொண்டு ஞானவான் ஆக முடியும். ஞான வழியில் நின்று முக்தி அடையவும் முடியும்.

வள்ளி நாச்சியாரை முன்னுதாரணமாகக் கொண்டு, யாரும் திருந்தி நல்வழிப்பட முடியும் என்பதையே இப்பாடல் உரைக்க வந்தது.

உபாசகனது செயலின்மையையும், குற்றமற்ற தன்மையையும் காட்ட கலைமானை உவமானப் படுத்தினார் ஆசிரியர்.

‘காட்டில் வசிக்கிற மான் கொடிய விலங்குகளால் துன்புறுவதுபோல், புலால் மறுத்த யான், எனது உறவு, நண்பர் கூட்டுறவால் உனது அருளுக்குப் பாத்திரமாகாமல் துன்புற நேர்ந்தது. வள்ளி நாச்சியாரை நீ தேடிப்பிடித்து சேர்த்துக் கொண்டதுபோல், என்னையும் தேடிப்பிடித்து ஆண்டு கொள்வாயாக, என வேண்டுதற்கும் நேரிய ஒழுக்கம் (கொலை, புலால் விலக்கல்) அவசியம். இது காரணம் பற்றியே ‘கொலை மறுக்க’ எனத் தலைப்பிடப்பட்டது.

33. வியாகுலம் ஒழிக்க

சிந்தாகுல இல்லொடு செல்வமெனும்
விந்தாடவி என்று விடப்பெறுவேன்?
மந்தாகினி தந்த வரோதயனே
கந்தா, முருகா, கருணாகரனே!

பொழிப்புரை

கங்காதேவியின் உதவியால் மங்காத தோற்றம் கொண்டவனே! கந்தா! முருகா! அருளுக்கு உறைவிடமானவனே! என் சிந்தை துயர்படக் காரணமான மனைவியை, மக்களை, செல்வத்தை எப்போது விடுவேன்? அந்த விநோதமான காடுகள் என்னை விட்டு நீங்கினால் அல்லவா நான் சுகப்பட முடியும்.

சிறப்புரை

சித்தாந்தம், வேதாந்தம் இரு வேறு நிலைகள். இரண்டுமே எப்போதும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்படும்.

ஜீவாத்மாவையும், பரமாத்மாவையும் ஒன்றாக மதிப்பான் வேதாந்தி. அவனுக்கு இவ்வுலகமாகிய மாயை பொருளற்றதாகும். சித்தாந்தியோ ஜீவனும், ஈசனும் வெவ்வேறு என்கிறவன். அவனைப் பொறுத்தவரை மாயை நிரந்தரம். ஒருவன் இருந்தாலும், இறந்தாலும் உலகம் தொடர்ந்து இயங்கிக் கொண்டே இருக்கும் என்பான் அவன்.

‘பிடிவாதமான கொள்கைகளை வைத்துக்கொண்டு நிற்பதால் ஆன்ம சக்தி குறைந்துவிடும். ஆன்மாவே அறிவு வடிவம். அறிவின் கண்கொண்டு உலகத்தைப் பார்க்க வேண்டும். அப்படிப் பார்க்கத் தவறுவதால் தான் லோகாயத உணர்வு வலுப்படுகிறது. ஆன்மாவிற்கு முக்கியம் அளியுங்கள். ஆன்மாவினால் அறியப்படுதற்கு முன்னும், பின்னும் கண்ணுக்குப் புலப்படாத மாயாகாரிய உலகம் இல்லை என்று கொள்ளுங்கள்’ என்பான் வேதாந்தி.

இதனை ஒரு நல்ல உபாயமெனலாம். ஆன்மா, உலக மாயையுடன் நடத்தும் போராட்டத்தில், பரமாத்மாவை மறந்துவிட நேருகிறது. அதனால், ஒரு பொருளுக்கு உண்மை இருப்பைக் கொடுத்து அதனை வெற்றி கொள்ள முயல்வதிலும், அப்பொருளே இல்லை என மனதில் கொண்டு அதனைக் கவனியாமல் இருந்து விடுவதே அதனை எளிதாகக் கடக்கும் வழி.

ஒரு சின்ன உதாரணம்: நீங்கள், ஒருவரை உங்களுடைய எதிரியாகப் பாவிக்கிறீர்கள். அந்நிலையில் உங்கள் மனம் அவருடைய நினைவாகவே இருக்கும். அவர் செய்யக்கூடிய தீங்குகளில் இருந்து நம்மை எப்படி காத்துக்கொள்வது என்றே சிந்திக்கும். அவரை எப்படி செயலற்றவராக்குவது என்று திட்டமிடும். மொத்தத்தில் உங்கள் மனம் நிம்மதியை இழந்து விட்டிருக்கும்.

அவர் உங்களுடைய எதிரியாகவே இருந்தாலும், நீங்கள் அவரிடத்து எதிரி என்ற பாவனையை ஒழித்துக் கொள்ளுங்கள். அதனால் மனதுக்கு சாந்தியும் வாழ்க்கையில் சீரான இயக்கமும் உண்டு. ஆக, எதிரி இருக்கிறான் என்ற பாவனையைவிட, எதிரியே இல்லை என்ற பாவனையே நன்மை பயக்குமென்பது புரிகிறது.

அதே போன்று, ஈசுவரனும், ஆத்மாவும் வெவ்வேறு எனக் கருதாமல், ஆன்மாவாகிய தெய்வம் ஒன்றே எல்லாமாய் விளங்குவது எனக் கொள்ள வேண்டும். மாயை என்றும் உள்ளதன்று; அது உலகத்தின் முதற் கருவியுமன்று எனத் தெளிக.

வேதாந்தம், சித்தாந்தம் இரண்டுக்கும் பொதுவானது முருகனின் தோற்றம்.

ஆதியில் ஒரே கடவுளென நின்ற சிவத்தை மறுக்க, பிறும்ம புத்திரனாகிய தட்சன் ஏற்பட்டான். சிவத்தின் இடத்தை நிரப்ப விஷ்ணு ஒரு முதலானான். சிவனைக் கடவுளாகக் கொண்டவர்களுக்கு ததீசி என்பான் முதன் பெற்று நின்றான். விஷ்ணுவை கடவுளாய் கொண்டவர்க்குத் தலைவனாக தட்சன் முன் வந்தான். இருவருக்கும் நிகழ்ந்த வாதத்தில் ததீசியின் வாதம் எடுபடவில்லை. தட்சனின் யாகம் அவன் உயிருக்கே ஆபத்தாக முடிந்தது. அவன் பக்கத்தினர்க்கு ஏற்பட்ட துன்பத்தை சூரபதுமனின் ஆட்சி முறை உணர்த்தும். இச்சந்தர்ப்பமே முருகனது தோற்றத்துக்குக் காரணம்.

சூராதி அசுரர்களிடம் இருந்து தேவர்களைக் காக்க சிவன் தன்னில் இருந்து ஒரு சக்தியைப் படைத்தான்.

சிவனிடம் இருந்து ஆறு தீப்பொறிகள் தோன்றின. அவை எங்கும் பரவின. அக்கினியும், வாயுவும் அவற்றைக்

கொணர, அது அவர்களால் தாங்க முடியாத வெப்பமாய் போக, அப்பொறிகள் கங்கையாற்று நீரில் விடப்பட்டன. அக்கங்கையும் அச்சுட்டைத் தாங்கவியலாது கரைகண் ஒதுக்க, அப்பொறிகள் அருகில் இருந்த நாணல் காட்டில் ஆறு உருவங்களாயின.

தாட்சாயணி எனப்படும் பார்வதி, இறைவனின் கூறான அவ்வுடலைத் தொட, இறைவன், மாயை, அருள் என்னும் மூன்றும் கலந்த ஒரு காட்சி எல்லார்க்கும் புலனாகியது. இக்காட்சியும் குழவித் தன்மை (குழந்தைமை) கொண்டிருந்ததால் சிவ, விஷ்ணு தொடங்கி அனைத்துலகும் இன்ப உணர்வு பெற்றன.

இம்முருகனே உபாஸ்யனென்றும், காலவரதன் என்றும் பல வகையினராலும் கொண்டாடப் பெற்றனன். இதனை நமக்கு உணர்த்தவே 'மந்தாகினி தந்த வரோதயனே' என்றார் அருணகிரியார்.

உமையினால் ஒன்றுபடுத்தப்பட்டவன் என்பது விளங்கவே 'கந்தா' என்றது. நித்திய இளமைக் கொண்டவன் என்பதற்காகவே முருகா (இளைஞனே) என்றது. அருளுக்கு அவனே மூலம் என்பதால் 'கருணாகரனே' என்றழைத்தது.

ஆசைகளையும், கவலைகளையும் நீக்க வழி, குரு மூர்த்தமாகிய முருகன் உரைப்பான். பாசக்காட்டை விட்டு நீங்குதற்கான ஞானத்தை அவனே தருவான். ஆயின், அது எப்போது நிகழும் என்றறியவே 'சிந்தா குல இல்லொடு செல்வமெனும், விந்தாடவி என்று விடப் பெறுவேன்?' என அருணகிரியார் வினவியது.

34. பெண்களைத் தாயாக நினைக்க

சிங்கார மடந்தையர் தீ நெறிபோய்
மங்காமலெனக்கு வரந்தருவாய்
சங்க்ராம சிகாவல சண்முகனே
கங்காநதி பால க்ருபாகரனே

பெண்களுடன் பழகுவது இரண்டு நெறிப்படும். அவர்களைத் தனது தாயைப் போல், மகளைப் போல், சகோதரியைப் போல் பாவித்துப் பழகுதல் ஒரு நெறி. மனைவியாகவோ, இன்பத்திற்குகந்த பெண்ணாகவோ பாவித்துப் பழகுதல் மற்றொரு நெறி. இவ்விரண்டு நெறிகளிலும் முதல் வகையே சிறந்ததென்பதால் அவ்விதம் பழகும் மனப்பக்குவத்தை முருக தியானத்தில் பெறுகவென்பது இப்பாடல். பெண்களைத் தாய் நிலையில் வைத்துப் பார்ப்பதே உத்தமம்.

பொழிப்புரை

மயிலை வென்று வாகனமாக்கிக் கொண்ட வல்லோனே! சண்முகனே! 'பாலா'வென்று கங்கைக் கரையினர் அழைக்க நிற்பவனே! கருணைக்கு உறைவிடமானவனே! சிந்தையில் காமத்தைத் தூண்டும் வண்ணம், தங்களை அலங்கரித்துக் கொள்கிற பெண்களுடன், சிற்றின்பவழி சென்று எனது அறிவு மயங்காதபடி எனக்கு ஞான நெறியாகிய பேரின்பத்தைத் தருவாயாக!

சிறப்புரை

புலனடக்கம் பெற்றவர்களால் மட்டுமே பெண்களைத் தாயாக நினைக்க முடியும்.

புத்தி சலனமற்று இருப்பதுதான் பேராண்மை. அந்த ஆண்மை கர்ணனுக்கு இருந்தது. துரியோதனனின் மனைவியும், அவனும் சொக்கட்டான் ஆடிக் கொண்டிருந்த போது, கணவன் வரக்கண்ட துரியோதனனின் மனைவி எழுந்து போக, அவளது இடை தழுவின ஆடையை கர்ணன் பிடித்திழுத்து, அவளை அமர்த்துவதற்கு முயற்சிக்கிறான். அந்நிலையில் அவளது மேகலை அறுந்து மணிகள் சிதற, திரும்பித் துரியோதனனைக் காணச் சிறிது மனம் கலங்கினான். துரியோதனனோ கர்ணனின் கலக்கத்தை மாற்ற வெண்ணி 'மணிகளை எடுக்கவோ, கோர்க்கவோ' என்று இயம்பினான். குந்திதேவி, பாண்டவர் பக்கம் வந்து விடும்படி தன்னை அழைத்தபோது, கர்ணன் இந் நிகழ்ச்சியின் மூலம் தனக்கும், துரியோதனனுக்கும் உள்ள சிநேகபாவத்தை விளக்குகிறான்.

பாரதத்தின் இக்காட்சி எதனைக் காட்டுகிறது? சலனமற்ற மனம் உடையவனால் மட்டுமே, பிறன் மனைவியோடு அவளது கணவனும் ஒப்பப் பழக முடியும் என்பதைத்தான். பெண்களிடம் காம நினைப்பின்றி பழகுகிறவனுக்கு தனி மனிதச் சிறப்போடு, சமூகச் சிறப்பும் கிடைக்கும். சற்றே உள்ளத்தில் கள்ளம் புகுந்தாலும், வாக்கிலும், போக்கிலும் சரள சுபாவம் தடைப்பட்டு விடும். கள்ளம் விலகிய பின்னரே இயல்பு நிலைக்குத் திரும்ப முடியும். இது பற்றிய 'திநெறி போய் மங்காமல் எனக்கு வரந்தருவாய்' எனக் குறிப்பிட்டார் ஆசிரியர்.

35. சரீர வாஞ்சை ஒழிக்க

விதிகாணுமுடம்பை விடாவினையேன்
கதிகாண மலர்க்கழலென்றருள்வாய்
மதிவாணுதல் வள்ளியை யல்லதுபின்
துதியா விரதா சுர பூபதியே

உடம்பின் மீது வைத்த விருப்பம் அற்றாலன்றி, மூவாசையையும் ஒழித்த பயன் ஒருவருக்குக் கிட்டாது. இதனை வலியுறுத்தவே இத் தலைப்பு.

பொழிப்புரை

பிறைமதி போலும் ஒளி பொருந்திய நெற்றியை உடைய வள்ளி நாச்சியாரையன்றி, வேறெவர் பின் சென்றும் புகழாத விரதத்தை உடையவனே! தேவர் உலகின் தலைவனே! ஊழ்வினைப் பயனாய் எனக்கு உடம்பினிடத்து விருப்பம் ஏற்பட்டது. நான் உனது திருவடிப் பேறு பெறும் வண்ணம் உனது பூப்போன்ற பாதங்களை எப்போது எனது சிரத்திலும், நெஞ்சிலும் இருக்கும்படி அருளப் போகிறாய்?

மண் மீதும், பெண் மீதும், பொன் மீதும் இருந்த ஆசையை ஒருவன் ஒழித்த நிலையிலும், தன் உடம்பின் ஆசையை அவனால் ஒழிக்க முடிவதில்லை. அதனால் மீண்டும் மற்ற ஆசைகள் அவனைப் பற்றிக் கொள்ளும். உடம்பின் ஆசையே அனைத்துக்கும் மூலம் என்பதால் 'சரீர வாஞ்சை ஒழிக்க' என்று தலைப்பிடப்பட்டது.

'ருசி கண்ட பூனை' என்பது போல, திணையளவு சுகம் கண்டுவிட்டாலும், திரும்பத் திரும்ப சுகானுபவங்களை உடம்பு வேண்டி நிற்கும்.

தான் அனுபவித்த சுகத்தின் அளவு, தவத்திலும் உடம்பை வருத்தவே இச்சை கூடாதொழியும்.

உடம்பு, சுகத்தைத் தேட ஆரம்பித்ததும், மனம் தனது மேம்பாட்டை இழந்து விடுகிறது.

இவ்வுடம்பின் பற்றை விடுவதற்கு திருவடி சாயுச்சம் இன்றியமையாதது. உடல், பொருள், ஆவி என

மூன்றையும் இறைவனிடம் சமர்ப்பித்து, கடந்ததை எண்ணிக் கலங்காதவராயும், வருவதை எண்ணி மலைக்காதவராயும் கண்முன் நன்றனவற்றை பிராரப்த யோகமாகக் கருதி அனுபவிப்பதும், அவ்வனுபவத்தில் மனப்பற்று வைக்காமல் இருப்பதும் அவசியம். மவுனம் உத்தமம். அம்மவுன நிலையில் மனதுக்கு ஒரு பற்றுக் கோடு குருநாதனது திருவடியேயாகும். அத்திருவடியை பற்றிக் கொள்ள, அருள் ஒழுகும் வழி புலப்படும். அவ்வின்ப நிலையில் அமிர்தம் பருகிட, உடம்பின் மீதான ஆசையை விடவேண்டும்.

36. கடவுளைக் காண

நாதா குமரா நமவென்றரனார்
 ஒதா யென வோதிய தெப் பொருள்தான்
 வேதா முதல் விண்ணவர் துடுமலர்ப்
 பாதா குறமின் பத சேகரனே!

வாக்கும், மனமும் கடந்து நிற்கும் பரம்பொருளை அகக்கண், புறக்கண் இரண்டினாலும் காண்க என்பது தலைப்பு.

பொழிப்புரை

பிரும்மாதி தேவர்கள் தலையில் துடும் மலர்களை ஒத்த மென்பாதங்களை உடையவனே! மின்னலை இடையாய்க் கொண்ட வள்ளி நாச்சியாரின் பாதங்களை சிந்தையில் வைத்தவனே! தந்தையாகிய சிவனார் உன்னிடம் வணக்கமாய் கேட்டுக் கொண்ட உபதேசப் பொருளென்ன? எனக்கும் அதனை உரைத்திடு.

சிறப்புரை

‘குறமின்பத சேகரனே’ என்பதற்கு ‘வள்ளியாகிய பராசக்தியின் பாதத்தை சிரத்தில் தாங்கியவனே’ என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். சிவம் - சக்தி, விநாயகன் - வல்லபை, முருகன் - வள்ளி, பிரும்மா - சரஸ்வதி, விஷ்ணு - லட்சுமி என்பனவெல்லாம் பராசக்தியைக் குறிக்கும் பரியாய நாமங்கள்.

மற்ற தேவதைகளெல்லாம் கரங்களால் வரமளிக்க, பராசக்தியோ தனது பாதங்களினால் வரமளிக்கிறாள். தம்மைப் பணிந்தோரின் பயம் நீக்குகிறாள். அவளது இரண்டு கால்களுமே நிபுணத்வம் வாய்ந்தவை.

பராசக்தியின் பாததூளியை தியானித்தே பிரம்மன் லோகங்களைப் படைக்கிறான். விஷ்ணு தனது ஆயிரம் தலைகளாலும் அவற்றைத் தாங்குகிறான். சிவனோ லோகங்களை அழித்துப் பின் அவற்றின் சாம்பலைப் பூசிக் கொள்கிறான். இவ்விதம், செளந்தர்யலஹரி பராசக்தியைப் போற்றுகிறது.

முருகன் தனது சக்தியாகிய வள்ளியின் பாதங்களை சிரசில் தரிப்பதற்கு உண்மைக் காரணம் இப்போது விளங்கும்.

முருகக் கடவுளை உபாசிப்பவர்கள், தேவி உபாசனையும் உடன்பெற்று செய்வார்கள். உபாசனாக் காட்சியில் சிவ சொரூபமாக முருகனும், சக்தி சொரூபமாக வள்ளி(வாலை)யும் தோன்றுவதை பக்குவம் உள்ளவர்கள் காண்பார்கள். இவ்வுருவக் காட்சி கனவு சாத்தியமானவுடன் உபாசனை முடிந்ததாக எண்ணுவது தவறு. அக்காட்சிகளை ஜாக்கிரதத்திலும் காணப் பெற்றவனே பூரண சித்தி பெற்றவனாவன். அலட்சிய

புத்தியும், அறியாமையும் உள்ளவர்களுக்குக் கனவளவே சாத்தியமாகிறது.

37. அகந்தை ஒழிக்க

கிரிவாய்விடு விக்ரம வேலிறையோன்
பரிவாரமெனும் பதமே வலையே
புரிவாய் மனனே பொறையாமறிவால்
அரிவாயடியோடு மகந்தையை

‘தான்’ என்கிற கர்வத்தைவிட வேண்டும் என்பது தலைப்பு.

பொழிப்புரை

கிரவுஞ்ச மலை மீது தனது வெற்றி வேலைச் செலுத்துகின்ற முருகக் கடவுளின் பக்த கோடிகளில் ஒருவன் என்னும் பதவி பெற உபாசிக்கும் மனமே! நீ பொறுமை என்கிற வாள் கொண்டு ‘தான்’ என்கிற அகந்தையை அறுத்து எறிய வேண்டும் (அப்போதே பக்தன் என்ற பதவி நிலைக்கும்).

சிறப்புரை

பொதுவாகவே, தங்கள் சாதனா வெற்றி காரணமாக உபாசகர்களுக்குக் கர்வம் ஏற்படுவதுண்டு. அக்கர்வம் நீங்காதவரை உபாசனையின் முழுப் பலனையும் அவர்கள் அடைவதில்லை. எனவே, உபாசனையில் ஈடுபடும் மனமே, நீ உபாசனையில் மட்டும் எதையும் சாதித்து விடலாம் என்று எண்ணாதே. முருகனது அருள் எப்படி வருகிறது என்பதைப் பொறுமையோடு காத்திருந்து காண்பாயாக! அந்த அருளின் பயனை அடைவதற்கு இடையூறாவது உனது அகந்தை. அதனை, அறவே ஒழிப்பாயக என்கிறார் அருணகிரியார்.

நாம் எதையேனும் சாதித்திருந்தால் அது முருகனின் அருளால் மட்டுமே நிகழ்த்தப்பட்டது என்பதை உணருங்கள். நம் சொந்த அறிவால் நாம் எதையும் செய்துவிடவில்லை என்பது, உபாசகன் புரிந்து கொள்ள வேண்டிய உண்மை. பொறுமை உடையவர்க்கே ஞானம் வரும். ஞானம் வரப்பெற்றவனே அகங்காரத்தை விட முடியும்.

38. பிசாசம் ஒழிக்க

ஆதாளியை யொன்றறியேனையனத்
தீதாளியை யாண்டது செப்புமதோ
கூதாள கிராத குலிக்கிவைறா
வேதாள கணம் புகழ் வேலவனே

முருகனைத் துதித்து, தீய சக்திகளை விரட்டியபடி என்பது தலைப்பானது. பூத, ப்ரேத, பிசாச, பிரும்ம ராட்சஸ தீய சக்திகளாம்.

பொழிப்புரை

வள்ளியின் நாயகனே! *வேதாள கணங்களால் போற்றப்படும் வேலாயுதனே! விஷய ஞானம் ஏதுமில்லாத மூடனும், தீமைகளையே கையாண்டு நிற்பவனுமாகிய என்னை நீ ஆட்கொண்டு நிற்கும் தன்மை என்னென்பது!

சிறப்புரை

வேதகணங்களில் பூதமென்பது, பூத நாடிக்கு ஆதாரமான அதிதேவதை என்பர். இதுவே சிலருக்கு

* பூத, ப்ரேத, பிசாச பிரும்ம ராட்சஸ்கள் வேத கணங்களாகும் என்கிறது சுப்ரமண்ய மகாமாலா மந்திரம்.

சொப்பன வடிவில் வெளிப்பட்டுக் காணும். இச்சைகள் சரிவர பூர்த்தி ஆகாத சில பெண்கள் தலை சுற்றி, பிதற்றி பேயாட்டம் ஆடுதற்கு இப்பூத நாடியே காரணம். இவ்வித உபாதையை ஆங்கிலத்தில் Hysteria (தன்னிலை இழக்கச் செய்யும் நரம்பு வியாதி) என்பர்.

‘பிரேதம்’ என்பது செத்தாரது சுவத்தினின்றும் வெளி வந்து, அச்சவம் உயிரோடு இருந்தபோது பெற்றிருந்த கேவலப் பண்புகளைத் தாங்கி அமையும் ஆவியாகும். அதற்கான ப்ரீதி செய்தால் அது நீங்கும்.

பிசாசம் என்பது மாமிச இச்சை வாய்ந்த ஆவி.

இப்பிசாசத்துக்கென ஒரு தலம் அல்லது முதுமரம் ஒன்றை நியமித்து அங்கே இருத்தி ஊனுணவை பலியாய் கொடுத்துவர, அதன் ஆற்றல் ஒழியும் என்பார்கள்.

பிரும்ம ராட்சஸ் என்பது, உயிரோடு இருந்த காலத்தில் தாம் பெற்றிருந்த அறிவை மற்றவர்களுக்குப் புகட்டாதொழிந்த காரணத்தாலும், அவ்வறிவைப் பிறனொருவனுக்கும் புகட்டுமுன் உடலை இழந்த காரணத்தாலும் அவ்வறிவைப் புகட்டும்வரை தான் கொண்டிருக்கும் ஆவி நிலை.

நம்பிக்கை இல்லாத மனிதன் யார்? ஏதாவது ஒன்று பற்றிய நம்பிக்கை அவனுள் இருக்கவே செய்கிறது. அந்த நம்பிக்கை சுயமாகவோ, பிறருடைய தூண்டுதலிலோ ஏற்பட்டு இருக்கலாம். அனுபவ அடிப்படையில் அந்த நம்பிக்கைக்கு வலு கூடும், அல்லது குறையும்.

தெய்வ சக்திகளை நம்புகிற மனிதன், தீய சக்திகளைப் பற்றிய நம்பிக்கையும் கொண்டிருக்கிறான். தெய்வ நம்பிக்கை நல்லதுக்கும், தீய நம்பிக்கை கெட்டதுக்கும் காரணமாகும்.

பேய்கள் உண்டா, இல்லையா? என்கிற சர்ச்சை காலம் தோறும் எழுப்பப்படுகிறது. பேய் உண்டு என்பாரும், இல்லை என்பாரும் ஒவ்வொரு நாட்டிலும் இருக்கவே செய்கிறார்கள். பேய் இருப்பதாகவே வைத்துக் கொண்டாலும், அது கடவுளுக்குள் அடக்கம்தான். கடவுளை உபாசிக்கிறவன் எந்தப் பேய்களுக்கும் அஞ்ச வேண்டியதில்லை.

வேதாள கணங்கள் இன்ன இன்ன இடத்தில், இன்ன இன்ன காலத்தில் தோன்றும் என்றும், கெட்ட தேவதைகளை அடக்க இன்னின்ன உயர் தேவதைகளை வணங்க வேண்டும் என்றும் இந்து மதம் விஸ்தாரமாகவே கூறுகிறது. நமது முன்னோர், அவற்றிற்கான சக்கரம், அட்சரம், பூஜை, பிரயோகம் முதலியவற்றை நியமித்து, அவற்றுக்கேதுவான மந்திர சாத்திரங்களை ஏற்படுத்தி வைத்தனர்.

‘ஆதத்யம், அம்பிகாம், விஷ்ணும், கணநாதம், மகேசுரம்’ என உயர் தேவதைகளை சாத்திரம் வரையறுத்துக் கூறி உள்ளது.

இவ்வைந்தின் அம்சங்களையோ, அவதாரங்களையோ பூஜிப்பவர்களால் சிறு பூதங்களை (வேதகணங்கள்) அடக்கியாள முடியும்.

காலையில் பைரவன் காவல், சந்தியில் ஐயனாரும், நள்ளிரவில் காளியும் காவலென்பதும் நம்முடைய மதம் ஏற்படுத்திய அமைப்புகள். இவை தாந்திரிக அமைப்புகள். சர்வ சக்தி வாய்ந்த மகேசுவரனது அம்சங்களானது விநாயகரும், சுப்ரமணியரும். ஞானத்துக்கும், உலக சுகத்துக்கும் விநாயகர் உதவுவார். மக்களைக் காப்பதில் மகத்தான ஆற்றல் சுப்ரமணியருக்குண்டு. எனவேதான், இப்பாடலில் ‘தீதாளியை ஆண்டது செப்பு மதோ’ என்று கூறி உள்ளது.

முருக உபாசகர்கள், மக்கள் நன்மைக்காகப் பல விஷயங்களையும் கிரகித்து, அவற்றை உலகத்தார்க்கு உபகாரமாய் பயன்படுத்த வேண்டும். அந்த உபகாரம், உபாசகனது மன வலிமைக்கும், ஆற்றலுக்கும் ஏற்ப வேறுபடும்.

விபூதி போடுதல், எண்ணெய் - மிளகு மந்திரித்தல் ஆகிய உபசாந்திகளைச் செய்வதோடு ஒரு சிலர் நின்று வீடுவர். தாயத்து, பூஜா யந்திரம் மற்றும் ஜபங்களோடு நிற்பவர் சிலர். தந்திரசாத்திர நுணுக்கங்களை முற்றாயெறிந்த ஞானிகளோ தாம் அறிந்த உண்மைகளை பிறருக்கும் உபயோகமாகும்படி போதிப்பர்.

உபாசகர், எத்தரத்தினராயினும் தீய வழிக்குச் செல்வதில்லை. தீய வழியில் புகுந்தால் அவர்களுடைய சக்தி குறைவது திண்ணம்.

மக்களின் நம்பிக்கை இல்லாவிடில் பேயோட்டல், பிணி நீக்கல், உயிர்ப்பித்தல் ஆகிய அற்புதங்கள் எப்படி நிகழ முடியும்? உபாசகன் இதனை அறிவான். அத்துடன் இவனது வழியே தெய்வ இச்சை நடைபெற வேண்டுமென்பது அருளாணை என்பதையும் அறிவான். இறைவனது அருள், தன்னை சாதனமாக (medium)ப் பயன்படுத்திக் கொண்டது ஏன் என்கிற காரணம் மட்டும் அவனால் அறியப்படுவதில்லை. அதனால்தான் உலக செல்வம் தேடுவதையும், உலக சுகங்கள் அனுபவிப்பதையும் அவன் விடாமல் இருப்பது. இதனையே 'ஆதாளியை ஒன்று அறியேனை அறத்தீதாளியை' எனக் குறித்தார் அருணகிரியார்.

39. ஜனனம் எடாதிருக்க

மாவேழ் ஜனனங்கெட மாயைவிடா
முவேடனை யென்று முடிந்திடுமோ

கோவே குறமின் கொடிதோள் புணரும்
தேவே சிவசங்கர தேசிகனே!

ஒருவன் தனது மரணத்தறுவாயில் எந்த நினைவோடு இருக்கிறானோ, அந்த நினைவோடுதான் மீண்டும் பிறக்கிறான் என்பது 'ஸ்ருதி' (Sruti) (ஸ்ருதி என்பது காதால் கேட்பது) மக்கள், சாகும் தறுவாயில் மோட்ச நினைவோடு இருந்தால் பிறவி நீங்கும் என்பதை விளக்கும் இப்பாடல்.

'எண்பத்து நான்கு லட்சம் உயிரின வகைகளில் ஒன்றிலேனும் பிறவாதிருக்க' என்பது பாடல் தலைப்பு.

பொழிப்புரை

அண்ட சராசரங்களின் நாயகனே! வள்ளி நாச்சியாரின் தோளை தனதாக்கிக் கொண்டவனே! மங்கல நற்காரியங்களையே செய்யும் குருமூர்த்தமே! எழுவகைத் தோற்றத்திலும் நான் பிறவாதபடி, மூவாசை (மனைவி, மக்கள், செல்வம்)களின் மயக்கமும் எப்பொழுது எனக்குச் சற்றுமில்லாது போகும்?

சிறப்புரை

தோற்றங்கள் நான்கு வகை - முட்டையில் பிறப்பன, பையில் பிறப்பன, அழுக்கில் தோன்றுவன, மண்ணைப் பிளந்து வெளிவருவன. இவை, தேவர், மக்கள், விலங்கு, பறவை, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, தாவரம் என்னும் எழு வகைப் பிறப்பில் அடங்கும். இதில் தேவப் பிறவி மேற்சொன்ன நால்வகைத் தோற்றங்களில் எதில் இருந்தும் தோன்றுவதன்று. ஒரு வகைப் பரிணாமமே (evolution) ஆகும். தூல சரீரமில்லாத இப்பிறவிக்கு அதன் உயர்நிலை பற்றி 'தேவ' என்பது உபசாரம்.

மற்ற ஆறு வகைப் பிறப்புகளும் தெய்வத் தன்மையைப் பெற்று தேவ நிலைக்கு உயரமுடியும் என்கிறது ஸ்ருதி.

தேவர்களுக்கு தூல சரீரம் இல்லை என்கிறபோது அவர்கள் சந்ததி விருத்தி செய்து வாழ்வதாக கூறப்படுவது எப்படி எனக் கேட்கத் தோன்றும். ஈஸ்வரனது சர்வ சக்தித்துவத்தைக் காட்ட ஞானிகள் படைத்த உபசார மொழிகளாகவே நாம் அவற்றைக் கருத வேண்டும்.

பரமாத்மாவினின்று வெளிப்பட்ட ஜீவாத்மா அப்பரமாத்வையே பற்றி நிற்காமல் தன்னுடைய உடம்பையும், உயிரையும் விரும்பி நின்று ஆசைகளை விருத்தி செய்யவே பிறவிகள் தொடரலாயிற்று. இதுபற்றியே ஆசிரியர் 'மூவேடனை என்று முடிந்திடுமோ?' என்றது.

இப்பாடலில் 'தோள்புணர்தல்', 'சிவசங்கர குரு', என்பவற்றுக்கு மேலோட்டமாகப் பொருள் கொள்வதில் எந்தச் சிறப்பும் இல்லை. எனவே, 'தோள்புணர்தல்' என்பதற்கு சக்தியை தனதாக்கிக் கொள்ளல் என்றும், 'சிவசங்கர தேசிகனே' என்பதற்கு மங்கலமான நற்காரியங்களைச் செய்யும் குருமூர்த்தமே என்றும் தத்துவ உரை கூறப்பட்டது.

40. மாயை தெளிய

வினையோட விடுங்கதிர் வேல் மறவேன்
மனையோடு தியங்கி, மயங்கிடவா?
சுனையோட ருவித் துறையோடு பசுந்
தினையோடிதனோடு திரிந்தவனே.

பொய்யெல்லாம் மெய்யாகக் கொண்டு நிற்கும் உலகோரே, உண்மையைக் கண்டு, பொய்யைக்

கைவிடுங்கள் என்பதை 'மாயை தெளிய' என்ற தலைப்பாக்கினார் ஆசிரியர்.

பொழிப்புரை

சுனையிடத்தும், அருவித் துறையினிடத்தும், பசிய தினைப்புனத்தினிடத்தும், வள்ளி இருந்த பரணிடத்தும் அவளது மனதைக் கவர்வதற்காய் பின்பற்றிச் சென்றவனே! நான், மனையறம் எதுவென்று உணராமல் உலகத்து ஆசாபாசங்களில் அழுந்திக் கிடக்கிறேன். என்னுடைய மயக்கத்தையும், தேக்கத்தையும் நீக்கி, வினைகளை வெருண்டோடச் செய்வது உன்னுடைய ஒளி பொருந்திய வேல் அல்லவா! அந்த ஞான சக்தியை நான் ஒரு கணமும் மறவேன்.

சிறப்புரை

தெய்வ நெறி அறியாத ஆணும், பெண்ணும் நடத்தும் வாழ்க்கை துன்பங்களுக்கு உறைவிடமாகி விடும்.

புராணங்களை ஆராய்ந்தால் கணவனின் தெய்வீக வாழ்க்கைக்குத் தானும் ஒத்த மனதுடன் துணையாய் நிற்ற மனைவியரைக் காண முடியும். அந்தப் பெண்களிடம் தெய்வப் பண்பு இருந்தது. அத்தகைய தெய்வ அருள் வாய்ந்த நங்கையரை எவ்விதத்தாலும் மனைவியாய் தேடிக்கொள்க என்று வலியுறுத்தவே 'சுனையோடு... திரிந்தவனே' என்றார் ஆசிரியர்.

ஆக, நல்ல மனைவி கிடைத்துவிட்டாள் என்ற களிப்பில், உலகத்து மண், பொன் ஆசைகளில் மயங்கித் தனது நெறியை மறந்துவிடக் கூடாது என்பதற்காகவே 'மனையோடு தியங்கி, மயங்கிடவோ?' என்றார்.

ஒருவனை அடைந்த ஞான சக்தியானது அவனது வினைகளை அவனிடத்து நில்லாத வண்ணம் ஓட்டிவிடும் என்பதைத் தெரிவிக்கவே 'வினை யோடவிடும் கதிர் வேல்' எனக் குறித்தார். இவ்வேல், ஆதியில் தேவர்களுக்குற்ற இடுக்கண்களை எல்லாம் நிவர்த்தித்ததை 'ஸ்காந்தம்' விரிவுபடக் கூறும்.

41. நித்திய தேகம் பெற

சாகாதெனையே சரணங்களிலே
கா, கா நமனார் கலகஞ்செயுநாள்
வாகா, முருகா மயில்வாகனனே
யோகா, சிவஞானோப தேசிகனே

ஆடையை அகற்றுவது போல், ஆசையை அகற்றிவிடு என்பார்கள். ஈசுவர பக்தர்களோ பழைய உடையைக் கழற்றி எறிவது போல, கடவுளின் முன்னிலையில் தாங்கள் நிற்பதாக உணர்வர். காலனது வாதையை அவர்கள் உணர்கிறதில்லை.

அவர்கள் தங்களது இறுதி நேரத்தில் கடவுளின் காட்சியை அனுபவிப்பார்களேயன்றி, உறவு முறையினரின் ஒலங்களை செவிமடுப்பதில்லை.

இவ்வுடலின் கடைசி நிலைக்காகத் தங்களை ஆதியில் இருந்தே அவர்கள் தயார்படுத்திக் கொண்டு விடுவார்கள். வாழ்க்கையின் எந்தக் கட்டத்திலும் காலத்தின் சுவடுகள் தங்கள் மீது பதிய அவர்கள் விடுவதில்லை. தூல சரீரத்தில் இருந்து துக்கும சரீரம் வரை இடம் பெயரும் சக்தி அவர்களது ஆன்மாவிற்கு உண்டு. அதனால் ஒரு தேகத்தை உதறுவதற்கு முன்பே இன்னொரு தேகத்தில் இருக்கப் பழகிக் கொள்வர்.

இந்தச் சரீரத்தில் இருந்து நீங்கப் போகிறோம் என்பதற்காக, இதனைக் கவனியாது விட்டுவிட மாட்டார்கள். ஈசுவரனது இயற்கை விதிகளுக்கேற்ப சரீரத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வார். அதனால் அவர்களுடைய சரீரம் இளமைப் பெற்றதாய் இருக்கும். இவற்றை எல்லாம் கருத்தில் கொண்டுதான் 'நித்திய தேகம் பெற' எனத் தலைப்பிட்டது.

பொழிப்புரை

வெற்றி பொருந்தியவனே! இளமை வாய்ந்தவனே! மயிலை வாகனமாக உடையவனே! யோகியே! சிவஞானத்தை உபதேசிக்கும் குருமூர்த்தமே! எனது கருவி, கரணங்கள் சாக்காட்டு நிலையை அடையாதபடி, அமிர்தமயமாய் நிற்குமாறு, உனது பாதார விந்தங்களினிடத்துத் தங்கும் யோக நிலையை அளித்துக் காப்பாயாக!

இவ்வுலகின்கண் நோயின்றி வாழவும், தெய்வத்தின் அருளொழுக்கு எவ்விதம் என்றறியவும், துயர்களை ஒழிக்கவும், தூல உடலினின்று தூக்கும உடல் பெறவும் கற்றுக் கொள்வது ஒரு மனிதனின் கடமை. அதை அவன் பயிலாத பட்சத்தில், கால வடிவில் நிற்கும் யமன் தனது கைவரிசையைக் காட்டிவிடுவான். அதனால் மனிதன் இம்மை, மறுமைப் பயன்களை இழந்து விடுகிறான். மேலும், விடுதலை பெறவேண்டிய ஆத்மா மீண்டும் மீண்டும் பிறக்க நேரிகிறது.

ஞானிகள் தமது சிறு வயதிலேயே தமது வருகை, தமது முடிவிடம் இவற்றைக் கூர்ந்து கவனித்து, அதற்கேற்ப தமது இயக்கத்தை அமைத்துக் கொள்வார்கள்.

முப்பது வயதுக்குள்ளாகவே ஒருவன் தனது உலக நிலையையும், தன்னளவில் ஓடும் தெய்வ அருள்

நெறியையும் பிழையின்றி அறிய வேண்டும். நெறி பிறழாது நடத்தல் வேண்டும்.

ஆன்மிக உண்மைகளை அறியும் நாட்டம் அவரவர்க்கும் சிறு வயதிலேயே வந்துவிட வேண்டும்.

உலக வாழ்க்கையை சிறப்புற நடத்திச் செல்ல வேண்டும் என்கிற நினைப்புள்ளவன் தனது சக்திகளை அறிந்திருப்பது அவசியம். எனவே, ஆத்ம விசாரணை என்பது நாம் வினாத் தெரிந்த காலத்தில் இருந்தே மேற்கொள்ள வேண்டியதாகும். இதனைப் பெரியவர்கள் நன்குணர்ந்து தாங்களோ அல்லது ஒரு குருவின் மூலமோ தங்கள் குழந்தைகளுக்குப் போதிக்க வேண்டும். சமூகத்திற்கும் அந்தப் பொறுப்பு உண்டு.

எது உண்மை நெறியோ அதுவே ஆன்ம நெறி.

ஒவ்வொரு மனிதனும் மூன்று வகைப் பண்புகளைப் பெற்றிருக்கிறான். அவை - மிருகப் பண்பு, மனிதப் பண்பு, தெய்வப் பண்பு ஆகியனவாம்.

மிருகப் பண்பு என்பது உடல் பண்பு ஆகும். பசி, துயில், காமம் என்பன உடல் பண்புகளில் குறிப்பிடத்தக்கவை.

காலம் தவறாது அரை வயிறு உணவும், காய் வயிறு நீரும், கால் வயிறு வெற்றிடமாகவும் வைத்து உடலை வளர்க்க வேண்டும். அப்போதுதான் அவ்வுடல் சாத்விக நெறியில் திடமாய் நிற்கும். உணவில் கட்டுப்பாடு மேற்கொள்கிறவனுக்கு மனக் கட்டுப்பாடும் தானே வரும். காமக் குரோதங்களும் இவனைத் தாக்குவதில்லை.

உடல் வருந்த உழைத்தால்தான் நல்ல விதமாக உறங்க முடியும்.

சரீரப் புணர்ச்சியை அறவே நீக்குவதும் ஆரோக்கியத்துக்கு நல்லதல்ல.

இப்படியாக, உடல் பராமரிப்பின் ஒவ்வோர் அம்சத்திலும் ஒருவன் கவனம் வைத்திருந்தால் இளமைத் தன்மை நெடுநாள் நீடித்திருக்கும். இத்துடன் மனப் பணிபுற்கு முக்கியத்துவம் அளிப்பதும் அவசியம்.

உள்ளத்தின் உணர்வலைகள் உடம்பிலும் பிரதி பலிக்கும் என்பதை மனவியலார் உறுதிப்படுத்தி இருக்கிறார்கள்.

இதனை மருத்துவர்களும் ஒப்புக் கொண்டுள்ளார்கள். மன ஆரோக்கியம் உள்ளவர் உடல் ஆரோக்கியம் உள்ளவராகவும் இருக்கிறார். நீண்ட ஆயுளையும் அவர் பெறுகிறார்.

நல்ல பதார்த்தங்களைக் கண்டதும் நாவில் உமிழ்நீர் ஊறும். அப்போது அவற்றை உண்ண வேண்டும் என்று எழுகிற அவா பசியாகிவிடாது.

உபாசனையில் மேம்பட்டவனுக்கு தனது உபாசனா மூர்த்தியின் முன்னிலையில் பிரசாதங்களை நிவேதிக்கிறபோது, நாவில் உமிழ்நீர் ஊறாது. அவனது உடல் பண்பு மனதுக்குக் கட்டுப்பட்டு விடுவதே அதற்குக் காரணம். மனப்பண்பினால் பகுத்தறிந்து அடக்கி ஒழுகுவனுக்குத் தெய்வப் பண்பு தானே புலப்படும். அந்நிலையில் அவனுடைய அகப்பற்றும், புறப்பற்றும் நீங்கும். தன் உடம்பில் அமைந்துள்ள தெய்வ சக்திகளை அவன் உணரவல்லவனாகிறான். அவற்றை உணர்ந்து பின்பற்றி நடக்குமளவில்தான் முக்தி சித்திகளைப் பெறும் ஆற்றலும் அவனுக்கு உண்டாகிறது.

ஆக, தனது நடுத்தர வயதுக்கு முன்பே ஒருவன் பூரண நிலைக்கு வந்து விட்டால், பின்னர் தான் கற்ற

நெறிகளைக் கடைப்பிடித்துவர அவனுடைய இளமைத் தன்மை சாசுவதமாகிறது.

மனிதன், எப்போதும் தெய்வத்தின் முன்னிலையில் தான் நிற்பதாகக் கருதிக்கொண்டு, பற்றற்று வாழ்வானாகில் கால தத்துவம் (யமவாதனை) அவனது கருவி கரணங்களை பலவந்தமாக முறித்தெறிய முடியாது போகும். இதனை உணர்த்தவே, 'நமனார் கலகம் செய்யும் நாள்... சரணங்களிலே காகா' என்றார் அருணகிரியார்.

42. நின்ற நிலை நிற்க

குறியைக் குறியாது குறித்தறியும்
நெறியைத் தனி வேலன் நிகழ்த்திடலும்
செறிவற்றுலகோடுரை சிந்தையுமற்
றறிவற்றறியாமையு மற்றதுவே

முருகனது அருள் இருந்தால்தான் உபாசகன் தனது நெறியில் நிற்க முடியும். குருநாதன் காட்டிய உண்மை நிலையை அறிந்து கொண்ட உபாசகன், அந்நிலையை விடாது பற்றி நிற்க வேண்டும். 'நின்ற நிலை நிற்க' என்கிற தலைப்பு இதனையே உணர்த்துகிறது.

பொழிப்புரை

ஒப்பற்ற வேலாயுதத்தை உடைய குருநாதன் உலகைக் குறியாமல், இலட்சிய நிலையையே மனதில் குறித்து, அவ்விலட்சியத்தைத் தெரிந்துணரும் மார்க்கத்தை நடத்திக் காட்டவே, எனக்கு உலகத் தொடர்பு அற்றதாயிற்று. போராட்ட உலகின் விவாதங்களும், நினைவுகளும் நின்று போயிற்று. அறிதல், அறியாமை என்னும் நிலைகளும் நீங்கி விட்டன.

சிறப்புரை

‘வேல்’ என்பது குண்டலினியை நிமிர்த்தி, மூலாதாரத்தினின்று சகஸ்ராரதளம் வரை அச்சக்தி சென்று, அச்சஹஸ்ராரத்தில் உள்ள அம்ருதத்தை ஒருவன் புசிக்க அவனுக்கு உதவுவதாகும்.

வேலன், ஓர் உபாசகனை ஆட்கொள்ளும் காலத்து அவ்வேல் கொண்டு பிரம்மரந்திரப் பெருந்துளை திறப்பதே அவன் செய்கிற முதல் காரியம். அதுவே அந்தக் குரு மூர்த்தியின் சிறப்பு நிலை. யோகம் பயில்கிறவர்கள் இக்குருநாதனது அருளைப் பெறுவாராயின்* அஷ்டாங்க உண்மைகளை உடனே நன்றாக அறிந்து கொள்ள முடியும்.

தியானி, பேத புத்திகளை விட்டுவிட்டால் நிர்விகல்ப சமாதி நிலையில் நிற்க முடியும். எல்லா மக்களாலும் ஒரே விதமாக எண்ணப்படும் நிலையை அவன் அடைவான்.

43. ஆசானாகி அநுக்கிரகிக்க

தூசாமணியும் துகிலும் புனைவாள்
நேசா முருகா நினைதன் பருளால்
ஆசா நிகளம் துகளாயினபின்
பேசா அநுபூதி பிறந்ததுவே

தான் கற்ற விஷயங்களையும், அனுபவித்த தெய்விக இன்பங்களையும், அநுபூதி பெற்றவன் ஒரு ஆசிரிய நிலையில் நின்று மற்றவர்க்கும் அருளுதல் வேண்டும். இதுவே தலைப்பு ஆனது.

* இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், ஸமாதி என்பன.

பொழிப்புரை

பரிசுத்தமான ஆடை, ஆபரணாதிகளைத் தரிப்பவளாகிய வள்ளி நாச்சியாரிடத்து நேசம் வாய்ந்தவனே! இளமையழகை சாகவதமாகப் பெற்றவனே! எனது ஆசாபாசமாகிய தளைகள், உனது அன்பும், அருளும் கிடைத்த காரணத்தால் பொடிப் பொடியாயின. அதன் பிறகு மவுனத்தில் இருந்து நான் அடையக்கூடிய சுகானுபவம் என்னிடத்துத் தோன்றியது.

சிறப்புரை

‘யான் பெற்ற பேறு பெறுக இவ்வையகம்’ என்பார்கள். தான் பெற்று மகிழும் ஒரு பொருளை தன்னொத்த பிறரும் அனுபவிக்க வேண்டுமென்று எண்ணுவது உயர்ந்தோர் பண்பு.

அருளைப் பெற்ற ஒருவன் தனக்கு தெய்வத்திடம் இருந்து அல்லது உபாசனா குருவிடம் இருந்து கிடைத்த வேதிப் பண்பினை, தன்னிடம் பயில வருவார்க்கும் அருளல் வேண்டும்.

ஒருவன், தனது உபாசனாமுர்த்தி தன்னை ஆட்கொள்ளுமளவிற்கு அன்பு மேலீட்டை கைக் கொள்ள வேண்டும். அப்படிக்கைக்கொள்வதனால் அக்குரு முர்த்தத்தின் அருள் தட்டாமல் அவனுக்குக் கிடைத்து விடுகிறது. ஆசாபாச உணர்ச்சிகள் அற்றுப்போக, அவன் அருளை ஆளும் சுதந்திரம் ஏற்படுகிறது. அந்நிலையில் யாரோடும் எதுவும் பேசாத மகா மவுனியாகிறான். அதன் பலனாக நிர்விகல்ப சமாதியில் இருந்து முக்தி அடைகிறான் என்பது தெளிவு.

44. குரு மந்திரம் பெற

சாடும் தணிவேல் முருகன் சரணம்
தூடும்படி தந்தது சொல்லுமதோ
வீடும் சுரர் மாமுடி வேதமும் வெம்
காடும் புனமும் கமமும் கழலே

தன்னை செபிக்கிறவனைக் காப்பாற்றும் தன்மை
உடையது மந்திரம். அறிவைக் கொடுப்பவன் குரு.

பொழிப்புரை

விடுதலை (மோட்சம்) என்ற நிலையிலும், தேவர்களது
கிரீடங்களிலும், வேத சிரசிலும், கொடிய காட்டிலும்,
தினைப்புனத்திலும், மணம் வீசும் வீரக்கழல் அணிந்த
பாதங்கள், எனக்கு குருமூர்த்தமாக நின்று என்னுள் பதித்த
உபதேசத்தையும், அதனால் நான் அடைந்த நற்பலனையும்
விரிவாக எடுத்துக் கூறும் வல்லமை எனக்கு ஏது?

சிறப்புரை

கழலே குரு. அக்கழல் அணிந்த கால்கள் தந்ததே
உபதேசம். அப்புதுமை சொல்லற்கரியது என்றார் ஆசிரியர்.
அவரவரின் பிராப்த பேதத்துக்கேற்ப காட்சியில் சிறிது
மாறுபட்டுக் காணும்.

இறைவனது பாதம் ஞான சக்திக்கு அறிகுறி. இந்த
ஞானசக்தி மோட்ச நிலையிலும் விளங்கும். எவ்வாறெனில்,
ஆன்மா யாதொன்றை விரும்பாவிடினும் அணிமாதி*
அஷ்ட சித்திகள் வந்து கூடும். இந்த ஞான சக்தியாகிய
கழலே அவ்வணிமாதிகள் தானல்லவென்று ஆத்மாவுக்கு

* அணிமா, லகிமா, மகிமா, கரிமா, பிராத்தி, பிரகாமிய, ஈசத்துவ,
வசித்துவ என 8.

உணர்த்தி நிற்பது. அதனால் குருநாதனது கழல் வீர சக்தி வாய்ந்ததென்பது தெளிவு.

தேவதைகள் பலவும், பிரம்ம பதம், விஷ்ணு பதம், ருத்ர பதம், இந்திர பதம் போன்றவற்றில் ஒன்றைத் தங்களுடைய மேலிடமாகக் கொண்டு இயங்கும். அவற்றின் பதவியை ஞான சக்தியாகிய கழலே நிலைக்கச் செய்கிறது. இந்த ஞான சக்தியைக் கொண்டுதான், தேவர்களும் மகிமை அடைகிறார்கள். ஆக, எவ்விடத்தும் இக்கழல் கமழ்வதாயிற்று.

ஞான சக்தி விளங்காதவிடத்தில், ஒருவனுக்கு பொருளாட்சி இல்லை என்றாகிவிடும்.

நமது ஆற்றலை நமக்கு உணர்த்திடும் குருவன்றோ சிறந்த குரு! அத்தகைய குருதான் முருகன். இது பற்றியே அவனது 'சரணங்களை (பாதங்களை) சிரத்தில் தூடும்படி தந்தது' என்றார்.

45. கல்வியில் உரையாட - சம்பாஷிக்க

கரவாகிய கல்வியுளார் கடை சென்று
இரவா வகை மெய்ப்பொருள் ஈகுவையோ
குரவா குமரா குலிசாயுத குஞ்
சரவா சிவயோக தயாபரனே

ஞானிகள் உலகக் கல்வி என்று தனியாகக் கற்கிறதில்லை. இறைவன் அருளோடு, அவ்வறிவையும் அவர்களுக்கு வழங்கி விடுகிறான். எனில், ஏட்டுப் படிப்பில் ஏற்றம் பெற்று தம்மை மேதையாகக் கருதிக் கொள்கிறவர்கள் அவர்களை மதிப்பதில்லை. காரணம், தாங்கள் நீண்ட காலம் முறைப்படி கற்றோம் என்கிற செருக்கு.

உபாசகன் தனது உபாசனா மூர்த்தியிடம், அருளோடு கல்வியையும் பெறுமாறு தூண்டும் பாடல் இது.

பொழிப்புரை

குருநாதனே! நித்திய இளமை வாய்ந்தவனே! தேவேந்திரனால் அளிக்கப்பட்ட தெய்வானையை மணந்தவனே! சிவயோகத்தை பக்தர்களுக்குத் தரும் கருணை நிறைந்தவனே! கல்வியாளர்கள் (துங்களுடைய அறியாமை வெளிப்படும் என அஞ்சியோ, தாங்கள் அடையும் பயன்களை மற்றவரும் அடைந்தால் தனது பெருமை குறையும் என்று எண்ணியோ) தாங்கள் கற்றதை யார்க்கும் கற்பிப்பதில்லை. அந்தக் கபடமானவர்களிடம் சென்று யாசியாமல் நீயே என் முன் தோன்றி எனக்குக் கைகொடுப்பாய்.

சிறப்புரை

மெய்ப்பொருள் ஒன்றைப் பெற்ற அக்கணமே உலகக் கல்வி முற்றிலும் கைவரப் பெற்றதாகிறது. மெய்ஞ்ஞானி, பலவும் கற்ற மேதையுடன் சில நிமிடம் உரையாடியே எதிராளியின் வித்தையை தனதாக்கிக் கொண்டு விடுவான். இதனை மெய்ப்பிக்கவே 'கல்வியில் சம்பாஷிக்க' என்று தலைப்பு இட்டார் ஆசிரியர்.

ஞானிகளைக் கண்டு பொறுமும் அற்ப குணம் படைத்த அறிவாளரை 'கரவாகிய கல்வியுளார்' என்றார்.

46. மன வருத்தம் தீர

எந்தாயும் எனக்கருள் தந்தையும் நீ
சிந்தாகுல மானவை தீர்த் தெனையாள்
கந்தா கதிர்வேலவனே உமையாள்
மைந்தா குமரா மறை நாயகனே

ஒருவனது மனவருத்தம் தீருவது, அவனை இறைவன் ஆட்கொண்ட பின்னரேயாகும்.

பொழிப்புரை

கந்தனே! ஒளி வீசும் வேலைத் தாங்கியவனே! உமையாள் மைந்தனே, இளமையெழில் வாய்ந்தவனே! மந்திரக் கருவூலமாகிய வேதத்துக்கு நாயகனே! என் தாயும், எனக்கு அருள்புரியும் தந்தையும் ஆனவனே! என் மனதில் உள்ள கவலைகளைத் தீர்த்து என்னை ஆண்டுகொள்.

சிறப்புரை

தாயானவன் தன் குழந்தையின் பசியறிந்து, மிக்க பரிவுடன் உணவளிப்பான். அது போலவே தந்தை யானவன் தக்க வயது வந்ததும் அக்குழந்தைக்குக் கல்வி யறிவை ஊட்டுகிறான். அதனால்தான், 'அன்னையும், பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்' என்று ஆனது. இந்த இரண்டு தெய்வங்களும் ஊட்டத் தவறினவற்றை மனிதனுக்குக் காலமறிந்து ஊட்டுவது குருவாகிய தெய்வம். அக்குருவே, முன்னிலையாக நில்லாது ஒருவனது கருவி, கரணங்களில் அமைந்து வீனைப்பயனை ஊட்டுவிக்கும் போது அருவ (வடிவற்ற) தெய்வமாகிறது.

இந்நெறியில், முருகனைப் பிரார்த்திப்பதே மனத்துயர் நீங்குதற்கான வழி என்கிறார் அருணகிரியார்.

தாயும், தந்தையும் எப்படித் தங்கள் மகவினது இடர்களை நீக்கிக் காப்பது செய்கின்றனரோ, அப்படி முருகனே நீயும் எனக்கு பாதுகாப்புத் தருவாய் என வேண்டிக் கொள்ள மனக்கவலை தீர்ந்திடும்.

47. ஆனந்த நடனம் காண

ஆறாறையு நீத்ததன் மேனிலையைப்
பேறாவடியேன் பெறுமாறுளதோ
சீறா வருதூர் சிதைத் திமையோர்
கூறா வுலகங் குளிர்வித் தவனே

சிவனுடன் ஜீவன் கலப்பது ஆனந்தம். அந்த ஐக்கிய நிலையும் அதில் ஏற்படும் ஆனந்தமும் சிவனின் கூத்து. இது அநுபூதி (அனுபவ) வாயிலாக அறியப்படுவது.

பொழிப்புரை

சேற்றமுடன் எதிர் நின்ற தூரபதுமனை (சினத்தை) சோதித்து, தெய்வத் தன்மையோடு பொருந்துமாறு - கொதிப்பை அடக்கி உலகங்களை அமைதி நிலையில் இருத்தியவனே! முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் கடந்து, அவற்றிற்கு மேலாகவுள்ள இறை நிலையை உனது பக்தனாகிய நான், எனது பிறவிப் பயனாக அடையும் வகை உள்ளதா? (நீயே சொல்).

சிறப்புரை

ஜீவன் முக்தி அடைந்த ஆத்மாவுக்குப் பின்னர் பிறவி என்பதில்லை. இத்தகைய ஆனந்த நடனத்தைக் காணத்தான் குருநாதனைப் பிரார்த்தித்தார். அதைக் காணும் வழி மனக்கண்ணில் தோன்றிய நிலையில்தான் 'பெறுமாறுளதோ' என்று வினவியது. இதற்குக் கோபம் முதலான அசுரப் பண்புகள் நீங்கி, தேவப் பண்புகள் முற்றாகப் பெற வேண்டும் என்பது கருதியே 'சீறா வருதூர்... குளிர்வித்தவனே' என்றார்.

48. தற்சொருபம் காண்க

அறிவொன்றற நின்றறிவார் அறிவிற்
பிரிவொன்றற நின்ற பிரான் அலையோ ?
செறிவொன்றற வந்திருள் சிதைய
வெறிவென்றவரோடுறும் வேலவனே

உபாசகன், தனது ஆத்ம வடிவே உபாசனா தெய்வம் என்பதை உணர்த்துமாறு அமைந்த தலைப்பு. ஜீவாத்மா, பரமாத்மா இரண்டின் வடிவமும் வெவ்வேறல்ல என்பது அநுபூதி (அனுபவம்)யில் காணப்படும்.

பொழிப்புரை

உலக மயக்கத்தை வென்றாருடன் கூடி இருக்கின்ற வேலாயுதனே! உனது தரிசனம் கண்ட பக்தர்கள் உலகப் பற்றுக்களை விடுகிறார்கள். அவர்களது அஞ்ஞான இருள் சிதறியோடுகிறது. அருளை உணர்த்த அநுபூதியினால் அறிவார்களது அறிவினுள்ளே, பிரிவென்ற ஒன்று இல்லாமல் போகுமாறு நின்று, அவர்களுக்கு அருளை ஊட்டும் பிரான் நீ அல்லவா!

சிறப்புரை

ஐக்கியம் இரண்டு நெறியில் பெறப்படுகிறது. ஒன்று, குரு - சீட பாவனை. மற்றொரு நெறி, உபாசனை. இரண்டிலும் உபாசனையே சிறந்தது என்பர்.

ஆன்மிகத்தில் தேடல் உள்ள ஒருவன் ஞான நூல் களைக் கற்கிறான். அழிவற்ற பொருள் (பரம் பொருள்) பற்றிய விவேகம் அவனுக்கு ஏற்படுகிறது. எனினும், மனமோ ஒரு வழி நிற்க மாட்டேன் என்கிறது. மனதின் சலனங்களைப் போக்க ஒரு தூல (மனித) குருவை நாடு

கிறான். சில நாள் குரு சீட நெறியில் ஒழுகிய பின், அக் குருவும் தன்னைப் போல் ஆசாபாசங்களில் அழுந்திக் கிடப்பது கண்டும், போலி ஆசாரங்களை அவர் அனுசரிப்பது கண்டும் ஏமாற்றம் அடைகிறான். அவரை அண்டியிருப்பதால், தனக்கு எவ்வித மேம்பாடும் ஏற்படப் போவதில்லை என்பது அவனுக்குப் புரிகிறது. எனவே, உபாசனா தெய்வமொன்றைத் தேர்ந்து, தனது குருவாகக் கொள்ள முயல்கிறான். அத்தெய்வமும் வலிய வந்து அவனது மனதைப் பற்றிக் கொண்டு விடுகிறது. அப்போது, அதுவே தானாகவும், தானே அதுவாகவும் உணரும் நிலை அவனுக்கு ஏற்படுகிறது.

தனது மெய்யான தோற்றத்தை உபாசகன் காண்கிறான். அப்படி உபாசனா சித்தி பெற்றவன் உறுதியாக மயக்கங்களை ஒழித்து நிற்கவல்லவன் என்பதை வெளிப்படுத்தவே, 'வெறிவென்றவர்' என்றும், 'வென்றவரோடும் வேலவனே' என்றும் கூறினார். மேலும், அப்பிரானோடு தாம் அனுபவித்த ஆனந்த நெறியை விளக்க வந்தவர், ஞானம் என்றொரு நிலை இருப்பதையே மறந்து, உபாசகன் பக்திப் பரவசமாயினதைக் காட்ட 'அறிவொன்று அறநின்று' என்றும், அருள் தோன்றிய பின்னர் ஆத்மாவுக்கும், இறைவனுக்கும் பிரிவில்லாமல் போகிறதென்பதைத் தோற்றுவிக்கப் 'பிரிவொன்றற நின்றபிரான்' என்றும் கூறினார்.

49. தன்னை அறிந்துகொள்ள

தன்னந்தனி நின்றது, தானறிய
இன்னும் ஒருவர்க்கிசைவிப்பதுவோ ?
மின்னும் கதிர்வேல் விகிர்தா! நினைவார்
கின்னம் களையும் க்ருபைதழ் சுடரே

தத்துவம் தொண்ணூற்று ஆறும் தானல்லவென்று உணர்ந்து, தனது மெய்யான தோற்றத்தை அநுபூதியில் உணர்வதற்கான பாடல் இது. தனது இயல்பைத் தானே அறிந்து அனுபவித்தல் என்பது பற்றிய தலைப்பு.

பொழிப்புரை

ஓளி பொருந்திய வேலாயுதத்தை உடைய விளையாட்டுக்காரனே! நினைப்பவரது இன்னல்களை நீக்கும் அருட்சோதியே! என்னுடைய சொருபத்தை நான் வேறொருவர்க்கு அவர் அறியுமாறு எடுத்துச் சொல்வது சாத்தியமாகுமா?

சிறப்புரை

அவரவரும் தன் மனம் தானடங்கி பார்க்க வேண்டுமே தவிர, அடுத்தவர் விண்டுகாட்ட முடியாது என்பதை ஆசிரியர் தெளிவாக உரைத்துள்ளார்.

அறிவைக் கருவியாகக் கொண்டு உண்மை உணர்ந்த பின், அவ்வறிவை அருள் வெளியில் செலுத்தி, அவனருளே கண்ணாகக் கொண்டு காண வேண்டும்.

தொண்ணூற்று ஆறு தத்துவங்கள் கடந்து, சாகவதப் பொருள் (பரம்பொருள்) கண்டு, அது தானே என்றறியப்படுத்தவே 'தன்னந்தனி நின்றது தானறிய' என்று கூறினார். விகிர்தா - விளையாட்டாக எதையும் செய்பவன் என்று பொருள்.

50. அவாவறுக்க

மதிகெட்டுறவாடி மயங்கியறக்
கதிகெட்டவமே கெடவோ கடவேன்

நதி புத்திர ஞான சுகாதிப அத்
திதி புத்திரர் வீறடு சேவகனே

பிறவாமை அடைவதே ஒவ்வொருவரின் குறிக்கோளாய் இருக்க வேண்டும். வீடே இலக்கு. அவ்விலக்கை அடைவதற்கு நீங்காத் தடையாய் இருப்பது அவா மட்டுமே. அதனைக் குருவருள் ஞானத்தால் சுட்டுப் பின் முளையாதபடி வறுத்துவிட வேண்டியது அவசியம். இது காரணமாகவே அவாவறுத்தல் என்று தலைப்பு அமைந்தது.

பொழிப்புரை

கங்கா நதி, தனது தீரத்தில் தோன்றிய கடவுள் என மகிழ்ந்து, தனது மைந்தனாய்க் கருதி அன்பைப் பொழியும் குமாரனே! ஞானத்தால் வரும் நிரந்தர சுகங்களுக்கு அதிபனே! ஞானத்தைக் கருவியாகக் கொள்ளாது தங்களுடைய பலத்தையே கருவியாகக் கொண்டு அசுரரின் கர்வத்தை ஒழித்த வீரனே! ஆசை வயப்பட்டு எனது மனம்கெட, புத்தி மாறுபாடடைய எனது வீட்டுப்பேற்றை (மோட்சத்தை) இழந்து, நான் வீணில் கெட்டுப் போகவோ!

சிறப்புரை

தக்கன் ல்லிற்றில் உதித்தோர் ஐம்பதின்மர். பெண் களில் அதிதி முத்தவன். திதி இளையவன் என்பது புராணம். இவர்களுள் அதிதியின் மக்கள் இந்திராதி தேவர் ஆயினர். திதியின் மக்கள் அசுரர் ஆயினர். அதிதி புத்திரர்கள் ஞானத்தையும், தெய்வ ஒளியையும் துணையாய் கொண்டு உண்மைகள் அறிந்தனர். தெய்வ நிலைக் கேற்றபடி நடப்பதையே தமது ஒழுக்கமாய் கொண்டனர்.

திதி புத்திரர்களோ தமது ஆற்றலால் எதையும் நடத்தத் துணிந்தனர். அவர்கள் புறத்தோற்றத்திலே நம்பிக்கை வைத்தபடியால் மேலோட்டமாகவே நன்மை தீமைகளைப் பகுத்து அறிந்தனர்.

அதிதி மக்களான தேவர்களோ எதையும் ஆழ்ந்து சிந்திப்பவர்கள். அவர்கள் தீமை பொதிந்த நன்மைகள் என்றும், நன்மை பொதிந்த தீமை என்றும் அறிந்தார்கள்.

தங்களில் யார் பெரியவர் என்று தேவர்களுக்கும், அசுரர்களுக்கும் இடையே போட்டி வந்தது. தேவர்கள், பாற்கடலில் வெளிப்பட்ட அமுதத்தை (அமுதமாகிய ஞானத்தை) எவருமறிய நூல் ரூபமாக்கி, அழியாததன்மை பெற்றனர்.

அசுரர்கள் தேவர்களை சிறைப்படுத்திய நிலையில் முருகனின் தோற்றம் அவசியமாயிற்று. சிவ வாதிகளுக்கு முருகனே குருவாகும் நிலை ஏற்பட்டது.

மனிதன் தனது புண்ணிய பாவங்களுக்கேற்ப சொர்க்க - நரகங்களை அனுபவித்த பின் மீண்டும் பிறக்கிறானா என்று கேள்வி எழுந்தது. சொர்க்க - நரக பதவி விசேடங்களால் அவனுக்கு சுதந்திரமில்லை என்று புரிய வந்தது. முருகன் குருவாகி, மனிதனின் அஞ்ஞானம் நீக்கி மோட்ச நெறி காட்டுவானாயினன்.

சில விளக்கங்கள்

ஓம்

‘ஓம்’ என்ற சப்தத்தில் இருந்து உலகம் பிறந்தது.

ஓங்காரத்துள்ளே உதித்த ஐம்பூதங்கள்
ஓங்காரத்துள்ளே உதித்த சராசரம்

என்கிறார் திருமூலர்.

இப்பிரணவம் அகார, உகார, மகாரங்களினால் ஆனது. இந்த அட்சரரூப உணர்ச்சியே படைப்புக்கு ஆதாரமானது.

பிராணிகளில் யானை வடிவாகவும், மலர்களில் கொன்றையிலும் இயற்கைத் தோற்றமாய் எவரும் காண நிற்கும் இப்பிரணவம் சுவாதிட்டானம் தொடங்கி மூலாதாரம் ஆறாக மேல் நோக்கி வளைந்து, மணிபூரக அநாகத விசுத்திகளின் துவாரா ஆக்ஞையில் பிந்து போன்ற வடிவத்தோடு நிற்கும்.

ஓ - தூல தநுவாகவும், சுழு முனை அடங்கி உள்ள வீணா தண்டில் மூன்று கிரந்தி ஸ்தானங்களில் ஓட்டியும் மற்ற ஆக்ஞா, அநாகதம், சுவாதிட்டானம் என்னும் ஸ்தானங்களில் கொம்பு போல் நின்றும், சகஸ்ராரத்தில் (தலை உச்சியில்) பிந்துவைத் தாங்கின அரைச்சந்திரன் போல் காணப்படும்.

உபாசகன் ஒரு வட்டத்தில் அமைந்த அறுகோண சக்கரத்தில், 'ஓம் ஹ்ரீம்ஸாம்' எனும் சக்தி பீஜ, சுப்ரமண்ய பீஜ மந்திரம் எழுதி உபாசனை செய்ய, சிவ சொரூபமாய் முருகனும், சக்தி சொரூபமாய் வாலை (வள்ளி)யும் தோன்றும்.

வேலாயுதம்

இச்சா சக்தி, துரியா சக்தி, ஞான சக்தி இம்மூன்றின் உருவகமே வேலாயுதனின் ஆயுதம்.

முருக உபாசகர்கள் பலர் வேலை மட்டும் வைத்து பூசை செய்கின்றனர். சிலர் முருகன் முன்பு வேல் வைத்து

பூசிக்கின்றனர். வேலை முருகன் முன்பு வைத்து முருகனுக்கும் வேலுக்கும் பூசை செய்யும் விஷயத்தில் கவலை இல்லை. ஆனால், வேலை மட்டும் வைத்து பூசிப்பவர்கள் சில விஷயங்களை கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். வேலின் முனை மழுங்காமல் இருக்க வேண்டும். ஒரு சில நேரங்கள் தவிர மற்ற காலங்களில் வெள்ளைப் பூக்களையே அதற்கு சாத்த வேண்டும். அமர்ந்து பூசிப்பவரைவிட வேல் உயரமாக இருக்கக்கூடாது.

சண்முக உபாசனை

இக பர சுகங்களின் ஸ்தானம். மற்ற தெய்வ முர்த்தங்களைப் பார்க்கிலும் அழகான வடிவம் முருகனுடையது. முருகு என்றால் அழகின் வடிவம். சுப்பிரமணியம் என்ற சொல் அழகன் என்ற பொருள் பொதிந்தது. முருகன், குகன், கந்தன், சண்முகன் சரவணபவன், பாலசுப்பிரமணியன், சேனாபதி போன்ற நாமங்கள் சுப்பிரமணியனின் பெருமையை விளக்கும் காரணப் பெயர்கள். பெயர்கள் எல்லாம் பொருள் பொதிந்தவை. இவை சண்முகனுடைய குணங்களையும், அனுக்கிரகத் தன்மையையும் வெளிப்படுத்தும்.

உபாசகன் செபிக்கும்போது ஆறுமுக ருத்ராட்ச மாலை (ஐந்து முகமும் ஏற்றதே)யைப் பயன்படுத்துவது சிறப்பு.

ஒற்றை நந்தியாவட்டைப்பூ, வில்வம் செப சமர்ப்பணத்துக்குச் சிறந்தது.

செபத்திற்குத் தலம், முர்த்தி, தீர்த்தம், கிரி நான்கும் உடைய சண்முகத் தலங்கள் ஏற்றது. வடக்கு அல்லது கிழக்கு முகமாய் அமர்ந்து செபிக்க வேண்டும்.

பழனித் தண்டபாணி

தண்டாயுத கோல முருகன் கற்சிலை அல்ல. சித்த மருத்துவர்களால் கையாளப் பெற்ற ஒன்பது பாஷாணங்களின் சேர்க்கை. அந்த வடிவே ஒரு மருத்துவச் சரக்குதான். முருகனை வைத்தியநாதன் என்பது பொருத்தம்தானே.

பழனி ஆண்டவனின் பண்டாரக் கோலத்தை படமாக வீட்டில் மாட்டி வைக்கலாமா என்பது சிலரின் கேள்வி. இந்தப் படத்தை வீட்டில் வைத்தால் நாமும் பண்டாரமாகி விடுவோமோ என்ற பயம் அவர்களுக்கு. இது வீணான அச்சம். தெய்வ மூர்த்தங்களில் எந்தக் கோலமும் கெடுதல் செய்யாது.

நெறிகள்

ஒற்றுமை நயத்தால் உடலும், உயிரும் ஒன்று எனத் தோன்றினாலும், சித்தின் இலக்கணமான உயிர், அசித்தின் இலக்கணமுடைய உயிரின் வேறாய் அதனை ஆள்கின்ற தன்மையால் மேம்படுதல் போல, உயிர் வேறு, பரன் வேறு எனப் பிரித்துணர விளங்குவது துவைத நெறி.

பகலும் இரவும் போலவும், ஆகாயமும் வாயுவும் போலவும், கண்ணொளியும் கதிரும் போலவும், பரனும் உயிரும் இரண்டறக் கலப்பது அத்வைத நெறி.

பற்று இரு வகை

அகப்பற்று - நான் எனல்.

புறப்பற்று - எனது எனல்.

முப்பொருட்கள் - பதி, பசு, பாசம்.

தத்துவங்கள் - சுத்தவித்தை, ஈச்சுரம், சாதாக்கியம், சக்தி, சிவம்.

ஆதாரங்களும் தேவதைகளும்

மூலாதாரம் - விநாயகர்

சுவாதிட்டானம் - பிருமமா

மணிபூரகம் - விஷ்ணு

அநாகதம் - ருத்ரன்

விசுத்தி - மகேஸ்வரன்

ஆஞ்ஞை - சதாசிவன்

ஏழு பிறப்புகள் - தேவர், மக்கள், விலங்கு, பறப்பன, ஊர்வன, நீர் வாழ்வன, தாவரம்.

சத்துவம் - திடம்

தத்துவம் - சுபாவம்

ஐந்தொழில் - சிருட்டி, திதி, சங்காரம், திரோபவம், அனுக்ரகம்.

அநுபுதி - சிவாநுபவம்

ஆவரணம் - மறைப்பு

துரியம் - மேலான பதம்

குரு - குரு என்பவர் அஞ்ஞான இருளை அகற்றி ஒளி வீசச் செய்பவர் என்று பொருள்.

நிருபண குரு, பரம குரு, பரமேஷ்டி குரு, பராபர குரு என்பர். இது குருக்கிரமம்.

நமக்கு எடுத்துச் சொல்பவர் நிருபண குரு. அவரது குரு பரமகுரு. பரமகுருவிற்கும் குரு பரமேஷ்டி குரு. பரமேஷ்டி குருவிற்கும் மூலாதாரமானவர் பராபரகுரு.

மனம்

அது அலையக்கூடியது. கட்டுப்படுத்துவது எளிதல்ல. அதற்கான பிரயாசை இருந்தாலே போதும். படிப் படியாக அது வழிக்கு வந்துவிடும். கோயிலில் இது எளிது. மன உறுதிக்காக இறைவனிடம் பிரார்த்திக்க வேண்டும்.

ஆன்மா

எல்லா உயிர்கட்கும் ஆன்மா உண்டு. குழந்தைக்கும், குழந்தை உள்ளம் பெற்ற ஞானிக்கும் ஆன்மா பற்றிய உணர்வு புலப்படும்.

விருப்பு, வெறுப்பு, புகழ், பழி, ஆடம்பரம், அந்தஸ்து இவை பற்றிய உணர்வு இல்லாதவனுக்கு ஆன்ம விளக்கம் தெரியும்.

பரிபக்குவம்

பால், மோர் இரண்டிலும் புளிப்பு உண்டு. மோர் கலந்த பால் தயிராகத் திரியும். பால் தயிராக மாறும், தயிர் பாலாவதில்லை. ஆன்ம பரிபக்குவம் பெற்றவன் மீண்டும் திரிவதில்லை. பால், மோர், எலுமிச்சை பழம் மூன்றிலும் புளிப்பு உண்டு. அது போலவே, ஆன்ம பரிபக்குவத்திலும் வேறுபாடு உண்டு.

கடவுள்

காலத்தின் வரம்புக்குக் கட்டுப்படாதவரே கடவுள். குருவிற்கெல்லாம் குரு கடவுள்.

கடவுள் ஒருவரே நிலையானவர். அவரிடம் பரிபூரண பக்தி செலுத்த வேண்டும். தம்மையே முழுமையாகக்

கடவுளிடம் சமர்ப்பித்து விட வேண்டும். இது ஒன்றுதான் சமாதி நிலை பெறுதற்கு ஒரே வழி.

ஆறுபடை வீடு

வீடுபடுவது வீடு. ஆன்மாக்கள் மும்மலக் கல்லில் இரு வினைக் கயிற்றில் கட்டுண்டிருக்கின்றன. அக்கட்டினின்று விடுபடுவதே வீடு எனப்படும்.

கந்தன் - பகையாற்றலை வற்றச் செய்பவன். காம, க்ரோத, லோப, மோக, மத, மாச்சரியங்கள் என ஆறு பகைவர்கள். அப்பகைவர்களை ஆறுமுகன் அழிப்பான்.

திருப்பரங்குன்றம் - தேவானையை மணந்து உல்லாசித்த இடம்.

திருச்செந்தூர் - நிர் - ஆமுலம் (துன்பம் தீர்க்கின்ற இடம்).

திருவாவின்குடி - ஞான தண்டாயுதபாணி.

திருவேரகம் - தந்தைக்கு உபதேசித்த இடம்.

திருத்தணிகை - சல்லாபமாக விளையாடும் தலம்.

பழமுதிர்சோலை - விநோதம் (பழம் உதிரும் சோலை)

தியானம்

விடியற்காலை, அந்தி மாலை நேரத்தில் தியானிக்க, மனம் அமைதியுறும். இந்த இரண்டு வேளைகளில் மட்டுமே சுழு முனை நாடி வேலை செய்யும்.

ஆன்மிகம் - ஒரு மனிதன் தன்னை அறிதல், புரிதல், தெளிதல் ஆம்.

அறிவு - உலகில் உள்ள ஏனைய பொருட்களை

எல்லாம் மூளையின் துணைகொண்டு ஆராய்ந்து அறிவது.

ஞானம் - பரம்பொருளான இறைவனைப் பற்றி மனதின் துணை கொண்டு ஆராய்வது ஞானம்.

ஆணவம் - அறியாமை இருளே ஆணவம் வரக் காரணம். ஆன்மாவோடு அணு வடிவத்தில் ஒட்டி இருக்கிற அழுக்கு இது. அறிவுத் தெளிவு, தெய்வ அருள், பேரின்பம், ஆன்ம விடுதலை பெற இந்த ஆணவம் அகல வேண்டும்.

பக்தி

‘எனக்கு அதைக் கொடு, இதைக் கொடு’ என எதிர்பார்க்கும் பக்தி காம்யம். பலனை எதிர்பாராத பக்தியே உண்மையானது.

இறைவனை அடைய மூன்று வழிகளை கீதை சொல்கிறது. அவை: கர்ம யோகம், பக்தி யோகம், ஞான யோகம்.

சைவம் நான்கு வழிகளைச் சொல்லும். அவை: சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம்.

சரியை, கிரியை இரண்டும் தொண்டு நெறி. ஆரம்ப நிலையில் உள்ளவர்கள் விக்ரகம் அமைத்து வழிபடவே தொண்டு நெறி.

யோகம் - இறைவனை அருவமாக வழிபடல்.

ஞானம் - அனைத்திலும் மேலான நிலை.

சரியை - தாசமார்க்கம் - இறை அடிமையாதல்.

கிரியை - சற்புத்திரமார்க்கம் - தகப்பன், பிள்ளையாதல்.

யோகம் - சகமார்க்கம் - தோழமை.

ஞானம் - சன்மார்க்கம் - பசுவை நாடும் கன்று.

சூக்கும உடல்

புள்ள இல்லாதது. இதனால் ஆவி, உள்ளுடல், நுண்னுடல் என்கிறோம். பிராணமய கோசம் என்பதும் இதுவே.

துரியாதீதம்

விழிப்பு, கனவு, உறக்கம், துரியம் என்னும் நான்கு நிலைகளிலும் பிராண வாயு உடம்பில் ஓடும். 'நான்' என்னும் தன் முனைப்பே இந்த ஓட்டத்துக்குக் காரணம். அகங்காரம் சக்தியற்று ஒடுங்கி விடுகிற நிலையே துரியாதீதம். அப்போது ஆன்மா பிரணவத்தில் பொருந்தி ஒளிபெற்று விளங்கும்.

தத்துவங்கள் 96

பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் என பூதங்கள்	...5
வாக்ரு, பாணி, பாதம், பாயுரு, உபஸ்தம் என கர்மேந்திரியம்	...5
வசனம், கமனம், தானம், விசர்க்கம், ஆனந்தம் என கர்மேந்திரிய விஷயங்கள்	...5
துவக்கு, சட்சு, சுரோத்திரம், ஜிஹ்வை, ஆக்கிராணம் என ஞானேந்திரியம்	...5
சப்த, ஸ்பரிசு, ரூப, ரச, கந்தம் என தன் மாத்திரைகள்	...5
மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம், உள்ளம் என அந்தக்கரணங்கள்	...5
நாடிகள்	...10
(இடை, பிங்கலை, சுழ, கண்டம், அட்சி, காந்தாரி,	

அத்தி, அலம்புடை, சங்கினி, குரு).

இடை - வலது கால் பெருவிரல் முதல் இடது நாசிவரை இருப்பது.

பிங்கலை - இடது கால் பெருவிரல் முதல் வலது நாசி வரை இருப்பது.

சுழு - எல்லா நாடிகளுக்கும் ஆதாரம். மூலாதாரத்தில் இருந்து சிரசு நடு நாடியாய் இருப்பது.

கண்டம் - தண்ணீர், சோறு முதலியவற்றை உண்ணாக்கினால் விழுங்கச் செய்வது.

அட்சிகள் - வலது கண்ணில் இருப்பது.

காந்தாரி - இடது கண்ணில் இருப்பது.

அத்தி - வலது காதில் இருப்பது.

அலம்புடை - இடது காதில் இருப்பது.

சங்கினி - உபஸ்தத்தில் இருப்பது (ஆண், பெண் குறி)

குரு - அபானத்தில் இருப்பது (மலவாய்).

பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன்

சமானன் என வாயுக்கள் ...5

நாகன், கூர்மன், க்ருகரன், தேவதத்தன், தனஞ்சயன்

என உபவாயுக்கள் ...5

அமராச்ரயம், விபஜனாச்ரயம், ஜலாச்ரயம்,

மலாச்ரயம், சுக்லாச்ரயம் என ஆச்ரயங்கள் ...5

அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம்,

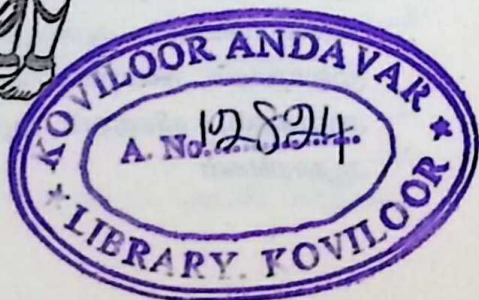
விக்ஞானமயம், ஆனந்தமயம் என கோசங்கள் ...5

மூலாதாரம், சுவாதிட்டானம், மணிபூரகம்,

அநாகதம், விசுத்தம், ஆக்ஞேயம் என

ஆதாரங்கள் ...6

வாத, பித்த, சிலேத்துமம் என தோஷங்கள்	...3
தாரேசன, புத்திரேசன, வித்தேசன என்று	
ஈசனாத்ரயங்கள்	...3
சாத்விகம், ராஜஸம், தாமஸம் என	
குணங்கள்	...3
இராக, துவேச, காம, குரோத, லோப, மோக,	
மத, மாச்சர்ய, டம்ப, தர்ப, ஈர்சை, அதுயை,	
அகங்கார, மமகார என துர்குணங்கள்	...14
நல்வினை, தீவினை என வினைகள்	...2
ஜாக்ரத, ஸ்வப்ந, சுழுப்தி, துரியாதீதம் என	
அவஸ்தைகள்	...5

கந்தரநுபூதி

மூலமும் உரையும்

ஸ்ரீ தேவநாத சுவாமிகள்